LIÊU TRÍ PHONG

Đỗ Thu Thủy *dịch*

20-30 TUỔI
CÀNG NHIỀU

CỐ GẮNG CÀNG LẮM MAY MẮN

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

20-30 tuổi, càng nhiều cố gắng, càng lắm may mắn

Liêu Trí Phong

Đỗ Thu Thủy *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG THƯƠNG

Trụ sở: 655 Phạm Văn Đồng, Bắc Từ Liêm, Hà Nội

Điện thoại: (024) 3934 1562 Fax: (024) 3938 7164

Website: http://nhaxuatbancongthuong.com.vn

Email: nxbct@moit.gov.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập

NGUYỄN MINH HUỆ

Biên tập: Nguyễn Thị Thanh Thảo

Biên tập HAPIBooks: Lê Trung Anh

Sửa bản in: Nguyễn Vĩnh Hằng

Trình bày: Phạm Ngọc Thành

Vẽ bìa: Huỳnh Điệp Atari

In 3000 cuốn, khổ 13,5x20cm tại Công ty Cổ phần In và Truyền thông Hợp Phát

Địa chỉ: Căn hộ 807, nhà N2D KĐT Trung Hòa - Nhân Chính, Nhân Chính, Thanh Xuân, Hà Nội

Số xác nhận ĐKXB: 2122-2020/CXBIPH/02-88/CT cấp ngày 10/06/2020

Quyết định xuất bản: 162/QĐ-NXBCT cấp ngày 20/07/2020

ISBN: 978-604-9963-35-3

In xong và nộp lưu chiểu năm 2020

Cuối cùng vận may của bạn sẽ xứng đáng với nỗ lực của bạn

Khi biết tin tôi vừa ra mắt sách, các bạn học trước đây đều vui vẻ chúc mừng. Sau những lời rào trước đón sau, họ mới hỏi nhỏ: "Có phải cậu quen biết nhà xuất bản hay biên tập viên nào không thế?"

Những lúc như vậy, tôi chỉ cười.

Bạn xem, chúng tôi mới ngoài 20 tuổi, nhưng điều mà họ quan tâm không phải là "Bạn bắt đầu viết lách từ bao giờ?", "Viết lách có khó không?" hoặc là "Có bí quyết viết lách nào có thể chia sẻ với tôi không?" Họ không biết tôi đã nỗ lực phấn đấu bao lâu mới có thể xuất bản tác phẩm của mình. Cái họ nhìn thấy chỉ là tôi may mắn đến nhường nào.

Làm gì có may mắn nào ở đây? Những vất vả, đắng cay núp sau những con chữ kia, tôi là người rõ hơn ai hết.

Trước thành sự tại thiên, chắc chắn sẽ có vế mưu sự tại nhân.

Nhưng tôi không biện giải. Để người ta cảm thấy mình là người may mắn sẽ luôn tốt hơn để người ta cảm thấy mình là kẻ đen đủi. Chỉ có điều, tôi lại một lần nữa nhủ thầm với bản thân rằng: Đừng bao giờ cho rằng mình may mắn. Nếu tôi ngừng nỗ lực, tất thảy những may mắn này đều sẽ rời bỏ tôi mà đi.

Đúng vậy, không có may mắn nào cả, chỉ có nỗ lực mà thôi. Cái gọi là nghiệp, chẳng qua chỉ là lời viện cớ của kẻ thất bại. Cái gọi là vận, chẳng qua chỉ là lời khiêm tốn của người thành công. Nếu người thành công nói với bạn rằng, nhờ may mắn nên anh ta mới có những điều này. Tin tôi đi, đây chỉ là lời nói khiêm tốn, bạn tuyệt đối đừng tưởng thật. Nếu bạn cho đó là thật, thì bạn đã thua rồi.

Tôi thừa nhận, trên thế giới này có sự tồn tại của may mắn, ví như có dáng vẻ của Audrey Hepburn[1], có khối óc của Leonardo da Vinci[2], có thân phận hoàng tử, công chúa. Nhưng kẻ bình thường là tôi đây, sẽ không oán trách ông trời tại sao không cho tôi tướng mạo như Phan An[3], tài năng như Tử Kiến[4], hay giàu nứt đố đổ vách. Bạn và tôi đều giống nhau, là một người có chỉ số EQ và IQ ở mức bình bình, một người bình thường trong muôn vàn người. May mắn chúng ta hằng ước ao không phải là không thể có được, nhưng tuyệt đối không phải là cầu được, mà phải giành lấy bằng chính năng lực của mình.

[1] Audrey Hepburn (1929-1993): Nữ diễn viên người Anh, biểu tượng của điện ảnh và thời trang thế giới, được Viện phim Mỹ tôn vinh là một trong ba nữ minh tinh vĩ đại nhất trong lịch sử điện ảnh nước này.

[2] Leonardo da Vinci (1452-1519): Họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhạc sĩ, bác sĩ, kĩ sư, nhà giải phẫu, nhà phát minh và triết học tự nhiên người Ý.

[3] Phan An (427-300): Người Trung Mưu, Huỳnh Dương (nay là tỉnh Hà Nam, Trung Quốc), sống vào thời Tây Tấn. Ông nổi tiếng là một nhà văn và là một đại mĩ nam.

[4] Tử Kiến (192-232): Tên thật là Tào Thực, còn được gọi là Đông A vương. Ông là một trong số những người con của Tào Tháo, từ nhỏ đã nổi tiếng tài hoa xuất chúng.

May mắn không phải là sức mạnh thần bí, mà là quả ngọt vun trồng bằng tâm huyết và mồ hôi của bạn. Bạn hao tâm tổn trí bao nhiêu, bỏ ra sức lực nhường nào, hoa trái của bạn sẽ đậm vị nhường ấy.

Chúng ta đều hiểu đạo lí này, chỉ là chúng ta đang tự đánh lừa chính mình. “Bạn xem, anh ta may mắn biết bao nhiêu, tôi không có vận may như thế.” Ý của câu này là, không thể trách tôi vì tôi bình thường, nghèo đói và thất bại. Có trách thì trách ông trời không công bằng, không cho tôi may mắn.

Nói ra lời như vậy, là không cần xấu hổ, có thể yên dạ yên lòng mà sống lay lắt qua ngày, nước miếng bay tứ phía mà oán trời trách đất, sục sôi chí khí mà bảo rằng bản thân có tài nhưng không gặp thời. Lời viện cớ hay ho biết bao, phút chốc đã giúp bạn rũ bỏ áp lực nặng nề và trách nhiệm to lớn. Bạn có thực sự cảm thấy vô cùng thoải mái không?

Bạn thân mến, bạn mới còn đôi mươi, bạn có sức trẻ, có sức khỏe và tài năng, cộng thêm một chút nỗ lực nữa, hẳn nhiên kết quả sẽ khác.

Nếu chỉ ngồi yên, một lòng chờ đợi thần may mắn gõ cửa, thì chẳng khác nào ôm cây đợi thỏ. Cuối cùng chỉ đợi được thất vọng cùng những tiếng cười nhạo.

Nếu nỗ lực nữa, nỗ lực mãi, nỗ lực đến khi thực lực đủ mạnh, thì may mắn nhất định sẽ đến. Giống như cá chép vượt long môn, nhẹ nhàng nhảy một cái là đã thành công.

Vậy, bạn sẽ lựa chọn như thế nào?

Hãy nhớ rằng, bạn lựa chọn điều gì, bạn sẽ sống với điều ấy. Càng nhiều cố gắng, càng lắm may mắn.

Phần 1

CHÚNG TA ĐỀU GIỐNG NHAU, VỪA NỖ LỰC VỪA LO LẮNG

Đời người ngắn ngủi, không phải cứ kiên trì, nỗ lực là gập ghềnh, hiểm hóc nào ta cũng có thể vượt qua

Tuổi trẻ tràn đầy những bất an, lo lắng. Chỉ có hiểu rõ năng lực của bản thân, bước từng bước chắc chắn, học hỏi từ thất bại, đích đến mới gần ta hơn một chút

Đôi chút gập ghềnh là để ta thêm cố gắng

Hãy cố gắng thêm chút nữa, chắc chắn bạn có thể nếm được trái ngọt

Tuần trước, Khả Khả – một người bạn của tôi reo hò đầy hưng phấn với tôi qua điện thoại: "Tớ tìm thấy công việc ngon lành cành đào rồi, cuối cùng đã có thể thoát khỏi động quỷ này rồi!"

"Động quỷ" nơi Khả Khả đang làm việc là một doanh nghiệp tư nhân. Theo lời của cô ấy, doanh nghiệp này tuy hiện tại rất có tiếng nhưng nội bộ công ty lại không có sự đoàn kết, các bộ phận đấu đá lẫn nhau, không có ý muốn hợp tác, không có tinh thần giúp đỡ anh em đồng nghiệp. Khi có người gặp khó khăn trong công việc, không ai nhiệt tình hỗ trợ hay hướng dẫn, ai nấy đều trưng ra vẻ mặt lạnh tanh.

Thế nên, Khả Khả vắt óc nghĩ trăm phương nghìn kế, tìm kiếm cơ hội thoát khỏi nơi này. Có lẽ Khả Khả gặp may, công ty cô ấy muốn "nhảy vào" vừa khéo có một vị trí trống. Nhờ có người giới thiệu và vượt qua vòng phỏng vấn, Khả Khả đã được nhận vào làm.

Vì lời mời nhiệt tình của Khả Khả, chiều thứ Sáu, tôi đến công ty mới của cô ấy thăm thú một vòng. Tôi lấy làm tò mò, rốt cuộc công ty này cuốn hút Khả Khả ở điểm nào.

Khi tôi đến nơi còn chưa hết giờ làm. Lúc ấy là 16 giờ 32 phút, cả tòa văn phòng chỉ còn lại một mình Khả Khả. Tôi hỏi cô ấy rằng, tại sao cả tầng lầu không có một bóng người. Khả Khả nở nụ cười thần bí:

"Đây chính là một ưu điểm của nơi này: tan làm sớm, nhàn hạ."

"Đây là đơn vị hành chính sự nghiệp hả?"

“Đại loại thế, cơ bản có thể xem là công ty nhà nước. Ở đây ít nhân viên lắm, những mối quan hệ lộn xộn giữa người với người hầu như là không có. Bài trừ, hà hiếp, âm mưu đều thuộc về quá khứ rồi.”

Bước đi trên hành lang không một bóng người, tôi thầm buông tiếng thở dài cho Khả Khả. Công ty trước kia dẫu có tồi tệ đến mấy cũng là một doanh nghiệp lớn luôn bừng bừng sức sống, người nào người nấy bận rộn với công việc của mình. Cho dù bạn chỉ là một con ốc vít nhỏ bé, nhưng ít nhiều cũng sẽ có ảnh hưởng đến sự vận hành của cả bộ máy.

Còn ở đây thì sao? Đúng là nhàn hạ, thảnh thơi, nhưng bạn không hề có cảm giác tồn tại. Không có cảm giác tồn tại cũng đồng nghĩa với công việc của bạn không có ý nghĩa, không có giá trị.

Giá trị nội tại của một người nếu không được phát huy thì chẳng khác nào bị xóa bỏ hoàn toàn.

Song, nhìn Khả Khả đắm chìm vào bầu không khí của tòa văn phòng nhỏ này, gần như không thể thoát ra, tôi không nhẫn tâm nói ra điều đó. Xem xét một vòng, tôi và Khả Khả đi ăn cơm. Cô ấy khóa cửa, tôi ra ngoài khởi động xe.

Đài radio trong xe đã phát hết ba bài hát, tôi vẫn không thấy bóng dáng Khả Khả đâu. Tôi quay lại tòa văn phòng tìm Khả Khả, thấy cô ấy đang ngồi xổm bên ngoài cánh cửa lớn, hì hục khóa cửa.

“Đã 15 phút trôi qua rồi, cậu khóa cửa hay là dỡ cửa thế?” Tôi vừa đùa vừa đứng một bên nhìn cô ấy, dáng vẻ hết sức chật vật.

“Cậu thử xem, khó khóa chết đi được!”

Thì ra, cửa này có thiết kế khóa sàn. Hiện tại, cánh bên phải đã khóa, chỉ còn cánh bên trái. Tôi nhận lấy chìa khóa, tra vào ổ nhưng không tài nào vặn được.

“Cậu chắc chắn là chiếc chìa khóa này?” Tôi ngoảnh đầu hỏi Khả Khả.

“Chính nó. Vừa rồi tớ còn thử khóa từ bên trong. Lạ thật đấy, đứng ở trong thì khóa được, mà khóa ngoài thì không sao vặn nổi. Phải làm thế nào bây giờ!?”

Khả Khả càng nói càng sốt sắng. Cô ấy đẩy tôi ra, rút chìa khóa, tra vào ổ rồi lại vặn trái, vặn phải. Nhìn Khả Khả loay hoay, một cảm

giác bất lực trong lòng tôi bỗng trỗi dậy.

“Cậu dùng lực mạnh như thế không sợ làm gãy chìa khóa bên trong sao? Đến lúc đó chúng ta càng không thể rời khỏi đây.”

“Thế thì phải làm thế nào! Dù chìa khóa không bị gãy, không khóa được cửa thì chúng ta cũng đâu thể rời đi.”

“Trước kia cánh cửa này vẫn khóa được phải không?” Khả Khả gật đầu.

“Vậy thì chứng tỏ ổ khóa và chìa khóa đều không có vấn đề. Vấn đề nằm ở cách cậu khóa cửa. Cậu thử mở cánh cửa phía bên phải ra đi, khóa cánh cửa bên trái từ phía trong, sau đó lại khóa cánh cửa bên phải từ phía ngoài.”

Khả Khả nghe tôi nói xong, giật mình bừng tỉnh, “Ồ ồ ồ” rồi làm theo lời tôi, quả nhiên đã khóa được.

Khả Khả hưng phấn hết cỡ. Từ lúc lên xe đến lúc ăn, tới khi chúng tôi vẫy tay hẹn gặp lại, cô ấy cứ luôn miệng khen ngợi tôi, còn cảm thán rằng nếu tôi có thể ở bên cô ấy mãi, làm thư kí cho cô ấy thì tốt biết bao nhiêu. Tôi nghe Khả Khả nói vậy, cuối cùng đã hiểu ra tại sao cô ấy không hài lòng với công ty trước.

Nói một cách đơn giản, Khả Khả thuộc kiểu nhân viên không nhanh nhạy và chủ động trong công việc. Cô ấy cứng nhắc, không linh hoạt, chỉ biết nghe lệnh mà không chịu suy xét. Cách làm việc như vậy đương nhiên sẽ không được đánh giá cao, bản thân cô ấy cũng không dễ hòa nhập với đồng nghiệp. Thế nên, việc Khả Khả tìm kiếm bến bờ mới là chuyện sớm muộn.

Điều này không hoàn toàn liên quan đến chỉ số thông minh, mà nó là biểu hiện của năng lực ở nơi công sở.

Khi tuyển dụng, nhiều công ty có xu hướng lựa chọn những người có kinh nghiệm để tiết kiệm chi phí và thời gian đào tạo. Còn đối với nhân viên thực tập, công ty trả lương ở mức thấp, giao nhiều công việc lặt vặt để tận dụng sức lao động của họ. Đương nhiên, giá trị họ tạo ra là hết sức có hạn nên các công ty không mấy chú trọng đầu tư vào họ.

Lao động trí óc không thể chỉ dừng lại ở giai đoạn thực tập. Điều quan trọng là, càng tham gia sâu vào bộ máy lao động xã hội, bạn càng cần nâng cao năng lực của bản thân.

Gặp chuyện không biết xử lí linh hoạt, khăng khăng giữ quan điểm của mình, bạn sẽ bị người khác gắn mác "không có tài cán", để mặc bạn tự sinh tự diệt mà không chìa tay giúp đỡ. Cảm giác ấy hẳn rất khó chịu, nhưng suy cho cùng, đó là do bạn chưa thật sự cố gắng hết sức.

Tôi nhớ lại những bất công mà Khả Khả gặp phải ở công ty cũ qua lời kể của cô ấy. Tôi nhận ra có đến tám, chín phần là do năng lực của cô ấy còn yếu, lại không biết suy xét, không hiểu cách đối nhân xử thế. Qua sự cứng nhắc trong câu chuyện khóa cửa khi nãy, tôi đại khái có thể biết phương thức và trạng thái làm việc thường ngày của Khả Khả. Chuyện gì cũng muốn người khác liệt kê từng bước thực hiện rõ ràng, còn phải phụ trách loại bỏ rủi ro hay sự cố đột xuất cho mình, tôi cho rằng việc Khả Khả bị cho thôi việc chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu bạn cũng cảm thấy mình bất công như Khả Khả, hãy nhìn lại bản thân đôi chút, thay đổi cách thức tư duy thức thời, nâng cao năng lực của mình. Hãy cố gắng thêm chút nữa, chắc chắn bạn sẽ nếm được trái ngọt.

Bắt kịp tiết tấu của thời đại, bạn mới có thể sinh tồn. Bằng không, bạn lấy gì để tự bảo vệ mình trong môi trường cạnh tranh khốc liệt như vậy? Khi không thể sinh tồn, thì bạn phải làm thế nào để sinh sống?

Để biến cuộc sống thành bài thơ, tiền đề là bạn còn đang sống

Kiên trì đúng cách để thành công

Muốn thành công cần phải kiên trì. Song, điều này không có nghĩa là bạn phải cố chấp với những gì đã lựa chọn

Nhân sự của phòng ban đối diện chúng tôi tuy không đông nhưng người nào người nấy đều là nhân tài. Có điều, trên là giám đốc, dưới là nhân viên, hành vi cùng phong cách làm việc của họ đều có đôi phần lạ lùng.

Dạo trước, phòng ban này mới tuyển một cậu chàng tên B, nghe nói là sinh viên giỏi tốt nghiệp trường đại học trọng điểm. Tại sao nhân tài này lại đến đây làm việc, tôi vẫn chưa tìm hiểu rõ nguyên nhân. Nghe nói khi phỏng vấn, không biết là con mắt tinh tường của giám đốc nhìn ra anh hùng, hay khí chất ngược đời của cậu ta quá đỗi nổi bật, tóm lại là qua một phen giới thiệu bản thân hoành tráng, cậu B vinh dự được nhận vào làm. Chúng tôi đều nhất trí cho rằng cậu ta rất hợp với phong cách của "nhà" đối diện. Quả thật, chúng tôi đã không nhìn lầm.

Có lẽ vào đây làm việc chỉ là kế hoạch tạm thời của cậu sinh viên B vừa tốt nghiệp, chờ đợi cơ hội thích hợp để nhảy việc mới là chuyện cậu ta một lòng một dạ thực hiện mỗi ngày. Thời gian đầu, cậu ta hầu như chỉ đến ngồi giết thời gian. Tuy nhiên, dạo ấy lại đúng dịp bộ phim Người phiên dịch phát sóng. Có lẽ bộ phim này đã khơi dậy phần nào niềm đam mê trở thành người phiên dịch trong B. Chúng tôi nhao nhao bàn luận, thấy rõ sự quyết tâm và dũng khí trào dâng bên trong cậu nhân viên mới.

Công việc của phòng đối diện không nhiều lắm. Vị giám đốc ngược đời của B cả ngày chạy đông chạy tây, không mấy khi ở văn phòng, hơn nữa quản lí cấp dưới khá lỏng lẻo. Vì vậy, cứ rảnh rỗi không có việc gì làm là B lại chẳng kiêng nể mà ngồi trong văn phòng học thuộc từ mới tiếng Anh, một lòng cất bước về phía mục

tiêu trở thành người phiên dịch.

Thường ngày B vẫn có ý thức chung, trước giờ đều nhẩm học, nên cũng không gây ảnh hưởng đến người khác. Song, chỗ cậu ta ngồi cứ chốc chốc lại phát ra tiếng xé giấy, khiến chúng tôi không tài nào tập trung làm việc.

Thì ra, B nghe cháu trai đang học trung học kể rằng, cậu bạn đứng nhất lớp có phương pháp học thuộc từ mới tiếng Anh hết sức quyết đoán. Vào giai đoạn ôn thi cuối cùng, cậu bạn này học thuộc được từ nào ở phía sau cuốn sách giáo khoa là xé ngay trang sách có từ ấy. Hơn nữa, để thể hiện sẽ khắc ghi mãi từ vựng đã học, cậu ta còn đem đốt những trang sách vừa xé.

Muốn làm gì thì phải làm càng sớm càng tốt, B hiểu rõ đạo lí này. Bản thân đã ngoài 20 tuổi, cảm nhận được sự gấp rút của thời gian, cậu ta ngay lập tức áp dụng phương pháp này mà không mảy may do dự. Cậu ta mua một cuốn từ điển tiếng Anh, học thuộc trang nào là xé trang ấy. Nhưng vì nơi làm việc không cho phép dùng lửa, cậu ta bèn vo viên những trang từ điển đã xé, quẳng vào sọt rác trong nhà vệ sinh. Nhìn bóng hình nhân viên quét dọn đi đổ rác hết chuyến này đến chuyến khác, B nói rằng: "Cảm giác tự hào đang tràn đầy trong tôi. Tôi cảm thấy bản thân đang sống trọn vẹn mỗi ngày."

Khối lượng công việc của B không lớn không có nghĩa là mỗi ngày cậu ta chỉ cần đến công ty quẹt thẻ thì cuối tháng sẽ được phát lương. Công việc bạn phải làm, sớm muộn gì bạn cũng phải hoàn thành. Cuộc họp cần tham dự, B cũng phải có mặt. Khách hàng cần gặp, B sẽ phải tiếp đón, trò chuyện. Tài liệu cần nộp lên cấp trên, B cũng không dám chậm trễ nửa phút.

Không biết qua bao lâu, khi lại có thời gian quan sát B tỉ mỉ, tôi cảm thấy hình như nhiệt huyết trong cậu ta đã giảm đi nhiều. Tâm thái tự tin ngút trời xanh trước kia không còn nữa, thay vào đó là vẻ chán chường, ủ rũ.

"Cậu làm sao vậy, gần đây áp lực lớn quá à?" Giữa lúc nghỉ giải lao, tôi tiện tay pha một tách cà phê để lên bàn cho cậu ta, bày tỏ sự an ủi.

Ngửi thấy hương thơm cà phê nhưng B không muốn uống. Cậu ta ôm đầu nói với tôi bằng giọng trầm thấp:

"Đổ bể hết rồi."

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi hối hận chết đi được. Những từ tiếng Anh đã học thuộc giờ tôi quên sạch hết rồi. Tôi đi đâu tìm những trang từ điển kia bây giờ?”

“Ngược đời” quả thật rất phù hợp để miêu tả trường hợp của B. Ban đầu, khi nghe về phương pháp học thuộc từ mới của cậu ta, chúng tôi đều trầm trồ. Một giây sau, chúng tôi bắt đầu đánh cược xem cậu ta có thể kiên trì bao lâu. Không phải chúng tôi thích xem trò cười của người khác, mà phương thức học tập nghe có vẻ vĩ đại này quả thật rất thiếu suy nghĩ.

Một nhân viên văn phòng tuy không đến nỗi quá bận rộn, nhưng những công việc thường ngày luôn xếp hàng chờ cậu ta giải quyết. Không nói đến những nhiệm vụ đột xuất, chỉ tính riêng những công việc nằm trong kế hoạch mỗi tháng, mỗi quý, thậm chí là mỗi năm thôi cũng có khi làm không hết. Một từ mới tiếng Anh hôm nay học thuộc làu làu, ngày mai còn chưa kịp ôn tập đã bị công việc quay mòng mòng. Đến ngày kia, lúc có thời gian rảnh rỗi xem lại kiến thức đã học, nhưng phải ôn tập cái gì đây? Hôm trước mình học thuộc từ nào nhỉ? Ai mà biết được, chắc phải đi hỏi sọt rác trong nhà vệ sinh ấy.

Muốn thành công, đúng là chúng ta cần nỗ lực, cần sự rèn luyện với cường độ cao, cần chịu đựng sự cô quạnh, cần kiên trì, bền bỉ. Song, điều này không có nghĩa là bạn phải cố chấp với những gì đã lựa chọn.

Bạn cần biết rằng có rất nhiều chuyện không như mong muốn của bạn. Cố chấp vốn dĩ là chuyện của riêng bạn, không cần người khác xen vào. Tuy nhiên, khi bạn là thành viên của một tập thể, thì không thể làm phiền người khác vì vấn đề cá nhân, đây là quy tắc. Nếu bạn vi phạm nhiều lần, vậy thì thật đáng tiếc, sớm muộn gì bạn cũng sẽ “Game Over”.

Bạn có thể không muốn trở thành phiên dịch viên, không muốn học thuộc từ mới tiếng Anh giống cậu B, nhưng hẳn là bạn đã từng có lúc hành động bồng bột hoặc cố chấp quẩn quanh trong những suy nghĩ như vậy. Những điều bạn kiên trì làm đến cùng có khi lại trở thành trò cười cho người khác. Nhưng điều này không sao cả, bạn vẫn có thể tiếp tục bước đi trên con đường của mình.

Điều “có sao” là, sự cố chấp của bạn sẽ chặt đứt tất thảy đường lui, bạn sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Bất kể là kế hoạch hay hành động, hãy cân nhắc kĩ càng tình hình thực tế để chừa đường lui cho bản thân. Đây không phải là chuyện khiến bạn cảm thấy xấu hổ hay kém cỏi.

Lo trước lo sau không phải là nhát gan, mà là chu toàn

Ngày hôm nay, sự cố chấp cho lòng hư vinh của bạn ăn no, nhưng lại rút cạn động lực tiến bước của bạn trong những ngày sau. Phương tiện mà thiếu nhiên liệu, làm sao có thể chở bạn đi xa ngàn dặm.

Sau tiếng thở dài thườn thượt, B trầm lặng. Đến tận hôm nay, chúng tôi không còn thấy cậu ta học thuộc từ mới tiếng Anh, cũng không thấy cậu ta chú tâm làm việc. Trạng thái của B hiện giờ là sống ngày nào hay ngày ấy.

Sự cố chấp sẽ khiến tinh thần chịu đả kích đến nỗi suy sụp. Bạn cho rằng theo đuổi đến cùng lựa chọn của mình là bí quyết giúp bạn thành công, nhưng có khi chỉ cần xê dịch một chút, bạn sẽ bước sang lối rẽ. Cái chờ đợi bạn ở phía trước có lẽ không chỉ là thành công, mà còn cả những thất bại, cả việc phải quay về điểm xuất phát.

Hãy nhớ rằng, chiếc mũ của người cố chấp sẽ ngăn bạn bước đến thành công. Dù bạn lựa chọn thế nào, dù đó không phải là lựa chọn đúng nhất, chỉ cần biết mình học được những gì từ trải nghiệm ấy, bạn sẽ biết bước tiếp theo mình cần làm gì.

Bạn lo lắng, không có nghĩa là bạn nỗ lực

Khi đã đạt đến giới hạn thì nên thu tay đúng lúc, hoặc để bản thân tạm thời ngơi nghỉ rồi hãy tiếp tục thách thức

Sự bận rộn của bạn trong ngày hôm nay, so với nói là theo đuổi thành công, không bằng nói là hối thúc mình trưởng thành cùng thời gian.

Tường Tử là bạn thân của tôi từ hồi phổ thông. Nói ra thật xấu hổ, ban đầu tôi kết bạn với Tường Tử là vì sự hào phóng của cô ấy.

Mẹ Tường Tử là doanh nhân nổi tiếng tại quê chúng tôi. Tường Tử là con gái độc nhất trong nhà, đương nhiên là được cưng chiều từ nhỏ đến lớn, muốn gì có nấy. Mọi khu ăn uống, vui chơi giải trí cao cấp ở chỗ chúng tôi, cô ấy đều từng thăm thú. Hơn nữa, Tường Tử xưa nay hết sức phóng khoáng, đi ăn luôn là cô ấy chủ chi, hát karaoke luôn là cô ấy bao cả phòng, mùa đông trượt tuyết mùa hè bơi lội, cũng đều do cô ấy thanh toán vé vào cửa. Bây giờ nhớ lại, đúng là Tường Tử có phong thái của người chi tiêu rộng rãi, kết quả là thành công "chiêu nạp" một đám tay sai đắc lực kiêm bạn thân, trong đó bao gồm cả tôi.

Thực ra, chỉ miêu tả về Tường Tử như vậy cũng không đầy đủ lắm. Mặc dù sống trong nhung lụa từ nhỏ nhưng cô ấy không phải là kiểu con gái kiêu ngạo, được nuông chiều mà mắc bệnh công chúa. Trái lại, cô ấy là một người táo bạo, có khát vọng.

Vì mẹ Tường Tử rất có tên tuổi nên cô ấy đi đến đâu, người ta cũng gọi là "con gái của doanh nhân nổi tiếng". Danh hiệu này khiến Tường Tử cảm thấy vô cùng nặng nề. Thế nên, mục tiêu Tường Tử bền bỉ theo đuổi từ khi bước chân vào cánh cửa đại học cho đến nay là vượt qua mẹ và gây dựng danh tiếng của riêng mình.

Trong thời gian học đại học, hễ cuộc thi nào có trao giải là cô ấy sẽ tham gia. Sau khi tốt nghiệp, cô ấy như ngựa không dừng vó, ra nước ngoài học thạc sĩ rồi học lên tiến sĩ. Ngày về nước, cô ấy bắt đầu đầu tư vào quán bar, quán cà phê, nhà hàng... Hàng ngày, Tường Tử nếu không phải là đang cầm điện thoại liên hệ với đối tác thì cũng là đang nghiên cứu chiến lược kinh doanh.

Miễn cưỡng lắm tôi mới hẹn được Tường Tử ra ngoài tán gẫu. Nhưng tôi còn chưa cất lời, tiếng chuông điện thoại di động của cô ấy đã vang lên. Cô ấy bàn công chuyện một hồi, mạch suy nghĩ của tôi cũng đi cả ngàn dặm, có quỷ mới nhớ ra vừa rồi tôi muốn nói gì. Sau vài lần như vậy, Tường Tử thì hốt hoảng, tôi thì bí bách. Chúng tôi đều cụt hứng và ra về.

Thế là không có lần sau nữa.

Song, dù sao cũng là bạn bè quen biết nhiều năm, thi thoảng tôi vẫn rủ cô ấy đi tụ tập.

Mấy ngày trước, nghe nói Tường Tử ăn phải thứ gì đó, vừa nôn mửa vừa tiêu chảy. Tôi muốn hỏi thăm cô ấy nên hẹn sáng Chủ nhật đến nhà cô ấy chơi.

Đúng 10 giờ sáng, tôi bấm chuông cửa nhà Tường Tử, nhưng vào khoảnh khắc cửa mở ra, tôi giật nảy cả mình. Đây đâu còn là Tường Tử với làn da trẻ trung, căng bóng như trước nữa. Nói người đứng trước mặt tôi là dì của Tường Tử chắc cũng có người tin.

Thấy tôi đứng ngẩn người ở cửa, Tường Tử hiểu ra ngay. Cô ấy không có vẻ gì là ngạc nhiên, kéo tôi vào nhà, điềm nhiên như không, giải thích rằng: "Hai ngày nay tớ đều trong bộ dạng như vậy, chẳng có tâm trạng đâu mà trang điểm. Cậu thông cảm nhé."

Tôi "hì hì" hai tiếng ngượng ngập, che đậy sự thất thố ban nãy. Thế nhưng, không ngờ rằng tin chẳng lành vẫn còn ở phía sau. Vừa bước vào phòng khách, tôi giật mình thảng thốt. Thấy từng búi tóc trên nền nhà, trên bàn trà, tôi vội cuống quýt hỏi Tường Tử đã xảy ra chuyện gì.

Tường Tử đi đến trước mặt tôi, cúi đầu xuống, tay trái chống nạnh, tay phải chỉ vào chính giữa đầu mình, không nói không rằng. Vài giây sau, cô ấy ngẩng đầu lên, tay phải vén tóc ra sau huyệt thái dương. Trước kia, mỗi lần nhìn thấy Tường Tử cao lớn vuốt ngược những lọn tóc xoăn dài ra phía sau, tôi luôn cảm thấy cô ấy vừa biếng lười vừa xinh đẹp. Thậm chí tôi còn từng nghĩ

rằng, nếu mình là đàn ông, chắc chắn tôi sẽ phải lòng cô ấy.

Nhưng không ngờ rằng bây giờ Tường Tử vuốt tóc chẳng phải là để cho người khác xem hay để thu hút ai. Tóc trên đỉnh đầu cô ấy chỉ còn lưa thưa, vuốt ngược những lọn dài hơn về phía sau chỉ để che đi những mảng da đầu.

Tường Tử ngồi xuống sô-pha, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, bảo tôi tới giúp cô ấy đội thử các bộ tóc giả. Nhìn gương mặt tiều tụy của cô ấy, tôi không nói rõ được cảm xúc trong lòng mình. Phức tạp? Xót xa? Sợ hãi? Lo lắng? Có lẽ đều có.

Thiên phú của mỗi người mỗi khác, giới hạn cũng không giống nhau. Từ nhỏ chúng ta được dạy rằng phải thách thức chính mình, đột phá cực hạn của bản thân. Nhưng chính điều đó làm chúng ta phớt lờ hoàn cảnh thực tế của mỗi người.

Trước kia chúng ta rất dễ dàng reo vang rằng "nhân định thắng thiên". Nhưng khi đối mặt với bão táp, tuyết lở, động đất, lũ lụt, chúng ta đúng là không sao tránh được bị thiên nhiên giáng cho từng cái bạt tai đau điếng.

Giữa chốn u minh, chẳng ai có thể chống lại sức mạnh của tự nhiên, càng không thể phớt lờ lời hồi đáp của nó.

Từ trước đến nay, người thắng cuộc thường ít rêu rao ầm ĩ về thành quả của mình. Họ nói chuyện bằng thực lực, bằng kinh nghiệm thực tế chứ không khoác lác về những điều xa xôi.

Theo đuổi cực hạn không phải là điều không thể, khả năng của con người có thể được khơi dậy và phát triển không ngừng. Song, một khi đã đạt đến giới hạn thì nên thu tay đúng lúc, hoặc để bản thân tạm thời ngơi nghỉ rồi hãy tiếp tục thách thức. Liều mạng lao về phía trước một cách mù quáng, bất chấp thực tế thì hậu quả sẽ khôn lường. Lui rồi lại chiến, chiến bại lại lui. Cứ như vậy không ngừng lặp lại, cảm xúc tiêu cực do vòng tuần hoàn ác tính này gây ra sẽ ngày càng nặng nề. Cuối cùng, bạn sẽ bị chính cảm xúc của mình đánh bại, bị lo âu và phẫn nộ giày vò.

Tâm lí của một người quyết định thành công, chiến thắng của người đó. Thực tế, không ai có thể đánh bại bạn ngoài chính bản thân bạn. Nếu trái tim kiên định, mạnh mẽ của bạn đã chịu tổn thương, hãy cứ tiếp tục chiến đấu, bạn sẽ có cơ hội xoay chuyển cục diện thất bại.

Thành công là kết quả của quá trình nỗ lực lâu dài. Dễ như trở bàn

tay chỉ là câu chuyện thần thoại viển vông mà thôi.

Có thể dùng thành công thúc giục bản thân bước về phía trước, song lấy nó để bức ép chính mình lại là hành vi thiếu lí trí. Khi bạn bị mong muốn chiến thắng dồn ép, sẽ kéo theo những lo lắng, hấp tấp, từ đó dẫn tới thất bại.

Như vậy, làm thế nào để gặt hái được thành công, vươn lên đỉnh vinh quang một cách thuận lợi?

Hãy nhìn về điểm xuất phát và bắt đầu từ việc tự chữa lành chính mình

Bạn không có mũi khoan kim cương, cớ gì lại muốn ôm mộng làm gốm?

Chỉ có lòng nhiệt tình mà không suy tính đến năng lực của bản thân sẽ vừa hại người lại vừa hại mình

Có những chuyện nên làm thì phải làm, không nên làm hoặc không thể làm thì nên dừng lại đúng lúc. Miễn cưỡng làm việc nằm ngoài khả năng của bản thân có thể dẫn đến hậu quả đáng tiếc.

Tôi nhớ trong tiết Giáo dục công dân hồi tiểu học, cô giáo luôn dạy chúng tôi rằng: "Khi gặp côn đồ thì phải dũng cảm đấu tranh, gặp người đuối nước thì phải dũng cảm nhảy xuống cứu nguy."

Lúc ấy, tôi là học sinh ngoan, luôn ghi nhớ và sẵn sàng thực hiện lời dạy bảo của thầy cô.

Song, bây giờ nhớ lại, tôi thấy mình khi ấy thật may mắn vì môi trường xung quanh luôn an toàn. Giả dụ phải đối mặt với tình huống xấu nào đó, tôi tin rằng người trụ lại cuối cùng chắc chắn sẽ không phải là tôi – người vừa không biết đánh nhau, lại vừa không biết bơi. Cô bạn tên Đào Tử của tôi lại không may mắn như thế. Đào Tử đã gặp phải một sự việc mà có lẽ cả đời này cô ấy không thể quên.

"Nghiệt duyên" giữa Đào Tử và tôi bắt đầu từ hồi tiểu học, kéo dài đến trung học, qua cả thời phổ thông. Lên đến đại học, chúng tôi chia tách, chuyển tới sống và học tập tại các thành phố khác nhau. Nhưng đến kì nghỉ, chúng tôi sẽ về nhà và tụ họp. Làm bạn nhiều năm như vậy, tôi quá hiểu Đào Tử. Vì thế, khi cô ấy nhắc đến chuyện hai ngày trước đã chủ động chăm con giúp chị họ, tôi hết sức kinh ngạc.

Kinh ngạc ở chỗ chị họ của Đào Tử lại không hiểu cô ấy, kinh ngạc hơn nữa là cô ấy cũng không hiểu chính mình. Tính tình Đào Tử rất tốt, nhưng lại không có lòng kiên nhẫn.

Cháu trai của cô ấy mới lên ba tuổi, đang là độ tuổi nghịch ngợm. Đợt này anh rể của Đào Tử phải đi công tác vài ngày. Ban ngày, chị họ gửi con trai đến nhà trẻ, nhưng buổi tối phải chăm con một mình khá vất vả, lại không muốn làm phiền đến bố mẹ hai bên, nên chị ấy nhờ Đào Tử đến ở nhà mình hai ngày, phụ giúp trông coi cậu bé khi chị ấy bận nấu nướng bữa tối.

Hôm ấy, công việc của chị họ Đào Tử có chút không thuận lợi, cộng thêm thời tiết oi bức khiến thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Sau bữa tối, thường khi Đào Tử thu dọn bát đũa, chị họ sẽ dẫn con trai xuống tầng đi dạo. Cậu bé muốn ra ngoài chơi từ lâu, nên mới ăn được hai miếng cơm đã mè nheo liên tục. Chị họ vốn mệt trong người, thấy con trai nhõng nhẽo bướng bỉnh liền mất kiên nhẫn: "Con trật tự đi, hôm nay không xuống tầng đi chơi nữa."

Cậu bé đang háo hức vì nghĩ được ra ngoài chơi, nghe mẹ nói thế liền tiu nghỉu, bắt đầu giận dỗi, khóc lóc om sòm, lăn lộn trên sàn nhà. Chị họ lại càng tức giận.

Đào Tử thấy vậy lập tức biến thành người hòa giải: "Hôm nay cháu cùng dì xuống tầng chơi nhé, để mẹ rửa bát, dọn dẹp nhà cửa." Cậu bé nghe xong liền ngừng khóc, tươi cười kéo Đào Tử ra cửa. Chị họ có vẻ đã nguôi giận, dặn dò con trai một câu: "Phải nghe lời dì đấy", xem như ngầm đồng ý.

Đào Tử và cậu bé vui vẻ ra khỏi nhà, nhảy chân sáo xuống tầng. Thấy bên ngoài vô cùng vắng vẻ, cậu bé cắm đầu xông tới chỗ rẽ ở phía trước, Đào Tử quanh năm lười vận động hồng hộc chạy theo.

Khó khăn lắm mới đuổi kịp cậu bé, đến chỗ rẽ Đào Tử mới phát hiện có một cô bé đang nghịch cát ở đây. Cháu trai không có vẻ gì là sợ người lạ, bước lên trước rồi ngồi xổm xuống chơi cùng cô bé. Đào Tử đứng bên cạnh, nhìn quanh một vòng, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn, thô kệch với cái đầu trọc lốc. Cô ấy nghĩ bụng: "Người này đến tám phần là bố của cô bé kia, nhưng dáng vẻ thật đáng sợ." Sau vài phút chần chừ, Đào Tử lẳng lặng rút điện thoại ra lướt Weibo, đứng đối diện với người đàn ông, không nói một lời.

Chơi một hồi, cậu bé vẫn không có ý định về nhà. Khoảng chừng 15 phút sau, Đào Tử cảm thấy nhàm chán, liền cúi người thương

lượng với cậu bé: "Chúng ta về nhà đi, chắc mẹ cháu dọn dẹp xong rồi. Cháu cũng nên học bài một lát rồi đi ngủ thôi."

Kết quả là cậu bé không ngẩng đầu lên, tiếp tục nghịch cát với cô bé kia. Đào Tử đợi một lát, cậu bé vẫn không trả lời, dường như có ý định phớt lờ cô.

Đào Tử vô cùng khó chịu, nghĩ bụng nếu cứ đợi tiếp thế này sẽ mọc rễ mất thôi. Cô ấy cảm thấy cần phải dùng chút "mánh khóe" để dẫn cậu bé về nhà.

Thế là Đào Tử đứng dậy, nói: "Được rồi, vậy cháu cứ ở lại chơi nhé, dì về trước đây. Tạm biệt." Đào Tử vừa dứt lời liền cất bước đi.

Quả nhiên, chưa đi được bao xa, cô ấy đã nghe tiếng bước chân đuổi theo ở phía sau. Đào Tử cười, trẻ con đúng là trẻ con, vừa thấy người lớn bỏ đi là không nán lại được nữa. Cô ấy thầm khen mình cơ trí, thả chậm cước bộ đợi cậu bé.

"Soạt..." Đứa trẻ chạy qua người Đào Tử.

Đào Tử bị bỏ lại ở phía sau, ngẩn người nhìn bóng lưng vừa lướt qua mình. "Đây không phải là con trai của chị họ. Vậy cậu bé đâu rồi?"

Đào Tử quay phắt người chạy lại chỗ lúc nãy hai đứa trẻ nghịch cát. Hàng loạt tình huống tiêu cực liên tục chạy qua đầu cô ấy: Có khi nào người đàn ông kia không phải là bố cô bé không? Cô bé kia không phải là kẻ lừa đảo chứ? Họ không phải là băng nhóm bắt cóc trẻ con chứ? Đào Tử càng nghĩ càng thấy nguy, bèn tăng nhanh bước chân.

"Cậu có biết bấy giờ tớ sợ hãi như thế nào không? Tuy chị ấy là chị họ tớ, nhưng nếu tớ làm mất con của chị ấy, chị ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho tớ. Bấy giờ tớ chạy nhanh như thế nào, tớ đã không còn nhớ nữa, tóm lại là xông về phía trước như điên. Đến chỗ rẽ, tớ không dám mở mắt ra. Cậu có biết khi tớ nhìn thấy hai đứa trẻ, nhìn thấy cháu trai tớ vẫn đùa nghịch ở đó, tớ kích động nhường nào không? Tớ ngồi thụp xuống đất, nước mắt chảy ào ào." Đào Tử khua chân múa tay miêu tả cho tôi cảnh tượng lúc ấy, dáng vẻ kích động như thể sự tình vừa xảy ra.

Tôi lắng nghe, vừa thấp thỏm vừa thổn thức.

Nhiệt tình đương nhiên là tốt. Khi giúp đỡ người khác, nếu không thực sự nhiệt tâm mà chỉ trưng ra vẻ mặt lạnh tanh, thì không

bằng hãy đứng sang một bên khoanh tay quan sát. Thiếu sự nhiệt tình, bạn không giúp được gì cho đối phương, mà đối phương cũng sẽ bởi vì không muốn nhận ân huệ mà luôn miệng oán trách. Kết quả là một người ôm đầy bụng ấm ức, một người giữ nỗi khổ khó nói thành lời.

Hà tất gì bạn phải mang lòng tốt đi làm chuyện uất ức. Để đôi bên cùng vui vẻ, lòng tốt và sự tích cực là hai yếu tố không thể thiếu, song cũng không thể bỏ qua việc đánh giá năng lực và sự phối hợp.

Có những lúc, có những việc không phải bạn muốn là có thể trở thành hiện thực. Trên thế giới này, sẽ có rất nhiều chuyện không như ý bạn. Nếu việc gì cũng thuận lợi, thì đó không phải là cuộc sống.

Tục ngữ có câu: "Không có mũi khoan kim cương thì đừng mong làm nghề gốm sứ." Cứ cố chấp theo đuổi việc nằm ngoài khả năng của mình sẽ vừa lãng phí công sức, lại vừa có thể ảnh hưởng đến người khác. Có lẽ bạn cho rằng thông qua thất bại, mình sẽ học hỏi thêm kiến thức, tích lũy thêm kinh nghiệm, đặt nền móng cho sự thành công sau này. Song, nếu trong quá trình này bạn để xảy ra sai lầm nghiêm trọng, không thể cứu vãn thì đâu còn lần sau.

Mấy năm trước, trong nước thịnh hành một câu nói: "Trong thế kỉ XXI, điều gì là quan trọng nhất? Nhân tài." Quả thật là như vậy. Tôi cho rằng "nhân" là yếu tố quan trọng nhất, không có "nhân" sẽ không có sau đó nữa.

Hiện nay, chương trình giáo dục tiểu học đã có cải cách: Các em học sinh được dạy rằng đối với bất kì sự việc, tình huống nào cũng phải lượng sức mình mà can thiệp. Thấy người khác gặp khó khăn, trước tiên phải đánh giá xem bản thân có khả năng giúp đỡ hay không, đồng thời phải hình thành tư duy có thể tìm kiếm sự trợ giúp từ người thứ ba. Tôi lấy làm vui mừng về điều này.

Nhìn Đào Tử qua nhiều ngày vẫn chưa hết hoảng hốt, tôi hỏi cô ấy một câu: "Cậu có hiểu rõ chính bản thân mình không?"

Một thoáng ngơ ngẩn, Đào Tử bỗng khóc như mưa.

Có lòng nhiệt tình, không đồng nghĩa với có năng lực. Có tài năng nhưng thiếu nhiệt tình, có thể việc không thành. Nhưng không có tài năng mà chỉ dựa vào lòng nhiệt tình thì sẽ luôn làm hỏng chuyện, vừa hại người lại vừa hại mình. Khi bạn không biết bơi, gặp người đuối nước xin đừng tùy tiện nhảy xuống cứu.

Biết lượng sức mình tuyệt đối không phải là thiếu dũng khí. Ngược lại, đó là biết lấy lùi làm tiến, tìm kiếm phương thức giải quyết tốt nhất

Bởi vì con người là điều quan trọng nhất. Tôi hi vọng bạn sáng suốt, đem sự nhiệt thành của bạn, vừa giúp mình vừa giúp người.

Mỗi người đều là một bông pháo hoa rực rỡ sắc màu

Mỗi người trong chúng ta đều là một thiên sứ

Tại thành phố nơi tôi làm việc, du lịch không phải ngành nghề trọng điểm, song các địa điểm tham quan cũng khá phong phú. Thường ngày, có rất đông du khách ghé thăm. Vào kì nghỉ, càng dễ bắt gặp cảnh tượng chen vai thích cánh trên đường phố lớn.

Đồng nghiệp kể với tôi rằng mấy ngày trước, cô em gái đang học đại học năm thứ hai tên là Lý Tử vừa vượt ngàn dặm xa xôi đến đây tìm cô ấy.

Tôi từng gặp Lý Tử vài lần, đó là một cô gái học chuyên ngành Phát thanh, tính tình cởi mở, giỏi ăn nói. Tôi với cô bạn đồng nghiệp khá thân thiết, có lần tôi trêu cô ấy rằng: "Cậu và Lý Tử sao chẳng giống nhau chút nào nhỉ? Em gái cậu thật đáng yêu, ai gặp cũng thích."

Đồng nghiệp liếc xéo tôi một cái: "Ai nói không giống?

Đầu óc chúng tớ giống nhau lắm."

Trước kì thi đại học, Lý Tử đăng kí thi năng khiếu tại một trường đại học về nghệ thuật. Nhờ ngoại hình xinh xắn, chất giọng ngọt ngào, khả năng ứng biến nhanh nhạy, Lý Tử xuất sắc vượt qua bài thi này. Đến lúc thi đại học, chỉ cần các môn thi bắt buộc đạt trên điểm chuẩn là cô bé chắc chắn có thể nhận được giấy thông báo nhập học.

Nhưng điều này lại khiến cả nhà Lý Tử âu sầu. Lý Tử là một học sinh rất chăm chỉ, thành tích các môn đều ổn, duy chỉ có môn Toán là không tốt lắm.

Hồi đầu, trong tiết Toán, Lý Tử vẫn cố gắng nghe giảng. Nhưng về sau, vì không hiểu bài, cô bé dứt khoát mặc kệ thành tích ngày càng trượt dốc.

Kết quả hiển nhiên là thảm không nỡ nhìn. Trên tờ bảng điểm của Lý Tử, điểm số các môn học khác đều tốt, chỉ có thành tích môn Toán là bi đát. Lại nhìn sang phiếu thi môn Toán, hoặc là có rất nhiều câu bỏ trống không làm, hoặc là có chi chít dấu gạch đỏ của giáo viên.

Song, Lý Tử có một cơ hội thi vào trường đại học tốt, vì vậy cô bé quyết định gắng sức một phen.

Ở trường, từ giáo viên chủ nhiệm đến giáo viên bộ môn Toán; ở nhà, từ ông bà đến chị gái, ai cũng vừa động viên vừa giúp đỡ Lý Tử cải thiện thành tích môn Toán.

Lý Tử lắng nghe lời khuyên, vùi đầu học ngày học đêm nhưng vẫn không tiến bộ.

Cô bạn đồng nghiệp của tôi kể rằng, lúc đó Lý Tử cũng vô cùng đáng thương. Trong phòng cô bé thường truyền ra tiếng sụt sịt khe khẽ lúc nửa đêm, tuy âm lượng rất nhỏ, nhưng văng vẳng mãi trong lòng.

Một ngày cuối tuần, bố mẹ Lý Tử đón tiếp một người đàn ông trung tuổi, giới thiệu với Lý Tử đó là thầy Nhậm – người sẽ là gia sư môn Toán của cô.

Nhìn cái trán bóng loáng của thầy Nhậm, Lý Tử mặt không biểu cảm gật đầu, cất tiếng chào hỏi: “Em chào thầy.” Sau đó cô bé trở về phòng, tiếp tục gặm nhấm cuốn sách giáo khoa Toán đọc mãi vẫn không hiểu.

Nhìn bóng lưng thầy Nhậm bước vào phòng Lý Tử, cô bạn đồng nghiệp lại nhớ đến tiếng khóc thút thít của em gái, lẳng lặng buông tiếng thở dài.

Tuy nhiên, kì tích đã dần xuất hiện.

Ngoài sức tưởng tượng của mọi người, kể từ khi thầy Nhậm làm gia sư của Lý Tử, thành tích môn Toán của cô bé bắt đầu có sự tiến bộ rõ rệt. Tuy chỉ có thể tăng lên 3 điểm, 5 điểm, nhưng đã tốt hơn nhiều so với việc giậm chân tại chỗ.

Việc học thêm này vốn chỉ mang tính chất chạy nước rút, không

thể giúp thành tích môn Toán của Lý Tử tăng vọt, nhưng vượt qua điểm chuẩn lại là chuyện hoàn toàn khả thi.

Tháng Sáu, tiết trời bắt đầu oi bức. Ngày công bố điểm thi, tận mắt nhìn thấy thành tích của Lý Tử, khi chắc chắn cô bé đỗ vào ngôi trường mình hằng mong ước, cả gia đình cô bạn đồng nghiệp ôm chầm lấy nhau. Niềm hạnh phúc như vỡ òa vì những tháng ngày học hành vất vả, những nỗ lực của Lý Tử không phải là công cốc.

Đương nhiên, phải kể đến công lao lớn của thầy Nhậm. Buổi trưa hôm công bố điểm thi, cô bạn đồng nghiệp dẫn theo em gái đội nắng chang chang đến tận nhà cảm ơn thầy Nhậm.

Có lẽ đã được quá nhiều học sinh và phụ huynh đến cảm ơn nên từ đầu đến cuối thầy Nhậm luôn giữ thái độ điềm tĩnh. Nhưng khi nghe thấy cô bạn đồng nghiệp đánh giá Lý Tử rằng: "Cô em gái này của em quả thực không hiểu biết gì, quá ngốc", thầy Nhậm đã phản bác ngay lập tức.

Thầy nói: "Điều này thì không đúng rồi, em Lý không ngốc. Trước kia, thành tích của em ấy không tốt chủ yếu là do phương thức giảng bài truyền thống không phù hợp với em ấy. Em Lý không giỏi tiếp nhận những cách giải bài có logic chặt chẽ, vì vậy tôi dạy em ấy một số phương pháp giải bài đơn giản và ngắn gọn. Chỉ cần cho em ấy biết đâu là câu dễ, không được bỏ, đâu là câu khó, cố gắng áp dụng công thức là có thể kiếm 1-2 điểm. Làm như vậy, thành tích của em ấy đương nhiên sẽ có tiến bộ."

Tôi từng đọc một bình luận rằng: Thời trang hàng hiệu đích thực không có "free size". Ban đầu tôi cảm thấy điều này có chút buồn cười. Nhưng sau đó tôi nghĩ, một chiếc áo được bán với giá đắt đỏ, lại được nhiều người ưa chuộng, chắc hẳn phải có lí do của nó.

Những thiết kế cao cấp đắt tiền ở dịch vụ, ở chất lượng, ở đặc điểm chỉ "thuộc về riêng bạn". Một chiếc áo cắt may cho riêng bạn nếu mặc lên người một ai khác có thể không còn hợp nữa.

Không phải ai cũng có thể bộc lộ tài năng của mình. Khi bạn phát hiện ra điểm khác biệt của bản thân, đồng thời dốc lòng phát triển, kiên nhẫn bồi đắp cho nó, chắc chắn bạn sẽ có cơ hội tỏa sáng. Tìm kiếm và tận dụng triệt để khe hở mang tên "cơ hội", bạn mới có được thành công của riêng mình.

Điều này đòi hỏi bạn phải có khả năng quan sát nhạy bén, nắm bắt chuẩn xác cơ hội và có đủ năng lực tạo ra đột phá. Tuy nhiên, có thể bạn sẽ phản bác rằng mình vốn chỉ là một người bình thường,

làm gì có những kĩ năng nổi trội này, có lẽ cả đời cũng không thể trở thành người đặc biệt.

Việc một người không có gì nổi bật là lựa chọn chủ động của người đó, không phải là kết quả được định trước.

Mỗi người đều có điểm độc đáo của riêng mình, nó đang đợi bạn tìm ra và phát huy

Đây là sứ mệnh, cũng là số mệnh của bạn. Chỉ đáng tiếc rằng nhiều người đã dùng cạn thời gian và tinh lực cả một đời nhưng vẫn không thể khai quật ra.

Tôi tin rằng người không cam chịu sự bình thường là bạn sẽ một lòng tin tưởng vào điểm độc đáo của chính mình, sẽ kiên nhẫn tìm kiếm nó và cuối cùng sẽ phát hiện ra nó.

Hãy nhớ rằng, mỗi người đều là một bông pháo hoa rực rỡ sắc màu.

Hãy sống tốt cuộc đời của riêng mình

Ai tới được vị thế của mình ngày hôm nay cũng phải bắt đầu từ đâu đó trong quá khứ

Mỗi người đều có cách sống của riêng mình. Bạn không cần so sánh, không cần ganh ghét đố kị, không cần thù địch với bất cứ ai. Hãy sống tốt cuộc đời của riêng mình, tốt hơn hết thảy mọi điều.

Phòng làm việc của chúng tôi có một nữ nhân viên mới. Mọi người đều nhận xét cô ấy là người khá nóng tính, hung hăng. Qua tiếp xúc, tôi dần hiểu ra nét tính cách này của cô ấy. Nghe nói, cô ấy là mẹ đơn thân, một mình nuôi cô con gái đang học lớp Một. Cô ấy và chồng đã li hôn được một thời gian, nguyên nhân hình như là gia đình hai bên có bất đồng về vấn đề tài sản. Từ đấy, hai vợ chồng xảy ra mâu thuẫn, ban đầu chỉ là mấy trận cãi vã vặt vãnh, sau đó trở thành ngày nào cũng cãi nhau, cuối cùng hai người quyết định đường ai nấy đi.

Là phụ nữ, lại một thân một mình nuôi con, cô ấy ắt phải trở nên mạnh mẽ, cứng rắn, thậm chí có chút ngang ngược. Song, tiếp xúc với cô ấy lâu, tôi lại phát hiện ra rằng, cô ấy không chỉ đơn giản là ngang ngược. Vì ghen tị với cuộc sống của người khác, cô ấy đã tự đẩy bản thân vào tình cảnh tự mình hại mình.

Sếp chúng tôi có cô cháu gái 5 tuổi tên là Đình Đình. Đình Đình sống cùng cha mẹ ở miền Nam, ít khi đến thành phố này, nên cô đồng nghiệp mới chưa từng gặp cô bé.

Tuy nhiên, cơ hội gặp mặt sẽ luôn có. Cuối tháng trước là sinh nhật sếp chúng tôi. Một ngày trước đó, Đình Đình cùng bố mẹ bay về thành phố này. Lúc bấy giờ đang là mùa hè, trời nóng gay gắt, cả gia đình ngồi máy bay hạng thương gia, sau khi hạ cánh lại lập

tức chuyển sang di chuyển bằng xe ô tô có điều hòa. Khi tới công ty chúng tôi, Đình Đình mặc váy lụa tơ tằm, tóc dài chấm vai, đội mũ, đi giày da màu vàng nhạt, hết sức xinh đẹp, thần thái tao nhã, dáng đi nhanh nhẹn.

Đình Đình còn ít tuổi nhưng cô bé lại là cháu nội của sếp. Chúng tôi đều thức thời, xúm lại vây quanh thi nhau khen cô bé tới tấp.

Sau đó, bố mẹ dẫn cô bé vào phòng làm việc của ông nội. Chúng tôi vừa thấy họ khuất bóng liền nhanh chóng giải tán. Quay về chỗ ngồi, tôi nhận ra cô đồng nghiệp mới không hề xuất hiện khi gia đình Đình Đình đến. Cô ấy vẫn ngồi tại chỗ, tay gõ bàn phím, mắt tập trung nhìn màn hình máy tính, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

"Đây chẳng phải là dáng vẻ của người không vì năm đấu thóc mà khom lưng sao? Có cá tính." Tôi thầm nghĩ trong lòng, chỉ mong cô ấy thực sự là người như vậy, trong tương lai sẽ không có hành động gì quá khích.

Nhưng không may tôi đã sai.

Sau chuyện này, tôi phát hiện ra rằng những bức ảnh cô ấy chụp con gái và đăng lên trong vòng bạn bè đã có sự đổi khác. Không những trang phục của bé gái trông đắt tiền hơn, mà ngay cả phương tiện đi lại của hai mẹ con cũng thay đổi, từ xe công cộng chuyển sang xe hơi cá nhân.

Chưa dừng lại ở đây, cô ấy bóng gió rằng mình muốn thôi việc, thế là từ giám đốc nhân sự đến phó giám đốc bộ phận đều tìm cô ấy nói chuyện. Sau nhiều lần trao đổi, cô ấy đã được tăng lương.

Một lần nọ, khi cùng đi công tác, chúng tôi tâm sự cùng nhau.

"Chị à, quần áo của con gái chị là chị mua cho con bé à? Đẹp thật đấy."

"Chẳng thế sao. Những bộ đồ trước kia của con bé quả thực là quá nhà quê. Lúc đó đúng là tôi thiển cận, làm con bé phải tủi thân. Hôm tôi nhìn thấy chiếc váy của Đình Đình mới nhận ra đấy mới gọi là mặc đẹp. Nhưng cô nghĩ xem, dựa vào đâu mà cô bé ấy được mặc đẹp như thế? Nó có cái gì? Biết làm gì? Ông nội nó giàu sang, có quyền thế, nhưng đừng quên người thực sự làm việc là chúng ta. Không có chúng ta, ông nội cô bé làm sao gây dựng sự nghiệp lớn như thế. Cô biết tôi từng đòi thôi việc rồi phải không? Lãnh đạo cũng níu giữ, thuyết phục tôi ở lại. Không có chúng ta làm

việc, cô bé đó có thể sống trong nhung lụa như vậy được sao? Bởi thế, dựa vào đâu mà chỉ có họ mới được ăn sung mặc sướng?!"

Tôi chỉ buột miệng hỏi thăm, thuần túy là muốn kiếm câu chuyện làm quà, phá vỡ bầu không khí gượng gạo trong phòng, không ngờ lại khiến cô ấy được dịp phát tiết cảm xúc như thế.

Tối hôm ấy, sau khi tắt đèn đi ngủ, một hồi lâu tôi không thể bình tĩnh lại, cứ cảm thấy bên cạnh mình như có một thùng thuốc súng không châm lửa vẫn nổ bùng, một hũ dấm không mở nắp vẫn tỏa hương.

Qua một thời gian, quả nhiên cô ấy đã bùng nổ. Cô ấy giở lại mánh cũ, lôi chuyện thôi việc ra để uy hiếp cấp trên, yêu cầu tăng lương. Nhưng không ngờ, lần này lãnh đạo chấp thuận cho cô ấy nghỉ việc.

Cầm tờ đơn xin thôi việc đã được phê duyệt và đóng dấu về phòng làm việc, cô ấy như người mất hồn, miệng cứ lẩm bẩm mãi một câu: "Sao lại kí thật như thế chứ?"

Với bất cứ chuyện gì xảy ra, đã là "quả" thì đều có "nhân". Bạn chỉ nhìn thấy sự giàu có, sung túc của đối phương mà không biết rằng họ đã phải nỗ lực, đánh đổi bao nhiêu mới có được thành tựu như hiện tại. Ngày nay, có một cụm từ thường xuyên được nhắc đến khi nói về vấn đề này, đó là: ghét người giàu.

Tuy nhiên, song song với việc tích lũy tài sản cho bản thân, những người giàu có cũng tạo ra công ăn việc làm cho rất nhiều người khác. Hơn nữa, phần đông những người này không trộm cắp, cũng không cướp giật. Họ dùng năng lực và tài nguyên của mình để làm giàu hợp pháp. Điều này lẽ nào không thỏa đáng hay sao?

Nếu không thể nhìn nhận về sự giàu có của người khác một cách công bằng và chính trực, bạn sẽ không thể cảm thấy thanh thản. Sự ghen ghét, đố kị, oán hận có thể sẽ khiến bạn hình thành những tư tưởng, hành vi quá khích để giành lấy lợi ích vốn không thuộc về mình.

Người khác giàu có là vì họ có thực lực và dám nỗ lực. Nhìn nhận tất cả những điều này với tâm thái tích cực, hòa nhã, lấy đó làm động lực để bản thân tiến bộ hơn mỗi ngày mới là hành động đúng đắn.

Bạn thân mến, thành công của ngày hôm nay là nhờ sự nỗ lực ngày

hôm qua của chính bạn

Nếu hôm nay bạn chưa đứng trên bục vinh quang, nghĩa là bạn cần nỗ lực thêm một chúc nữa thôi, và ngày mai bạn sẽ nhìn thấy Mặt trời.

Học hỏi từ sai lầm của bản thân

Hãy tin rằng ánh sáng lúc rạng đông đang ở phía không xa và đợi bạn đến gần

Người xưa có câu: "Nhân vô thập toàn." Cái gọi là hoàn mĩ đa phần chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước.

Trước kia, khi còn là nhân viên văn thư, tôi tự gọi mình là thư kí của thư kí, tức thư kí dự khuyết. Bấy giờ, công ty tôi làm việc là một tập đoàn thời trang quy mô lớn. Số lượng chi nhánh thuộc tập đoàn vô cùng nhiều, trải khắp cả nước. Trụ sở đặt tại thành phố này, xung quanh có rất nhiều cửa hàng bày bán sản phẩm của tập đoàn.

Cuối năm là thời điểm bận rộn nhất của cả tập đoàn. Cấp trên tiến hành kiểm tra thành tích cả năm của các chi nhánh; cấp dưới dốc sức đẩy mạnh doanh số, thu hút khách hàng.

Một ngày giữa tuần, tuyết rơi nhiều, nhà thư kí của sếp lại ở xa, sợ tắc đường nên cô ấy xin nghỉ sớm. Theo kế hoạch, sáng hôm đó sếp đi kiểm tra một vài chi nhánh, buổi chiều ở lại văn phòng giải quyết các công việc khác. Nhưng vì chưa hài lòng với kết quả hoạt động của các chi nhánh đã ghé thăm, sếp thay đổi kế hoạch, tiếp tục đi kiểm tra những chi nhánh khác.

Khi điện thoại nội bộ vừa đổ chuông, trái tim tôi run lên cầm cập. Tôi nghe máy, đầu dây bên kia vang lên tiếng sếp: "Tôi cần đến các chi nhánh của tập đoàn. Cô sắp xếp xe, 10 phút nữa phải có mặt ở sảnh."

"Vâng thưa sếp." Tôi vội vàng tìm số điện thoại của bộ phận hậu cần và gọi cho họ nhưng không ai nghe máy. Ở căn phòng bên cạnh, sếp đang thu dọn bàn làm việc để chuẩn bị xuất phát.

Trong lúc hoảng loạn, tôi mạnh bạo gọi trực tiếp cho giám đốc

hậu cần: "Tài xế và xe của các anh có đó không? Hãy cử người qua đây đón sếp, sếp muốn đi kiểm tra chi nhánh." Sắp xếp xong, tôi cúp máy rồi vội vàng chạy đi thông báo với sếp, đúng lúc gặp sếp đang sải bước ra khỏi văn phòng.

Tôi thở phào một hơi, may mà vẫn kịp.

Tiễn sếp xong, trong phòng làm việc chỉ còn lại tôi và một đồng nghiệp khác. Tôi hưng phấn nói với cô ấy: "Sếp đi rồi, thật tốt quá, chúng ta được tự do."

Trái với sự vui mừng của tôi, cô ấy tỏ ra vô cùng nghiêm túc: "Vừa rồi, khi gọi điện thoại, sao em lại nói với họ là sếp muốn đi kiểm tra chi nhánh? Lỡ họ thông báo cho bên chi nhánh thì sao, như vậy ý nghĩa việc đi kiểm tra của sếp sẽ không còn nữa. Kiểm tra chi nhánh cần thực hiện một cách bất ngờ. Một khi họ có thời gian chuẩn bị, cho dù chỉ là 10 phút, kết quả sẽ khác biệt. Đến lúc đó, những thứ sếp nhìn thấy chỉ là giả."

Nghe đồng nghiệp nói xong, tôi lặng người. Tôi nhớ lại trước đó thư kí của sếp đã sắp xếp xe và tài xế như thế nào. Đúng là cô ấy chỉ thông báo thời gian và địa điểm, không nhắc đến những chuyện khác.

Lính mới tò te không tránh khỏi việc phạm sai lầm. Thời gian và kinh nghiệm là để tích lũy, chứ không phải để hoang phí. Những thứ vô hình này trải qua thu thập, gia công, hồi tưởng, cuối cùng sẽ trở thành vốn liếng trưởng thành của bạn.

Bạn được phép phạm sai lầm, chỉ cần bạn biết rút ra bài học để ngày một tiến bộ hơn

Muôn vật, muôn việc trên đời đều không ngừng biến đổi và tiến lên cùng thời đại. Song, người tính không bằng trời tính. Kế hoạch có hoàn mĩ, thiết kế có hoàn thiện đến mấy vẫn có thể xuất hiện sai sót khiến bạn không kịp trở tay.

Biến cố là điều luôn có thể xảy ra. Việc bạn có thể làm là cố gắng rút kinh nghiệm, trau dồi bản thân qua từng lần sai lầm để bù đắp cho sơ suất ấy.

Quá trình này sẽ vô cùng gian nan và vất vả, nhưng nó sẽ giúp bạn bước đi trên con đường tiến gần đến sự hoàn thiện qua từng ngày.

Ngày đêm không nghỉ, lâu bền không ngừng. Hãy tin rằng ánh

sáng lúc rạng đông đang ở phía không xa và đợi bạn đến gần.

Có thất bại mới biết cần cố gắng hơn nữa

Vất vả vĩnh viễn sẽ không uổng công, vấp ngã càng là bài học quý báu mà cuộc đời trao cho bạn

Suy nghĩ không thực tế thì chỉ là những mơ mộng hư ảo. Tưởng tượng thì nhiều, hiện thực lại không được như vậy.

Một tháng sau khi nghỉ việc ở công ty X, tôi nhận được cuộc điện thoại của cô em khóa dưới tên Tiểu Văn vừa tốt nghiệp năm nay. Sau vài phút hàn huyên, Tiểu Văn đi thẳng vào vấn đề: "Chị ơi, em muốn làm việc tại công ty X. Chị cho em hỏi vòng thi viết và vòng phỏng vấn cần chú ý những gì ạ?"

Công ty X là tập đoàn có quy mô lớn ở địa phương chúng tôi. Chính vì vậy nên ban đầu khi nộp đơn ứng tuyển, tôi chỉ điền vị trí mong muốn làm việc là ở cấp cơ sở. Nhưng tôi khá may mắn, trụ sở chính có một vị trí cần bổ sung nhân sự, nên tôi không những được nhận vào làm tại công ty X, mà còn có cơ hội đến làm việc tại trụ sở chính.

Bấy giờ, tôi vẫn chưa tốt nghiệp đại học, hàng ngày đều phải dậy sớm, bắt xe buýt đi từ kí túc xá đến trụ sở công ty X. Lâu dần, các bạn ở phòng bên, bạn cùng lớp, đàn em thân thiết ở khóa dưới đều biết tôi đã tìm được một công việc không tồi.

Tốt nghiệp hơn một năm, tôi thôi việc ở công ty X. Nhiều người bạn không thân thiết như Tiểu Văn không biết về việc này.

Tiểu Văn tuy không quá xinh đẹp nhưng lại có khí chất. Đó là một cô gái điềm đạm, nói năng khẽ khàng, dịu dàng, khá giống hình ảnh của một nhân viên văn phòng.

Qua cách nói chuyện, tôi nhận thấy Tiểu Văn rất khéo ăn nói. Rõ

ràng cô ấy muốn đi cửa sau nhưng lại nói năng hết sức kín kẽ.

“Xin lỗi, Tiểu Văn, chị thôi việc ở công ty X rồi. Cụ thể hiện tại vị trí làm việc này có yêu cầu tuyển dụng như thế nào, chị cũng không nắm rõ. Nhưng chị có thể nói với em về tình huống ứng tuyển của chị lúc bấy giờ để em tham khảo nhé.”

Hôm ấy, chúng tôi nói chuyện với nhau khá lâu, mãi đến khi điện thoại nóng ran mới thôi. Tôi kể cho Tiểu Văn nghe toàn bộ quy trình của một lần thi viết, ba lần phỏng vấn của tôi khi ứng tuyển vào công ty X. Tôi nhấn mạnh với cô ấy nội dung tôi cho là trọng điểm, hạng mục tôi nghĩ là nên chú ý.

Cuối cùng, tôi động viên em gái khóa dưới một chút: “Về tổng thể, vòng thi viết tương đối đơn giản, đề bài thường là các vấn đề khá cơ bản, chỉ cần nghiêm túc suy nghĩ, cẩn trọng trả lời là có thể qua. Còn vòng cuối cùng là do tổng giám đốc trực tiếp phỏng vấn. Với ngoại hình, học vấn và năng lực của em, chắc chắn cơ hội trúng tuyển là rất cao.”

Khi nói những lời này, tôi thật lòng thật dạ muốn đưa ra lời khuyên cho Tiểu Văn. Trước kia tôi một thân một mình ứng tuyển vào công ty X, không có ai giúp đỡ, nhưng cuối cùng đã trúng tuyển. Tuy giữa chừng cũng có trắc trở nhưng tôi đều tự mình cố gắng vượt qua.

Về sau, nghe qua bạn bè, tôi biết để chuẩn bị cho quá trình ứng tuyển này, Tiểu Văn còn đặc biệt đăng kí học các khóa về giao tiếp, ứng xử, lễ nghĩa, còn chuẩn bị chu đáo cả về trang phục, trang điểm. Cô ấy đã “vũ trang” đầy đủ để xông ra “chiến trường”. Vì vậy tôi không quá lo lắng về kết quả ứng tuyển của Tiểu Văn, một lòng chờ đợi tin thắng lợi của cô ấy.

Thế nhưng, một tháng trôi qua, tôi vẫn không có tin tức gì từ Tiểu Văn. Rồi tôi quyết định gọi cho cô ấy để hỏi han tình hình.

“Chị à, em thấy ngại quá nên không dám nói với chị. Người ta không tuyển em.” Tiểu Văn nói với tôi bằng giọng trầm thấp.

“Sao lại thế? Tổng giám đốc từ chối tuyển dụng em ở vòng phỏng vấn cuối cùng sao?”

“Không phải, em còn chưa qua nổi vòng phỏng vấn với phòng nhân sự.”

Nghe Tiểu Văn nói xong, tôi rơi vào trầm lặng. Đây là điều khiến

tôi vô cùng bất ngờ. Cầm điện thoại trên tay, tôi không biết nên nói tiếp với cô ấy như thế nào.

"Chị, không sao đâu ạ. Ngẫm nghĩ tỉ mỉ, em thấy mình chuẩn bị khá chu đáo, dù là thi viết hay phỏng vấn cũng thể hiện tốt. Nhưng thật lòng thật dạ mà nói, em không quá thích ngành nghề này. Tuy đã trải qua một phen khổ công, nhưng chung quy không thay đổi được cảm giác lãnh đạm. Cho nên, khi phỏng vấn, giám đốc nhân sự đã bóc trần sự ngụy trang của em, nhìn ra rằng em không hề yêu thích ngành nghề này. Điều này giúp em tỉnh táo ra nhiều. Thì ra, cho dù em có nỗ lực bao nhiêu đi chăng nữa, đều không thể che đậy chuyện em không yêu thích công việc này. Nếu là như vậy, cho dù em được nhận vào làm tại công ty X cũng sẽ không tạo ra thành tích gì. Chi bằng em tìm công việc mình thực sự yêu thích, làm tại công ty mình thực sự muốn cống hiến. Cho dù đó không phải là nơi có quy mô lớn như công ty X, nhưng cũng tốt hơn là ép buộc chính mình, khiến bản thân phải chịu ấm ức."

Cả đời này, bạn sẽ trải qua rất nhiều sự kiện lớn nhỏ, trong đó có những chuyện như ý bạn, cũng có những chuyện mà bất kể bạn nỗ lực đến thế nào cũng không thể đạt được tâm nguyện ban đầu. Nếu muốn sự đều có thể như ước muốn thì cuộc đời này khó tránh khỏi có phần quá phi thực tế.

Có thất bại mới biết cần nhiều nỗ lực

Có khi nỗ lực rồi vẫn thất bại, có nghĩa là cần đổ mồ hôi sôi nước mắt hơn nữa. Có khi cố gắng hết sức sự vẫn chẳng thành, mới biết cần phải tĩnh tâm suy xét xem quyết định của mình đúng đắn hay chưa? Mục tiêu mình thiết lập có thích hợp với bản thân hay không? Con đường mình lựa chọn có khả thi hay không?

Không nỗ lực cũng có thể thành công thì chỉ là ăn may, sẽ không xảy ra lần thứ hai, không mang đến cho bạn kinh nghiệm hay giúp bạn tiến bộ. Còn thành công đạt được nhờ nỗ lực sẽ là vinh quang rực rỡ nhất. Đời người phải trải qua phong ba bão táp mới có thể nhìn thấy cầu vồng và thất bại không hề đáng sợ như bạn tưởng.

Đôi lúc, dừng lại một chút để suy ngẫm không có nghĩa là ngừng tiến bước, mà là bước nghỉ trước khi bứt phá, là sự yên lặng trước khi bùng nổ.

Rất lâu sau đó, tôi không nghe thấy tin tức gì của Tiểu Văn. Mãi đến gần đây, trong vòng bạn bè, Tiểu Văn cập nhật dòng trạng

thái mới nhất, một dòng chữ ngắn gọn: Ánh dương rạng rỡ. Phía dưới Tiểu Văn đính kèm bức ảnh cô ấy khoác tay hai đứa trẻ đứng trước cổng trường học. Ba người nở nụ cười thật rạng rỡ.

Sau những nỗ lực gian khổ, có thể bạn sẽ không đạt được thành công, có thể bạn sẽ phải tiếp nhận thất bại. Nhưng thế thì đã sao? Đối mặt với thực tế, xem xét lại bản thân, tổng kết sai phạm, rút ra bài học kinh nghiệm… Trải qua quá trình này mới giúp bạn sửa đổi lại quỹ đạo đã lệch, thúc đẩy bạn tiến bước vững vàng hơn, kiên định hơn trên con đường đúng đắn.

Vất vả vĩnh viễn sẽ không uổng công, vấp ngã càng là bài học quý báu mà cuộc đời trao cho bạn.

Đừng chịu đựng tổn thương một mình

Trên đường đời dài đằng đẵng, chúng ta đều cần học cách hòa giải với chính mình, dẫu cho quá trình này vừa chậm chạp vừa gian nan

Bất kể là quả cầu to đến đâu, thể tích của nó vẫn có giới hạn. Kết quả của việc ra sức thổi căng nó lên chỉ có một: đó là nổ tung.

Đã một thời gian dài tôi không nói chuyện với anh trai, anh cũng không hỏi han gì tôi. Không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là tôi sợ mỗi chữ mình nghe đều khiến bản thân đau đớn khôn tả.

Trong thời gian học đại học, anh trai tôi có một người bạn gái. Tôi không rõ về thời điểm hai người bắt đầu hẹn hò, nhưng sau khi tốt nghiệp, anh trai tôi cùng bạn gái đến phương Nam kết hôn và làm việc.

Ban đầu, quyết định của anh bị cả gia đình cực lực phản đối. Cho dù anh ấy nói hết lời, nhấn mạnh hết lần này đến lần khác rằng anh ấy đi theo tiếng gọi của trái tim mình, chúng tôi vẫn không thể nhìn hành động này theo hướng tích cực.

Song, dù sao đó cũng là cuộc sống của anh ấy. Nếu anh ấy đã lựa chọn như vậy thì gia đình cũng chỉ có thể ủng hộ. Tôi nhớ ngày tiễn anh lên đường, bố mẹ tôi và họ hàng đều dặn dò anh nhất định phải sống hạnh phúc với bạn gái, gặp chuyện phải bàn bạc cùng nhau, đừng để xảy ra bế tắc. Không ngờ, những lời căn dặn ấy lại trở thành lời tiên tri.

Cuộc sống tân hôn của hai người vẫn ngọt ngào và ấm áp. Đặc biệt là vào một năm sau đó, khi con gái Nữu Nữu chào đời, anh tôi khoe ảnh con bé khắp nơi, hết ảnh chụp ngày chào đời, đầy tháng, một trăm ngày, đến ảnh chụp sinh nhật một tuổi. Nhưng từ sau đấy, tôi mãi không thấy tin tức gì mới của anh trai. Lúc bấy giờ là

tròn ba năm kể từ khi anh tôi kết hôn.

Từng có người nói với tôi rằng, rất nhiều cuộc hôn nhân ban đầu thì mĩ mãn nhưng sau cùng đều thất bại bởi "tam niên chi dương, thất niên chi thống"[5]. Tôi nhớ khi nghe xong câu này đã liếc đối phương một cái khinh bỉ, "hừ" một tiếng nhắc nhở anh ta rằng tôi không tin vào những quan niệm cổ hủ này. Đến bây giờ tôi mới hiểu chỉ có bản thân mình là quá trẻ người non dạ.

[5] Tam niên chi dương, thất niên chi thống: Người Trung Quốc quan niệm rằng ba năm và năm năm là hai mốc thời gian quan trọng trong một mối quan hệ tình cảm. Cặp đôi nào thuận lợi vượt qua hai mốc thời gian này có thể bên nhau trọn đời.

Khi xưa, chị dâu tôi khăng khăng chuyển đến phương Nam lập nghiệp là bởi trường đại học phân công chị ấy đến một công ty ở đó làm việc sau khi tốt nghiệp. Mức lương của chị dâu tôi không hề thấp. Nhưng anh trai đi cùng chị dâu lại khác. Một sinh viên đại học vừa mới tốt nghiệp, lần đầu đến một thành phố xa lạ, không có các mối quan hệ có thể nhờ cậy hay nguồn tài chính vững vàng, thậm chí kĩ năng nghề nghiệp cũng còn thiếu sót. Anh ấy chỉ có thể xin làm việc toàn thời gian tại một công ty có quy mô bình thường, bắt đầu từ vị trí thấp nhất. Công việc của anh ấy nói dễ nghe một chút thì là ở đâu cần thì đến đó chi viện, còn nói khó nghe thì chính là chân sai vặt.

Thành phố tuyến ba, doanh nghiệp tư nhân, nhân viên cấp cơ sở không có gì nổi bật. Những điều kiện này cộng lại đã định trước mức lương của anh ấy chỉ tạm đủ để duy trì cuộc sống của một nhà ba người.

Chị dâu tôi không phải là người mơ mộng viển vông, lười biếng hay thích bới móc, soi mói. Hiểu rõ tình hình kinh tế của gia đình nên chị ấy chưa từng đòi hỏi anh trai tôi phải tặng quà hay mua cho mình quần áo, trang sức sang trọng. Song, là một người phụ nữ, việc thích mua sắm là điều hết sức tự nhiên và bình thường.

Về sau, anh tôi phát hiện ra một chiếc áo khoác đắt tiền còn mới trong tủ âm tường, một chiếc vòng tay mới trong hộp trang sức, một lọ nước hoa mới trên bàn trang điểm. Chị dâu cố gắng khiến anh tôi không quá để tâm đến những món đồ này, nhưng anh ấy lại không thể giả vờ như không nhìn thấy. Chị dâu mua những món đồ ấy bằng tiền lương của mình, nên anh tôi cũng cho rằng bản thân không có quyền chỉ trích. Song, là một người đàn ông nhưng không thể gánh vác toàn bộ trách nhiệm kinh tế cho gia

đình, anh ấy cảm thấy rất mất thể diện. Cứ như vậy, anh tôi ngày càng tự ti, không muốn nói chuyện với chị dâu. Còn chị dâu lại cảm thấy chồng mình thật yếu kém và ngày càng phiền phức.

Sợi dây gắn kết anh tôi và chị dâu đang dần mỏng đi từng chút một. Cái gọi là khủng hoảng hôn nhân bắt đầu xuất hiện.

Trước khi chị dâu đến phương Nam làm việc, gia đình từng mua cho chị ấy một chiếc xe đạp điện, đến nay đã cũ, nên thay chiếc khác. Thế nên, chị ấy đang chuẩn bị cho việc này. Đến bữa tối, chị dâu phá vỡ bầu không khí gượng gạo giữa hai vợ chồng bằng việc phân tích ưu và khuyết điểm của mấy loại xe đạp điện, cuối cùng tổng kết: "Em muốn mua chiếc này, anh thấy thế nào?"

Việc chị dâu đi thẳng vào vấn đề, trên thực tế không phải là muốn bàn bạc với anh tôi. Chị ấy đã có quyết định của mình, câu hỏi cuối cùng chỉ mang tính chất thông báo.

Sau một khoảng trầm lặng, anh trai tôi buông một câu: "Nhiều tiền quá nhỉ, không thể đổi nhãn hiệu khác sao?"

"Em đâu có bắt anh bỏ tiền ra. Đây vốn là nhãn hiệu dành cho những cô gái trẻ trung. Đợi em thành bà lão 70, 80 rồi mới lái, anh không cảm thấy rất châm biếm sao?" Anh trai tôi im lặng. Về sau, anh ấy nói với mẹ tôi rằng:

"Khi nghe cô ấy nói như thế, con cảm thấy rất khó chịu, hệt như cô ấy đang mắng con vậy." Dứt lời, anh ấy lẳng lặng lau nước mắt.

Một thời gian sau, bác sĩ chẩn đoán anh trai tôi mắc bệnh trầm cảm. Uống thuốc trở thành bài tập mỗi ngày của anh ấy. Anh ấy không muốn gây ra bất cứ bóng đen tâm lí nào cho Nữu Nữu, vì vậy luôn giấu con gái việc mình phải uống thuốc chữa bệnh. Thế nhưng, có một buổi sáng, anh ấy đã bị Nữu Nữu nhìn thấy.

Khi con bé chớp đôi mắt to tròn, ngây thơ hỏi bố đang uống gì, anh ấy cười nói: "Bố ăn vụng kẹo đấy, con đừng nói với mẹ nhé!"

"Nhưng kẹo không ngọt ạ? Sao bố lại khóc? Xấu quá đi mất."

Niềm vui nên trao đi để lan tỏa cảm xúc tích cực. Bi thương, thất vọng, đau khổ cũng cần san sẻ để giảm bớt sự tiêu cực. Đừng nghĩ đó là sự ích kỉ. Đôi khi, mớ cảm xúc hỗn độn bên trong giống như một quả bóng căng phồng và chia sẻ giúp chúng ta làm nó xẹp xuống, dịu lại.

Bạn phải tin rằng, việc có nhiều đến mấy, khó khăn có lớn đến mấy, sẽ có ngày giải quyết ổn thỏa. Cho dù bạn không thể trở thành anh hùng gan dạ, cũng tuyệt đối không được buông xuôi, đầu hàng trước trắc trở.

Chỉ có can đảm xin trợ giúp và dám sẻ chia, bạn mới có thể bước ra khỏi chiếc hộp của mình và tiến ra thế giới rộng lớn bên ngoài

Yếu tố quan trọng nhất quyết định thành công là sự cộng tác. Một người dù có bản lĩnh lớn đến mấy chắc chắn vẫn có điểm yếu, chỉ dựa vào bản thân để bù đắp cho thiếu sót này là việc không tưởng.

Đừng quên rằng, mỗi người chỉ có một đời để sống. Khi cảm thấy khó khăn ở phía trước quá lớn, không thể một mình vượt qua, hãy nhờ đến sự giúp đỡ của những người xung quanh. Cho dù chỉ có một người đưa tay trợ giúp cũng tốt hơn nhiều so với việc đơn thương độc mã liều mạng.

Hãy nghĩ lại xem, khi một mình vùng vẫy trong chiếc hộp của mình, kết quả sẽ thế nào?

Lời giải thích của bạn dù là trong bất cứ trường hợp nào cũng sẽ thiếu sức thuyết phục. Bởi vì chỉ khi có điều cần che đậy, bạn mới nghĩ mọi cách biện giải. Nói cách khác, giải thích chính là che đậy, che đậy chính là sự khởi đầu của lừa gạt. Lừa người thì vô đức, lừa mình thì vô tri.

Anh trai tôi nói rằng bản thân sợ nhất là làm con gái bị tổn thương. Nhưng thực ra, đến cuối cùng, người làm tổn thương con bé lại chính là anh ấy.

Tôi không biết đến bao giờ anh ấy mới có thể bước ra khỏi chiếc hộp đóng kín ấy. Thế nhưng, nếu đã lựa chọn sống cùng người vợ giỏi kiếm tiền hơn mình, lại có một cô con gái mà anh muốn bảo vệ suốt đời, vậy thì anh phải dũng cảm, mạnh mẽ đối diện.

Không phải tiền bạc hay bất kì ai khác, kẻ địch lớn nhất đang chặn đường anh tôi chỉ có anh ấy mà thôi. Gây khó dễ với chính mình, cuối cùng người chịu tổn thương lớn nhất vẫn sẽ là mình.

Trên đường đời dài đằng đẵng, chúng ta đều cần học cách hòa giải với chính mình, dẫu cho quá trình này vừa chậm chạp vừa gian nan.

Phần 2
CÓ ĐƯỢC CÓ MẤT MỚI LÀ CUỘC SỐNG

Cuộc đời hoàn mĩ chỉ tồn tại trong truyện cổ tích. Cuộc sống phải có được có mất, cũng giống như bầu trời phải có lúc nắng lúc mưa. Như vậy, ta mới biết trân quý thứ đang nắm trong tay, buông bỏ những tiếc nuối đã qua đi

Chuyện tốt, chuyện xấu đều là trải nghiệm trong cuộc đời

Cuộc đời không chỉ có vị ngọt mà còn có chua, cay, mặn, đắng. Chỉ có nếm đủ ngũ vị mới có tư cách vỗ ngực nói mình sống đời này không hoài phí

Người xưa có câu: "Trong mười câu chuyện than thở về cuộc đời thì có đến tám, chín lời than là về những chuyện không như ý." Như vậy, chỉ có một, hai việc đúng như ước nguyện thôi sao? Đời người khổ đau đến thế sao? Thực chất không phải vậy.

Tôi có một cô bạn thân, tôi hay gọi cô ấy là Q.

Q và tôi học cùng trường tiểu học, lên trung học thì mỗi người một nơi, lần đầu tiên gặp lại là khi cả hai cùng nhập học chung một trường phổ thông

Khi ấy, kết quả học tập của chúng tôi tương đương nhau, nhưng Q có thành tích nổi bật ở một môn học, đủ điều kiện đặc cách vào đại học. Quả nhiên sau đó cô ấy nhận được giấy báo nhập học của một trường đại học trọng điểm trong nước.

Việc học hành của Q ở đại học vẫn xuôi chèo mát mái. Cô ấy thuộc kiểu người gặp người thích, ai cũng đều ngưỡng mộ.

Không ngoài dự liệu, tốt nghiệp rồi, Q cũng nhanh chóng tìm được một công việc ổn định. Về phương diện tình cảm, cô ấy kết thúc những mối tình cưỡi ngựa xem hoa, cưới một anh chồng giàu có, chính thức bước vào cánh cửa hôn nhân. Ba năm sau, Q sinh em bé đầu lòng. Từ đấy, mọi tài khoản mạng xã hội của Q đều được cô dùng để khoe về cuộc sống hạnh phúc, giàu sang.

Đời người luôn tồn tại những điều bất ngờ bắt đầu bằng hai từ "thế nhưng". Q cũng không thoát khỏi số mệnh này.

Tôi nhớ đó là một buổi tối mùa hạ, đã hơn 9 giờ, Q gọi điện thoại cho tôi, muốn tôi ra ngoài ăn thịt nướng, uống bia với cô ấy bằng được. Tôi đồng ý, nhưng không ngờ mình lại trở thành cái xô trút bầu tâm sự của cô ấy.

Q không thắng nổi sức mạnh của rượu, uống vài chén là bắt đầu kể lể nỗi khổ trong lòng. Cô ấy nói có kẻ thứ ba chen chân vào cuộc hôn nhân của mình. Con của họ bấy giờ mới hơn một tuổi, đang bập bẹ học nói, thế nhưng người chồng vẫn bất chấp tất thảy đòi li hôn. Thậm chí hai người họ đã sống riêng.

Q đang vô cùng đau khổ, nhưng tôi lại không biết nên an ủi cô ấy như thế nào. Cuộc đời của Q từ trước đến nay quá ư thuận buồm xuôi gió, giờ vấp phải đá tảng lại không biết phải đối mặt làm sao. Bao năm qua, kinh nghiệm mà cô ấy học được cũng chỉ là làm thế nào để từ chối những điều mình không thích.

Trong cuộc sống, thứ giúp con người ta trưởng thành không phải là thuận buồm xuôi gió, mà là ngược gió ngược nước, thậm chí là vượt bão táp mưa sa

Khi đối mặt với những thách thức, bạn và tôi mới học được cách trở nên kiên cường, mạnh mẽ, dám đương đầu với khó khăn và dám đứng lên khi thất bại.

“Tuy rất bất ngờ và đau lòng, nhưng đây là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra. Hôn nhân cần sự chăm sóc, vun vén bằng trái tim từ cả hai phía. Nếu không thể níu kéo, vậy thì bắt đầu từ bây giờ, cậu hãy xắn tay áo lên, chăm chỉ làm việc để tạo dựng cuộc sống tốt cho mình và con.” Tôi không thể nói với Q những lời an ủi này, bởi vì có nói cô ấy cũng không hiểu.

Người có cuộc đời quá thuận lợi cũng giống như người thúc ngựa lao nhanh trong vườn hoa. Hoa ngợp trước mắt nhưng họ lại không thể thấy rõ bất cứ bông hoa nào. Họ không thể hình dung ra vẻ đẹp rực rỡ của chúng mà chỉ những người chậm rãi đi dạo, thi thoảng dừng chân ngắm nhìn, mới có thể nhận ra.

Người xưa có câu: Cuộc đời của mình, người khác không thể trải nghiệm thay mình. Chỉ có va vấp nhiều, bạn mới có thể tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm sống, mới vững vàng trước mọi biến cố của cuộc đời.

Một người có từng trải hay không, chỉ cần nhìn vào mắt người ấy là rõ. Đó là đôi mắt thâm trầm, bình thản khi đã vượt qua phong ba bão táp của cuộc sống.

Cuộc đời không chỉ có vị ngọt mà còn có chua, cay, mặn, đắng. Chỉ có nếm đủ ngũ vị mới có tư cách vỗ ngực nói mình sống đời này không hoài phí.

Đời người vốn không có nhiều chuyện không như ý, cũng có không ít chuyện đúng ý mình. Khi bạn biết cách rút kinh nghiệm từ chuyện không như ý, trân trọng những lúc thuận buồm xuôi gió, cuộc sống sẽ nhẹ nhàng hơn, thanh thản hơn.

Muốn cuộc sống thập toàn, cần có một hai chuyện như ý, càng không thể thiếu tám chín chuyện không suôn sẻ. Chỉ có góp đủ thập toàn, thứ tiếp nối sau đó mới có thể là thập mĩ.

Rộng lòng đón nhận thế giới bên ngoài

Để trở nên mạnh mẽ, nâng cao sức đề kháng cho con tim và khối óc, bạn cần phải bước ra ngoài, phải dãi gió dầm mưa

Một người bạn tên T của tôi đã lên chức mẹ. Cô ấy ban ngày đi làm, buổi tối vẫn phải làm việc nhà và chăm sóc con cái, luôn vô cùng bận rộn. T cảm thấy chồng mình là người đàn ông thô lỗ, khó mà thấu hiểu tâm hồn tinh tế, nhạy cảm của cô ấy. Vì vậy, cô ấy thường dốc bầu tâm sự với tôi.

Hôm ấy, tôi và T cùng đi đón con thì trông thấy một nhóm trẻ con đang nô đùa. T chỉ vào những ông bố, bà mẹ đứng trông chừng con bên cạnh, khẽ nói với tôi: "Nhìn thấy chưa, gương mặt của những phụ huynh phải trông con khó có thể thả lỏng, luôn căng thẳng, cau có."

Về sau, tôi mới biết suy nghĩ này của T bắt nguồn từ một cái tát cô ấy giáng cho con trai.

Có lần T đi đón con thì được cô giáo phụ trách phản ánh rằng, con trai cô ấy đã đẩy ngã một bạn gái khác. Về nhà, T hỏi chuyện con trai, cậu bé quả quyết mình không làm như vậy. T cho rằng con trai không dám chịu trách nhiệm, không dám thừa nhận lỗi sai. Trong cơn tức giận, cô ấy giáng cho cậu bé một cái bạt tai.

Hai ngày sau, T lại đi đón con. Khi chờ cậu bé tan lớp, cô ấy trò chuyện cùng các bà mẹ khác và nhắc đến chuyện con trai mình đẩy ngã bé gái. T vừa dứt lời, các bà mẹ đều đồng loạt khuyên cô phải căn dặn con trai đừng chơi với cô bé đó.

Khi chơi đùa với nhau, giữa các bạn nhỏ đôi khi khó tránh khỏi có xô xát, xong chuyện lại chơi với nhau bình thường. Nhưng cô bé này lại khác, bất kể ai lỡ va vào người, cô bé cũng đều về nhà, nước

mắt ngắn dài mách với bố mẹ rằng có bạn khác bắt nạt mình. Bố mẹ cô bé rất thương xót con gái, ngay ngày hôm sau sẽ đến nhà trẻ để phản ánh với cô giáo. Dần dà, phụ huynh của các bạn nhỏ khác bắt đầu dặn dò con mình tránh xa cô bé ấy.

Nghe vậy, T cũng đặc biệt chú ý quan sát bố mẹ cô bé kia. Mỗi lần nhìn thấy con gái chạy đi chơi trò gì đó, đôi lông mày họ lại nhíu chặt, dáng vẻ hết sức căng thẳng, như thể chỉ muốn ngay lập tức mang cô bé về nhà.

Thương xót, lo lắng cho con cái là điều hết sức bình thường. Nhưng nếu sự thương yêu, bảo vệ này trở nên quá cực đoan thì sẽ gây ra những hậu quả khó lường. Sự bênh vực, bao bọc một cách thái quá của bố mẹ sẽ làm đứa trẻ nghĩ rằng mình là người quan trọng nhất, mình luôn đúng, từ đó thỏa sức làm mọi điều để thể hiện "quyền lực" của mình. Như vậy, tình yêu thương của bố mẹ đã phản tác dụng.

Một số bố mẹ quá mức cẩn thận, sợ con cái xảy ra bất trắc hay bị bắt nạt, đã chủ động dựng lên bốn bức tường quanh đứa trẻ, thậm chí còn kiểm soát những người được phép đi qua bức tường đó. Con cái càng lớn, bức tường sẽ càng xây cao.

Cuối cùng, đứa trẻ chỉ có thể ngồi trong bức tường và ngửa mặt nhìn lên bầu trời. Nhân sinh quan, giá trị quan của nó cũng chỉ bó hẹp trong khoảng trời mà nó nhìn thấy. Những người bạn khó khăn lắm mới có thể chơi cùng cũng sẽ chán nản vì phải trèo lên bức tường quá cao mà dần dần rời xa nó.

Đứa trẻ cô độc sống trong sự bao bọc của bố mẹ liệu có thể trưởng thành một cách khỏe mạnh và hạnh phúc?

Còn những người bố người mẹ luôn căng thẳng trong thời gian dài vì lo lắng cho con cái cũng không thể bình yên, thanh thản.

Tấm lòng hẹp hòi không giúp bạn bảo vệ người mình yêu thương, ngược lại còn khiến bạn tự mình hại mình.

Muốn hàn gắn khoảng cách với người khác, lại phát hiện ra rằng vết nứt giữa đôi bên đã dần trở thành vực thẳm.

Nếu bạn đóng cửa trái tim hoặc chỉ chừa lại một khe hở, thì đừng oán trách tại sao người khác lại không đối đãi thẳng thắn, chân thành với mình. Trước tiên, đối phương không có nghĩa vụ này; thứ hai, cho dù đối phương muốn kéo bạn ra khỏi bóng tối, có lẽ bạn còn mắng sa sả một câu rằng: "Tại sao bạn lại hại tôi?"

Thu hẹp trái tim, may mắn tìm đến bạn cũng sẽ bị chặn lại từ ngoài cửa. Tiếng gõ cửa đã từng vang lên kia, giờ chỉ còn là kí ức

Để trở nên mạnh mẽ, nâng cao sức đề kháng cho con tim và khối óc, bạn cần phải bước ra ngoài, phải dãi gió dầm mưa.

Thứ bạn đã bỏ lỡ sẽ không thuộc về bạn

Có những thứ bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, trước đây không có được thì sau này không thể oán trách

Trong quá trình trưởng thành, ai cũng sẽ phải học cách buông bỏ những thứ mình không thể níu giữ. Giống như hứng nước bằng bàn tay, dù có hứng được nhiều đến mấy, nước vẫn sẽ theo kẽ tay bạn mà chảy đi.

Tôi không hề biết rằng mình có bàn chân quá nhỏ cho đến khi bước vào độ tuổi biết làm đẹp. Khi còn đi học, tôi tự thấy mình là một học sinh ngoan, quanh năm suốt tháng chỉ đi giày thể thao. Lên đại học, tôi bắt đầu học trang điểm, biết "làm đỏm" mỗi khi đi dạo phố.

Bấy giờ, tôi cũng có hâm mộ thần tượng. Tôi rất thích phong cách thời trang của họ, đặc biệt là giày. Bất kể vũ đạo phức tạp như thế nào, họ đều mang giày cao gót để nhảy. Đó là những đôi giày gót nhọn thuần một màu, tuy đơn giản nhưng lại là điểm nhấn của cả bộ trang phục.

Tuy thích là thế nhưng tôi không đi được giày cao gót, vì bàn chân tôi quá nhỏ. Nếu giày không có quai vắt qua cổ chân thì sẽ tuột ra ngay. Song, tôi không từ bỏ hi vọng. Nhìn thấy những đôi giày cao gót đẹp mắt, tôi vẫn sẽ đi thử, nhỡ đâu kì tích xuất hiện thì sao.

Và đúng là kì tích đã thực sự xuất hiện.

Một lần dạo phố, tôi trông thấy một đôi giày cao gót rất hợp ý mình. Nó có đế cao trung bình, màu sắc nhẹ nhàng, trung tính, phía trên có điểm một chiếc nơ xinh xinh, vừa dễ thương lại không mất đi vẻ tao nhã. Tôi nhanh chóng ướm thử, không những rất êm ái mà quan trọng nhất là vừa khít với chân tôi. Nhưng đây

là mẫu giày mới ra mắt vào mùa xuân này, giá vô cùng đắt, hơn nữa còn không giảm giá.

Bấy giờ, trường đại học không có trợ cấp hàng tháng, phí sinh hoạt của tôi lại khá eo hẹp. Đứng trước đôi giày mình thích nhưng lại có giá trên trời, cuối cùng tôi vẫn cắn răng đặt nó xuống. Tôi thầm nghĩ, đợi đến lúc nó giảm giá mình nhất định sẽ quay lại mua.

Xuân qua hè tới, bắt đầu vào mùa giảm giá, nhưng vì nhà sản xuất là thương hiệu có tiếng, nên cho dù đã chiết khấu thì vẫn vượt xa khả năng của tôi. Xem mấy kênh mua sắm trực tuyến, giá còn cao hơn cả giá bán tại cửa hàng. Tôi cứ liên tục do dự, không ngừng đấu tranh tư tưởng. Tôi muốn có đôi giày mà khó khăn lắm mới tìm được, nhưng tôi cũng cần duy trì cuộc sống của mình. Sau cùng, tôi lại đành gạt ước muốn của mình sang một bên.

Đến khi có công việc ổn định và kiếm ra tiền, tôi hạ quyết tâm sẽ mua bằng được đôi giày ấy. Nhưng khi tôi đến cửa hàng thì mới biết rằng đôi giày ấy đã hết hàng từ lâu. Nhân viên bán hàng rất nhiệt tình, không ngừng giới thiệu cho tôi những đôi giày khác. Nhưng cuối cùng vẫn không có đôi giày nào thích hợp và vừa vặn với đôi bàn chân tôi.

Sau này, tôi vẫn thường đi dạo qua các cửa tiệm bán giày, hi vọng có thể một lần nữa gặp được đôi giày cao gót như ý muốn. Nhưng kì tích vẫn chưa xuất hiện, những đôi giày tôi thử qua nếu không kích mũi chân thì cũng dễ nhấc gót.

Tôi hiểu ra rằng, có những thứ bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, trước đây không có được thì sau này không thể oán trách.

Người hoặc vật xung quanh ta cũng như vậy. Khi họ ở bên ta, rõ ràng chìa tay ra là có thể với tới, nhưng ta lại do dự. Khi ấy, đừng oán trách số phận hay cuộc đời, hãy nhìn nhận nó là một câu chuyện thuộc về quá khứ. Nếu mọi việc đã qua, vậy thì hãy để nó qua đi. Chưa biết chừng điều tiếp theo đến với ta sẽ còn tốt hơn rất nhiều. Hãy nhớ rằng dưa chín ép thì không ngọt.

Tôi từng nghĩ rằng, nếu tôi bất chấp giá cao mà mua đôi giày, kết quả sẽ như thế nào nhỉ?

Rất có thể tôi sẽ vừa mang nó vừa buồn bã về số tiền lớn mình đã bỏ ra. Cho dù những người xung quanh có tán thưởng, tôi cũng không cảm thấy vui vẻ. Đến cuối cùng, có chút thỏa nguyện, nhưng lại là tôi bỏ tiền để rước bực vào người.

Nếu đã lướt qua nhau, đã không thể có được, thì thứ đó đã được định trước là không thuộc về bạn. Vậy, hà tất bạn phải níu kéo?

Hãy ngẩng cao đầu và mở lòng chờ đợi thứ thực sự phù hợp với bạn

Đừng để nuối tiếc biến thành sai lầm

Đứng trước lỗi rẽ, tuyệt đối phải cân nhắc, suy nghĩ thật kĩ, đừng để càng bước càng xa, đừng để sai lầm phí hoài năm tháng của bạn

Trong cuộc đời mỗi người đều sẽ có những điều tiếc nuối. Tuy nhiên vì tiếc nuối mà sẵn sàng sa chân vào vũng bùn thì lại là sai lầm.

Thực tế, chính sự không hoàn mĩ mới tạo nên vẻ đẹp của cuộc sống. Giống như tượng thần Vệ Nữ thành Milo bị thiếu mất hai cánh tay, chính sự khuyết thiếu này đã giúp bức tượng càng thêm phần huyền bí, nhờ đó ngày càng nổi tiếng hơn.

Một người bạn của tôi tên là E đã kết hôn nhiều năm. Năm xưa, E tuy không được coi là "sắc nước hương trời" nhưng có vẻ đẹp rất thanh thuần, lại thêm tính tình hòa nhã nên rất nhiều người theo đuổi. Những lúc rảnh rỗi, chúng tôi thường thi nhau đoán xem chồng của E sẽ là người tài mạo song toàn nhường nào. Ấy vậy mà đến ngày cưới của cô ấy, chú rể lại là một người có ngoại hình bình thường, hơi béo tròn, nhưng bù lại tính tình thật thà, chất phác. Khi ấy, chúng tôi đều khẽ thở dài.

Sau khi kết hôn, một lần E một mình đến thành phố này thăm tôi. Tôi để cô ấy nghỉ lại nhà mình. Ban ngày tôi dẫn cô ấy đi thăm thú khắp nơi, buổi tối chúng tôi tắm rửa sớm rồi cùng nhau ngủ chung trên một chiếc giường. Tắt đèn, nằm trong căn phòng tối om, chúng tôi lại trò chuyện với nhau một lát.

Người ta nói rượu tiếp thêm lòng can đảm, tửu lượng của chúng tôi không cao nhưng vẫn uống khá nhiều. Ngày mai là cuối tuần, thế nên chúng tôi có cả đêm nay để tâm sự với nhau.

E nhắc đến vẻ mặt thất vọng không che đậy được của chúng tôi

khi nhìn thấy chồng cô ấy trong ngày cưới. E khẽ cười một tiếng rồi kể một câu chuyện mà tôi chưa từng biết.

Hồi bắt đầu học nghiên cứu sinh, để xua bớt sự lạ lẫm và cô đơn khi chuyển đến sống tại thành phố khác, E tham gia một nhóm nghiên cứu trên mạng xã hội. Thành viên trong nhóm đều là các nghiên cứu sinh mới nhập học không lâu. E làm quen với một nam sinh có ảnh đại diện là con khỉ và hai người bắt đầu trò chuyện riêng với nhau. Tuy Khỉ trúng tuyển nghiên cứu sinh của trường này nhưng tiếng Anh còn rất kém, chưa thi qua cấp sáu. Anh chàng đang vô cùng âu sầu nên cao thủ tiếng Anh là E đã nhiệt tình đề nghị phụ đạo cho anh bạn Khỉ. Khỉ vui mừng đồng ý, hai người quyết định hẹn gặp nhau.

E nói với tôi rằng ấn tượng đầu tiên của cô ấy về Khỉ là anh chàng rất đẹp trai, là kiểu đẹp trai thanh tú, sáng sủa. Tôi phá lên cười: "Giống mấy chàng trai mặt mũi trắng trẻo trong truyền thuyết ấy hả?" Cô ấy gật đầu lia lịa.

Sau đó, E bắt đầu kèm tiếng Anh cho Khỉ. Họ chỉ cùng nhau học vào buổi tối, chưa từng gặp mặt vào ban ngày, càng không cùng ăn uống.

Lâu dần, E mới biết Khỉ đã có bạn gái, hiện cô gái ấy đang sống ở thành phố khác. Tuy tình cảm giữa đôi bên không quá sâu đậm, nhưng vì đã đến tuổi dựng vợ gả chồng, cả hai hẹn nhau sau khi tốt nghiệp sẽ làm đám cưới.

E rất đau lòng, biết rằng không nên tiếp tục lún sâu thêm vào mối quan hệ này, nên dứt ra càng sớm càng tốt, nhưng cô ấy lại không nỡ.

Đến kì nghỉ đông, các bạn học đều rời trường và trở về nhà. Lúc này, Khỉ đề nghị muốn đi chơi riêng với E hai ngày. E hiểu ý muốn của Khỉ. Nhưng chính vì hiểu nên cô ấy đã giữ im lặng không trả lời. Suy nghĩ mất cả buổi tối, E vứt sim điện thoại đang dùng, đổi sang số điện thoại khác.

E nói: "Khỉ rất đẹp trai, cao lớn, là chàng trai luôn tỏa sáng rạng ngời. Nhưng vậy thì đã sao, hôm nay anh ta giấu giếm bạn gái chơi trò mờ ám với tớ, tớ không dám đảm bảo ngày mai anh ta có giấu tớ đi trêu hoa ghẹo nguyệt hay không. Với lại, tớ cũng không muốn làm người thứ ba chen chân vào mối quan hệ của người khác. Tớ không có bản lĩnh ấy, cũng không có tâm tư đâu mà tranh giành. Tớ không muốn tiếp tục sai lầm nữa."

Dao sắc chặt đay rối, tuy bây giờ sẽ đau, nhưng đó chỉ là nỗi đau nhất thời, tốt hơn nhiều đau mãi về sau.

Khi miêu tả về những gì nuối tiếc, chúng ta thường sẽ dùng rất nhiều câu từ đẹp đẽ. Song, đối với sai lầm, có bao nhiêu người có thể nói về nó với thái độ vui vẻ?

Trong cuộc sống có quá nhiều cạm bẫy được ngụy trang thành những điều tốt đẹp, lừa gạt bạn sảy chân ngã nhào. Khi bạn phát hiện ra sự thật và muốn thoát ra thì đã muộn mất rồi. Cuộc sống vốn dĩ vô thường như vậy đấy.

Bù đắp một lần tiếc nuối chỉ cần một lần tình cờ gặp gỡ. Song, bù đắp một sai lầm có lẽ cần dùng cả đời để trả nợ.

Đêm khuya, nghe E rủ rỉ kể xong câu chuyện của mình, tôi vô cùng bội phục cô ấy. Nhờ sự sáng suốt, cô ấy chỉ cần một lần xoay người là có thể chuyển hóa sai lầm, cuối cùng còn cưới được một anh chồng thật thà, chất phác. Đó là một cú xoay người đẹp mắt.

Trên mỗi bước đi của cuộc đời, điều quan trọng nhất là chúng ta có đủ tỉnh táo để nhận ra việc mình cần làm. Chúng ta không thể biết trước tương lai, không thể đoán chắc phía trước là cạm bẫy hay con đường bằng phẳng, thế nên hãy trang bị cho mình một đôi mắt thấu suốt, một trái tim kiên cường.

Đứng trước lối rẽ, tuyệt đối phải cân nhắc, suy nghĩ thật kĩ, đừng để càng bước càng xa, đừng để sai lầm phí hoài năm tháng của bạn.

Ngăn cách giữa an và nguy, đôi khi chỉ là một cú xoay người

Thứ không đạt được chưa chắc đã là thứ tốt nhất

Hãy vững tin rằng điều tốt nhất đang đợi bạn ở trạm kế tiếp trên hành trình của cuộc đời

Hồi nhỏ, tôi từng nhìn thấy một bức tranh vẽ lại câu chuyện "leo cây bắt cá". Bức tranh ấy đã để lại trong tôi ấn tượng vô cùng sâu sắc. Trong tranh có một cái cây không quá cao, bên cạnh là bờ ao. Có chạc cây vươn dài chạm cả vào mặt nước. Một con mèo nhỏ đang run run trèo qua chạc cây ấy. Mỗi bước tiến về phía trước, nó đều dùng móng vuốt của mình rẽ nước để tìm bắt cá, nhưng lần nào cũng uổng công.

Đứng trước bức tranh này, tôi từng tự hỏi, cá dưới ao kia thơm ngọt đến thế sao? Tại sao con mèo nhỏ lại nhất định phải mạo hiểm để bắt cho bằng được một con cá, nhỡ rơi xuống nước thì sao?

Hà tất phải cố chấp đến như vậy. Nếu mãi không có kết quả, thì nên chuyển sang bắt cá trong ao khác. Nếu không thử, bạn sẽ vĩnh viễn không biết được ở nơi khác có cá béo hơn, thơm hơn hay không.

Lần đầu tiên đặt chân đến thành phố lớn này, chuyện tôi nôn nóng muốn giải quyết nhất chính là vấn đề chỗ ở. Tôi gửi vali tại khách sạn, sốt sắng đi tìm phòng cho thuê.

Gọi điện thoại hẹn chủ nhà, xem phòng, lại hẹn chủ nhà khác, lại xem nhà. Trong những ngày tháng ấy, tôi nằm mơ cũng thấy mình đang đứng soi xét từng ngóc ngách trong một căn phòng nào đó.

Cuối cùng, sau bao ngày dày công đi lại, tôi đã tìm thấy một chỗ mà mình khá hài lòng. Đó là một căn nhà có nhiều phòng cho

thuê, có một khu sinh hoạt chung. Với khả năng tài chính lúc bấy giờ, tôi chỉ có thể thuê một nơi như vậy.

Phòng của tôi là một căn phòng lớn, cửa sổ hướng Đông, có ban công, giường ngủ, ghế sô-pha, tủ quần áo, tivi, Internet. Giá cả cũng hợp lí. Hơn nữa, người thuê trước là một cô gái, nên cả căn phòng đã được thu dọn gọn gàng, sạch sẽ.

Nhưng cả ngôi nhà, ngoài căn phòng để ngủ nghỉ này ra không có điểm nào khác đáng khen. Nhà bếp lộn xộn, nhà vệ sinh bẩn thỉu, ngay cả sàn gỗ trên hành lang cũng dơ dáy đến độ không nhìn ra màu sắc ban đầu của nó.

Tôi vừa hỏi chủ nhà về chi phí điện, nước, vừa cân nhắc lợi hại nếu thuê căn phòng này. Thật lòng mà nói, tôi không chắc mình có thể chịu đựng một nơi sinh hoạt chung bẩn thỉu, lộn xộn như thế này hay không.

Song, thời tiết của ngày hôm ấy giống như được chuẩn bị riêng cho căn phòng này vậy. Tôi thử ngồi xuống chiếc sô-pha ngoài ban công, tiếng gió lùa qua lá cây xào xạc bên tai, những tia nắng dệt thành tấm chăn ấm áp. Khoảnh khắc ấy thoải mái đến độ dường như tôi có thể nhắm mắt thiếp đi chỉ một giây sau đó.

Hài lòng là vậy, tôi vẫn nghĩ cần phải cân nhắc thêm. Thế nên, tôi rời khỏi ban công ngập nắng, lòng bịn rịn vô cùng.

Lại tiếp tục chuỗi ngày hẹn gặp chủ nhà và xem nhà. Nhưng tôi phát hiện ra mình không còn nhiệt tình, sốt sắng như lúc trước nữa. Khi trò chuyện với chủ nhà, trong đầu tôi luôn nhớ về ánh nắng ấm áp trên ban công ngập tràn nắng gió ấy.

Tôi quyết định rồi, vì chiếc ban công ngập nắng, tôi sẵn sàng chăm chỉ quét dọn khu sinh hoạt chung. Kể cả khi không lấy gì làm thích thú với cuộc sống chung đụng ở đó, tôi vẫn muốn tận hưởng khoảnh khắc tĩnh tại và bình yên trong căn phòng của mình.

Tôi ngay lập tức bấm máy gọi cho chủ nhà để hẹn ngày đặt cọc, nhưng lại nhận được lời xin lỗi ngượng ngùng: “Thật có lỗi, vì chị mãi không phản hồi, người đến xem sau vô cùng hài lòng với căn phòng ấy nên tôi đã cho họ thuê rồi.”

Cho dù bây giờ tôi đã thuê được căn phòng tốt hơn, nhưng cứ nghĩ đến buổi chiều ngày hôm ấy, tôi vẫn cảm thấy có chút nhớ nhung.

Nhưng tôi không hề nuối tiếc, bởi vì căn phòng tôi đang ở quả thực rất tốt, không gian chung cũng rất sạch sẽ. Hàng xóm xung quanh đều là những người nhiệt tình, thoải mái, luôn quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau.

Sự do dự lúc bấy giờ hóa ra đã mang đến cho tôi một cơ hội khác. Nếu không có sự chần chừ khi ấy, có lẽ bây giờ tôi chưa kịp nằm sưởi nắng trên chiếc sô-pha ngoài ban công đã phải tay xách nước, tay cầm chổi lau dọn khu sinh hoạt chung. Tôi có thể kiên trì với cuộc sống như vậy bao lâu? Tôi không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

Người ta thường nói rằng kiên trì sẽ mang đến thắng lợi. Nếu bạn gặp thất bại hoặc vẫn chưa thành công, vậy thì hãy kiên trì thêm một chút nữa. Đến cuối cùng, bạn nhất định sẽ nhìn thấy ánh sáng rạng rỡ.

Nhưng nếu vẫn không thành công thì sao? Sự nỗ lực chủ quan của bạn không thể chắc chắn sẽ giúp bạn vươn tới thắng lợi.

Khi đã qua cái tuổi được bao bọc, bạn sẽ sâu sắc nhận ra rằng thành công không phải là kẹo ngọt trong tay cha mẹ, bạn cứ òa khóc, lăn lộn ăn vạ là có thể nắm lấy. Đôi khi, dù bạn đã trải qua rất nhiều đêm tối khó khăn, bước qua từng khối đá trở ngại, ước mơ vẫn còn ở rất xa.

Song, nếu bạn giới hạn tầm mắt của mình trong một khoảng trời nhỏ, thì đừng oán trách tại sao chỉ có thể nhìn thấy mỗi một cụm mây. Cầu vồng bảy sắc có hình dạng như thế nào, bạn sẽ chẳng thể tận mắt chiêm ngưỡng.

Hãy lùi về phía sau, phóng tầm mắt ra xa và ngẩng cao đầu

Như vậy bạn không chỉ nhìn thấy cầu vồng, mà còn có thể ngắm nghía bầu trời rợp ánh sao, mặt biển dập dờn sóng vỗ và đồng bằng bát ngát vô tận.

Thứ mà bạn không có được cũng giống như ngôi sao trên bầu trời. Dù có sáng lấp lánh đến mấy cũng chỉ là một chấm nhỏ mà thôi. Nếu cứ mãi dồn sự chú ý cho nó, thì bạn không thể nhìn thấy những cơ hội mới và gặt hái những thành công mới.

Nếu đã không thể nắm lấy thì đừng nên tiếc nuối, bởi đó không phải là thứ dành cho bạn. Hãy vững tin rằng điều tốt nhất đang đợi bạn ở trạm kế tiếp trên hành trình của cuộc đời.

Xếp thứ hai cũng không có gì đáng xấu hổ

Chỉ cần bạn không ngừng cố gắng, không ngừng ước mơ, nỗ lực ấy sẽ nâng đỡ bạn tiến lên đỉnh cao mà bản thân mong muốn

Rừng động chẳng nghe chuyển lá cành

Ngâm nga chậm bước chẳng đi nhanh

(Định phong ba – Tô Thức[6])

[6] Tô Thức (1037-1101): Tự Tử Chiêm, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha. Ông là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc vào thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

Năm xưa, sau khi bị giáng chức, Tô Thức đã viết bài thơ ca vang sự thư thái này. Câu chữ tuy có phảng phất nỗi niềm cô đơn, nhưng tôi vẫn thích nét thảnh thơi trong đó.

Thong thả, ung dung vốn nên là một phương thức tận hưởng cuộc sống. Song, xã hội hiện đại không cho chúng ta cơ hội thực hiện điều này.

Tất bật, vội vàng mới là sự khắc họa chân thực về cuộc sống thời nay. Chúng ta đã lãng quên ý nghĩa của "thảnh thơi". Theo đuổi sự nổi bật, tranh giành vị trí dẫn đầu đã trở thành mục tiêu của rất nhiều người. Song, đôi khi trở thành người đứng thứ nhất cũng không giải quyết được hoàn toàn vấn đề.

Trước kia tôi có quen một cặp chị em sinh đôi cùng trứng mang hai dòng máu Trung Quốc – Mỹ. Từ nhỏ, hai chị em vô cùng thân thiết, luôn cùng nhau tham gia các chương trình văn nghệ hay các cuộc thi thể thao.

Tuy hai chị em lớn lên ở Mỹ nhưng người mẹ Trung Quốc chưa từng lơ là việc giáo dục văn hóa quê hương cho họ. Từ nhỏ họ đã được học tiếng Trung và lễ nghĩa truyền thống của Trung Quốc. Nhân dịp có cuộc thi về lịch sử Trung Quốc, hai chị em vui vẻ đăng kí tham gia và được người mẹ nhiệt tình khích lệ. Cuộc thi này chính là một cơ hội tốt để kiểm tra thành quả học tập của họ.

Nghe tin hai cô cháu gái ở nước Mỹ xa xôi sắp tham gia cuộc thi về lịch sử Trung Quốc, bà ngoại của họ – vốn là giáo sư Sử học – vô cùng vui mừng. Bà đích thân bay sang Mỹ để bồi dưỡng kiến thức cho hai chị em.

Trong những ngày tháng chuẩn bị cho cuộc thi, hai chị em cùng nghe bà ngoại giảng bài, xem tài liệu phụ đạo. Họ dốc toàn sức lực để cùng đạt thứ hạng cao nhất.

Cuối cùng cũng đến ngày diễn ra cuộc thi. Trải qua các vòng thi đấu căng thẳng, chung cuộc người chị xếp thứ nhất, người em xếp thứ hai. Đây là cuộc thi có quy mô toàn nước Mỹ, vì vậy rất nhiều phóng viên từ khắp nơi đổ xô đến đưa tin. Khi MC vừa công bố kết quả, vô vàn ống kính của các phóng viên đã vây quanh người chị.

Khi ấy, cô em vẫn chưa hết bàng hoàng về thành tích của hai người họ. Trải qua nhiều ngày tranh tài, hai chị em đã luôn nỗ lực hết mình, nhưng cuối cùng chỉ có người chị đứng ở vị trí cao nhất.

Đúng lúc này, một phóng viên hỏi cô em: “Xin hỏi, bạn là người giành giải nhất phải không?”

Cô em nở nụ cười u ám, trả lời: “Xin lỗi, tôi chỉ đạt giải nhì. Người giành giải nhất là chị tôi.”

“Ồ, thật xin lỗi.”

Cuộc sống không có quỹ đạo cố định. Có những người cùng học chung một giáo viên, đọc cùng một loại sách, thời gian học tập, nghỉ ngơi, hoạt động giải trí đều giống hệt nhau, thậm chí thành tích học tập cũng không chênh lệch là bao, nhưng tại sao kết quả thi cử lại khác biệt như vậy?

Cho dù bạn không thừa nhận, nhưng tài năng thiên phú quả thực có tồn tại.

Có những người có năng khiếu về khoa học, lại có những người nổi trội về nghệ thuật. Tuy có thể thông qua trau dồi và tích lũy để bù đắp cho khiếm khuyết ở một mức độ nhất định, nhưng rất

hiếm người đạt được thành công trong mọi lĩnh vực.

Tinh lực của con người là có hạn. Nếu một người dốc toàn tâm sức cho một lĩnh vực, người đấy có thể trở thành chuyên gia trong lĩnh vực đó. Ngược lại, nếu phân tán tinh lực cho nhiều mối quan tâm khác nhau, chắc chắn người đó sẽ không thể leo lên đến đỉnh vinh quang.

Người thực sự tài giỏi không chỉ có IQ ba chữ số mà còn cần phải có EQ cao. Đó phải là người hiểu rõ sở trường của bản thân và tìm mọi cách phát huy nó, đồng thời cố gắng thu hẹp khuyết điểm của chính mình.

Cô em gái đạt giải nhì trong câu chuyện trên nói với tôi rằng, nhờ cuộc thi đó mà cô ấy tỉnh ngộ và xem xét lại bản thân mình. Cô ấy hiểu ra rằng về phương diện học tập, chị gái có thiên phú hơn mình, còn bản thân cô ấy lại có sở trường giao lưu với người khác. Từ đó về sau, cô ấy không còn ôm ấp giấc mơ làm học giả giống như chị gái, mà ngày càng nỗ lực để trở thành một nhà ngoại giao tài ba.

Trên đời này có những thứ không phải bạn cứ cố gắng là sẽ đạt được.

Có thể bạn nỗ lực hết sức mình, nhưng đến cuối cùng giấc mộng vẫn không thể thành hiện thực.

Lãng phí thời gian, hao phí thanh xuân, nhưng đổi lại vẫn là hai bàn tay trắng.

Dừng chân ở hạng hai không có nghĩa là bạn đã thất bại. Chỉ cần bạn không ngừng cố gắng, không ngừng ước mơ, nỗ lực ấy sẽ nâng đỡ bạn tiến lên đỉnh cao mà bản thân mong muốn.

Trong nghịch cảnh luôn tồn tại những cơ hội

Nếu từ sai lầm nhỏ mà thu được bài học lớn, từ đó bứt phá, gặt hái nhiều thành tựu hơn thì sai lầm ấy chính là cơ hội vô cùng quý giá

Khi còn học đại học, lớp chúng tôi rất thân thiết với nhau, có hẳn một nhóm chat trên mạng xã hội, thường xuyên tâm sự với nhau về mọi vấn đề. Nhóm chat luôn hoạt động rất sôi nổi, cho đến khi C – cô bạn từng nằm ở giường đối diện với giường tôi trong kí túc xá lên tiếng.

C là chuyên gia làm người khác "cụt hứng". Khi mọi người đang thi nhau khen bánh tro ngon nhường nào, cô ấy lại lái sang chuyện thuốc tẩy của hãng nọ tốt ra sao. Những lúc như vậy, bầu không khí bỗng dưng lạnh hẳn đi.

Nhiều năm học chung C vẫn không thay đổi, vẫn luôn là sát thủ của các cuộc chuyện trò.

Trước kia, có lần C đến chơi nhà một người bạn cùng lớp tên Layla. C mở tủ lạnh ra lấy nước uống, trông thấy hai cuộn giấy vệ sinh đặt trong đó, cô ấy tỏ vẻ hết sức kinh hãi, vội vàng hỏi người bạn: "Layla, có phải trong nhà cậu có ai đó đầu óc không bình thường không thế? Sao lại để giấy vệ sinh vào tủ lạnh?"

Mẹ Layla nghe thấy vậy đã ngay lập tức tím mặt, nhưng bác không nói gì.

Còn Layla đáp lại một cách giận dữ: "Cậu nói gì vậy? Trong tủ lạnh có mùi lạ, nên mẹ tớ đặt giấy vệ sinh vào đó để hút mùi. Cậu không hiểu thì đừng ăn nói linh tinh!"

Layla bày tỏ sự bất mãn không chút khách sáo. Thấy con gái không hùa theo bạn, sắc mặt của mẹ Layla mới hòa hoãn hơn một

chút. Sau khi C ra về, bác gái còn dặn dò Layla rằng đừng nên qua lại với cô ấy nữa.

Trải qua tình huống xấu hổ này, C vẫn không biết rút kinh nghiệm. Chúng tôi đã nhiều lần khuyên nhủ cô ấy, đổi lại cô ấy chỉ nói rằng: "Con người tớ đây khác với các cậu, lòng dạ ngay thẳng, hào sảng chứ không hẹp hòi." Câu nói ấy khiến mọi người ít nhiều phật ý, vì vậy không ai còn quan tâm đến cô ấy nữa.

Sau đó chúng tôi tốt nghiệp, mỗi người một nơi. Nhóm chat từng náo nhiệt cũng dần trở nên im lìm. Ngoài admin và một vài bạn học đến dịp lễ tết sẽ gửi lời chúc, hầu như không còn ai lên tiếng.

Khung cảnh ấy tuy rất buồn, nhưng lại là chuyện hết sức bình thường. Tốt nghiệp rồi, chúng tôi chỉ còn giữ liên lạc với những người bạn thật sự thân thiết. Những mối quan hệ khác sẽ dần trở nên lạnh nhạt, cho dù năm xưa từng kề vai sát cánh thì bây giờ tình cảm cũng không còn như cũ. Càng không cần nhắc đến C – người vốn không được mọi người yêu quý.

Tuy nhiên, một ngày nọ, nhóm chat trở nên sôi nổi khác thường. Một cô bạn không ngừng spam khung chat vì thất tình, còn C bỗng nhiên trở thành chuyên gia tư vấn tình cảm. Chúng tôi đều cho rằng thất tình không phải là chuyện gì quá ghê gớm, vì vậy không ai đáp lời cô bạn kia.

Thế nhưng C, người không giỏi ăn nói, không tinh ý nhất trong suy nghĩ của mọi người, lại đang dùng mọi lời lẽ dịu dàng, mềm mỏng để an ủi cô bạn. Nhờ vậy nhóm chat náo nhiệt hẳn lên. Mọi người đều trêu đùa C rằng có phải cô ấy bị trộm mất nick hay bỗng nhiên thay đổi tính nết hay không. Khi ấy, C chỉ đáp lời bằng một hàng chữ: "Phạm sai lầm nhiều thì sẽ có tiến bộ thôi."

Đằng sau câu nói này chắc chắn cất giấu một câu chuyện đặc sắc. Nhưng cô ấy không chịu kể, chúng tôi cũng không hỏi tới.

Có thể câu chuyện của C không quá tươi đẹp. Nhưng bất kể đắng chát nhường nào, nó đều có giá trị. Bởi vì cô bạn C độc miệng ngày nào giờ đã trưởng thành. Chúng tôi cũng không cần lo lắng cô ấy sẽ bị người ta gây khó dễ vì không khéo ăn nói nữa.

Nhiều người cho rằng đối với những việc vụn vặt, không mấy quan trọng, có xảy ra sai sót cũng không có gì nghiêm trọng. Nhưng trên đời này làm gì có chuyện gì có thể đối đãi qua loa, đại khái kia chứ?

Trong cuộc sống, người xuất sắc chính là những người có thể làm tốt từ những điều nhỏ nhất. Họ sẵn sàng nhìn thẳng vào từng sai lầm bất kể lớn nhỏ của mình và nghiêm túc sửa chữa.

Bạn phải tin rằng trong nghịch cảnh luôn tồn tại những cơ hội. Không có hạt dưa nào là rỗng ruột

Không thể chỉ nhìn vào mức độ lớn bé của sai lầm hay khó khăn để đánh giá. Dù chỉ học hỏi được chút ít kinh nghiệm thì trở ngại lớn cũng sẽ hóa nhỏ. Còn nếu từ sai lầm nhỏ mà thu được bài học lớn, từ đó bứt phá, gặt hái nhiều thành tựu hơn thì sai lầm ấy chính là cơ hội vô cùng quý giá.

Trí tuệ sẽ dẫn dắt bạn mở ra con đường của riêng mình, gạt bỏ mọi phiền nhiễu, đưa bạn lên đến đỉnh vinh quang.

Sửa chữa tốt những sai lầm nhỏ nhất mới là yếu tố then chốt quyết định thành bại. Chính điều này sẽ thể hiện tư duy, trí tuệ và năng lực của bạn. Đừng coi thường những khó khăn tưởng chừng không đáng để tâm này, rất có thể chúng sẽ làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời bạn đấy.

Đừng coi xui xẻo là cái cớ

Xui xẻo chỉ là những chướng ngại nhỏ trên con đường của bạn. Hãy nhanh chóng bước qua nó, có như vậy bạn mới đi tới đích

Nhà văn Lỗ Tấn từng nói rằng: "Trên đời này làm gì có đường, người ta đi mãi thì thành đường thôi."

Tương tự như vậy, trên đời này làm gì có nhiều chuyện xui xẻo đến thế. Nếu bạn tin rằng mình chỉ toàn gặp vận xui, vậy thì may mắn làm sao có thể đến với bạn.

"Xui xẻo" dường như là câu cửa miệng của nhiều người. Đi đường vấp phải hòn đá mà ngã, đó là xui xẻo. Uống nước bị sặc, đó là xui xẻo. Ngay cả các cô gái cũng xem kì rụng dâu là xui xẻo.

Hai chữ "xui xẻo" phải cõng theo ý nghĩa tiêu cực như vậy cũng thật là xui xẻo. Song, chuyện gì cũng coi là xui xẻo thì lại không tốt một chút nào.

Tôi bỗng nhớ đến môn tiếng Anh trong kì thi nghiên cứu sinh của mình năm xưa.

Bên cạnh nỗ lực để đạt tổng điểm cao nhất thì thành tích của từng môn cũng là điều các thí sinh cần lưu ý. Các môn thi phải đạt điểm tối thiểu theo quy định, vì vậy tuy kết quả thi tiếng Anh chỉ chiếm 1/5 tổng thành tích nhưng nó vẫn đóng vai trò rất quan trọng. Nói cách khác, dù tổng điểm của bạn xếp thứ nhất mà điểm số môn tiếng Anh không vượt qua mức tối thiểu, bạn vẫn sẽ không trúng tuyển.

Cây cầu độc mộc mang tên tiếng Anh này quả thực đã khiến rất nhiều anh tài ngã ngựa, khiến vô số anh hùng phải chào thua.

Năm ấy, sau khi thi xong môn tiếng Anh, tuy phần đông thí sinh trong phòng thi không quen biết nhau, nhưng chúng tôi vẫn cùng

thảo luận rôm rả. Chủ đề chỉ có một: Đề bài phần viết luận có nghĩa là gì.

Cô gái bên cạnh sốt sắng hỏi tôi: "Cậu có hiểu đề bài phần viết luận không? Từ kia rốt cuộc có nghĩa là gì nhỉ?"

Nhìn thấy đề bài phần viết luận, tôi cũng thoáng sững sờ. Nhưng khi bình tĩnh, đọc kĩ và phân tích từng câu từ, tôi đã hiểu được yêu cầu của đề bài. Song, nhìn thấy mọi người thảo luận sôi nổi như vậy, tôi cũng không chắc chắn lắm về đáp án của mình, chỉ có thể dè dặt trả lời: "Có nghĩa là 'mắc bệnh, bị nhiễm bệnh' thì phải."

Cô gái bên cạnh dừng việc đang làm dở lại, ngơ ngẩn một hồi liền giậm chân tức giận và than thở với tôi: "Đúng thế, đúng là ý nghĩa này. Tớ nghĩ mãi cả buổi, chỉ nhớ ra nghĩa 'hợp đồng'. Xong đời rồi xong đời rồi, lần này sợ là không được điểm nào cả. Đúng là xui xẻo chết mất!"

Tôi cũng không tiện nói gì thêm, chỉ lẳng lặng thu dọn đồ, về nhà nghỉ ngơi để ngày mai còn thi môn chuyên ngành. Nhưng kể từ lúc đấy cho đến khi ra khỏi trường thi, bên tai tôi vẫn văng vẳng câu nói "Đúng là xui xẻo chết mất!" của cô gái kia.

Ngày khai giảng vào tháng Chín, các tân nghiên cứu sinh tới điểm danh. Trong phòng học chuyên ngành của tôi hay chuyên ngành khác của khoa, tôi đều không nhìn thấy bóng dáng cô gái ấy. Tôi suy nghĩ liệu có phải đề bài phần viết luận tiếng Anh làm cô gái "xui xẻo" bỏ lỡ cuộc sống nghiên cứu sinh hay không?

Người ta thường đùa vui rằng, khi xui xẻo thì dù có uống nước lã cũng giắt răng. Cuộc sống này có thực sự tồn tại nhiều điều đen đủi như vậy không?

Đầu tiên, "xui xẻo" mà bạn thỉnh thoảng sẽ gặp chỉ là những sự cố, những điều không may nho nhỏ vẫn thường xảy ra. Lúc ấy bạn than thở một câu, ngày mai đã chẳng còn nhớ gì nữa, cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Bạn đã bao giờ gặp những người mắc bệnh hiểm nghèo hay đang ở trong tình trạng nguy kịch chưa? Đối với họ, được nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai là điều quá đỗi xa xỉ. Có lẽ đứng trước những con người bất hạnh này, bạn sẽ không còn muốn ca thán về chiếc lốp xe không may bị thủng lúc sáng nay nữa.

Thứ hai, rất thường xuyên, "xui xẻo" trong suy nghĩ của bạn chính là lời ngụy biện cho sự "không cố gắng". Gặp thất bại vì lười

biếng, vì năng lực còn thiếu sót, nhưng rất nhiều người sẽ tìm cách mượn cớ, đổ tại thiếu may mắn. Tất cả những lời bao biện ấy rốt cuộc vẫn không che lấp được sự thật rằng chính bạn đã chưa nỗ lực hết mình.

Tất nhiên không ai có thể cấm bạn kể lể về sự xui tận mạng của bản thân. Song, khi thốt ra những lời thở than như vậy, bạn lại càng chìm đắm trong cảm xúc tiêu cực nặng nề. Dần dà, bạn sẽ cho rằng cả đời này mình chỉ toàn gặp vận xui, làm gì cũng sợ bóng sợ gió, vì thế chẳng tạo dựng được thành tựu gì đáng kể.

Cuộc sống này rất đơn giản, chỉ cần luôn hướng về những điều tích cực, sự tiêu cực sẽ không thể đến gần bạn

Xui xẻo chỉ là những chướng ngại nhỏ trên con đường của bạn. Hãy nhanh chóng bước qua nó, có như vậy bạn mới đi tới đích.

Thanh xuân của chúng ta đều là tấm vé một chiều

Sẵn sàng đón nhận những đắng cay ngọt bùi của ngày hôm nay, để ngày mai vươn tay nắm lấy những điều quý giá

Hơn 2.000 năm về trước, Khổng Tử từng đứng bên một con sông mà hát: "Chảy mãi thế này ư, ngày đêm không thôi."

Ngày còn đi học, đến tiết Quốc ngữ, tôi chỉ biết học thuộc từng chữ. Tôi hiểu nghĩa mặt chữ, còn nghĩa sâu xa thì hoàn toàn mù tịt.

Có những đạo lí không thể thông qua truyền miệng hay dạy bảo là có thể hiểu được, mà cần sự rèn luyện và tích lũy qua thời gian.

Một buổi sớm cuối tuần, khi tỉnh giấc, tôi phát hiện cánh tay trái đang vô cùng nhức mỏi, khiến tôi có chút buồn bực. Tôi cho rằng ngủ tức là nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng. Làm việc một ngày dài, chân tay đau nhức là chuyện thường, còn sau khi tỉnh dậy tuyệt đối sẽ không còn cảm giác này. Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, vì vậy tôi cũng không quá để tâm đến nó nữa.

Quả nhiên, ngày hôm sau, tôi không còn cảm thấy nhức mỏi nữa. Có điều, chưa được mấy ngày, cơn đau ấy lại lặp lại.

Vẫn chiếc giường ấy, vẫn bầu không khí ấy, vẫn chiếc chăn ấy, lẽ nào còn có nguyên nhân nào khác khiến cánh tay tôi không thoải mái? Tôi nhìn chằm chằm vào chiếc gối của mình, hạ quyết tâm sẽ mua một cái gối đắt hơn. Tôi đọc một bài quảng cáo giới thiệu loại gối thiết kế dựa theo kết cấu khung xương người, không những bảo vệ cột sống mà còn không chèn ép lên bả vai, cánh tay. Tôi đặt mua và dùng thử chiếc gối ấy. Thật thất vọng, cảm giác đau nhức trên cánh tay vẫn còn đó.

Lúc ấy, tôi chợt nhận ra rằng, có lẽ cánh tay tôi đau không phải vì chăn, ga, gối, đệm, mà là vì tuổi tác của tôi.

Tôi nhớ hồi trung học, giáo viên chủ nhiệm của tôi từng nói rằng: "Độ tuổi này của các em không cần trang điểm, càng không cần diện những bộ quần áo sành điệu, bởi vì các em vốn đã rất đẹp rồi." Bấy giờ, các trường học đang tiến hành thắt chặt quy định về trang phục đến trường của học sinh. Tôi cười thầm, thật vất vả cho cô giáo, vì phối hợp với nhà trường nên đã không tiếc lời vàng ngọc khen ngợi chúng tôi như vậy. Nhưng đến tuổi này, tôi mới hiểu đó tuyệt đối không phải là một câu khen bừa cho có.

Hai ngày trước, tôi đi dạo về, gặp hàng xóm đang dẫn con xuống tầng dưới chơi, tôi bèn dừng lại trò chuyện với cô ấy.

Con trai cô ấy cứ ngửa đầu nhìn tôi. Đôi mắt ấy chớp chớp, đáng yêu vô cùng, tôi không nhịn được mà chìa tay ra sờ má cậu bé. Hành động vô thức ấy đã khiến tôi bừng tỉnh. Khoảnh khắc chạm vào má cậu bé, tôi chợt hiểu ra da mặt căng bóng là như thế nào. Hết sức mịn màng, vô cùng đàn hồi.

Đúng như người xưa từng nói, hôm nay là ngày mà bạn trẻ nhất trong quãng đời còn lại của mình. Hiện tại, chúng ta hoàn toàn có thể vỗ ngực tự hào nói rằng tôi vẫn đang ở trong thời kì sung sức nhất.

Song, điều này không có nghĩa là bạn có thể phung phí thời gian và sức lực của mình. Sinh mệnh là tấm vé một chiều, không thể trả lại, cũng không thể đổi sang tấm khác. Tôi và bạn đều đang già đi mỗi ngày, đây là sự thật không thể xoay chuyển.

Nhân lúc còn trẻ, bạn hãy mau đứng dậy và làm tất cả những việc muốn làm

Nếu muốn bày tỏ tình yêu với người thân và bạn bè, hãy can đảm nói điều đó ra thành lời. Nếu muốn theo đuổi ước mơ, hãy bắt tay thực hiện ngay từ bây giờ. Hãy coi mỗi phút mỗi giây ở hiện tại là những giây phút cuối cùng để sống, chắc chắn bạn sẽ thu hoạch được rất nhiều điều có giá trị.

Khi mắt mờ chân chậm, nhớ lại những ngày tháng đã qua, hi vọng bạn có thể nở nụ cười mãn nguyện, không phải thốt lên những lời tiếc nuối "giá như năm xưa…", "nếu ngày ấy…". Đến lúc đó, hương vị của sự hối hận dù có đắng chát đến mấy, bạn cũng chỉ có thể cố nuốt vào trong. Đã không còn cơ hội cho bạn làm lại cuộc đời.

Hãy sẵn sàng đón nhận những đắng cay ngọt bùi của ngày hôm nay. Nó sẽ vấn vương, sẽ thấm vào bên trong bạn. Trải qua quá trình lên men ở tuổi thanh niên tràn đầy sức sống, tin rằng sẽ đến lúc bạn ngửi thấy hương thơm ủ thành sau muôn vàn ngày đêm.

Khi yêu hãy dốc sức trân trọng, khi chia tay hãy triệt để rời xa

Có cầm lên được, cũng buông xuống được, bạn xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn

Tình cảm không phải là chuyện một bàn tay có thể vỗ thành tiếng. Nếu bạn yêu anh ấy còn anh ấy thì không, xin đừng cố chấp với tình cảm đó. Buông tay đúng lúc, đối với bạn hay đối với anh ấy đều là một sự giải thoát.

Đầu xuân ở phương Bắc, trời vẫn mang chút dư âm của mùa đông rét buốt. Một ngày xuân lấp ló ánh nắng vàng tươi nhưng gió buốt đến tận xương tủy, tôi đến một thành phố ở phía Bắc công tác.

Xe của đoàn tôi bị thủng lốp trên đường cao tốc. Giữa trời giá rét, mọi người cùng xuống xe xem xét tình hình, tuy có lốp dự phòng nhưng không ai biết cách tháo lốp. Chúng tôi gọi điện cho đội cứu hộ và vào trong xe ngồi đợi, tiếc nuối vì đã bỏ lỡ bữa trưa thịnh soạn mà bạn bè địa phương chuẩn bị.

May mà cuối cùng cả đoàn vẫn hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi. Buổi chiều, chúng tôi quay trở về. Ngày hôm đấy, có thể là do khung cảnh chiều tà bên ngoài cửa kính xe quá đỗi tuyệt đẹp, ma xui quỷ khiến thế nào, tôi liên lạc với một anh chàng mà trước đó tôi vẫn lạnh nhạt. Điều đáng kinh ngạc là, tâm trạng của tôi rất tốt, tâm trạng của anh ấy cũng rất tốt. Thế là, anh ấy trở thành bạn trai của tôi.

Chúng tôi hẹn hò, ăn uống, dạo phố, đi xem phim như bao cặp đôi khác. Tôi nghĩ, cứ như thế này mãi cũng là một sự lựa chọn tốt. Tuy không có nhiều điều mới mẻ, nhưng hai người bầu bạn, sống bên nhau chẳng phải chỉ cần bình bình đạm đạm hay sao?

Thế nhưng, tôi đã sai.

Một ngày nọ, tôi hẹn anh ấy đi ăn tối. Vốn dĩ anh ấy đã đồng ý, nhưng cuối buổi chiều lại nói với tôi rằng chị gái anh ấy cũng hẹn đi ăn tối. Tuy tôi hẹn trước, nhưng anh ấy vẫn đồng ý với lời mời của chị gái, rồi gọi điện thoại hủy cuộc hẹn của chúng tôi.

Tôi thừa nhận bản thân không rộng lượng đến mức bị hủy hẹn đột ngột mà vẫn có thể tỏ ra thoải mái. Vì vậy hai chúng tôi đã cãi nhau. Anh ấy nói anh ấy rất coi trọng tình thân, lại rất thân thiết với chị gái. Anh ấy bảo tôi nên bình tĩnh lại, không nên tức giận vì chuyện nhỏ nhặt này.

Không có gì bất ngờ, lần cãi vã này khiến chúng tôi triệt để yên tĩnh. Hai chúng tôi đường ai nấy đi từ đây.

Tính ra thì chúng tôi chỉ ở bên nhau chưa đầy nửa năm. Tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng giữa đôi bên đã có tình cảm. Chí ít là tôi vẫn có tình cảm, vì sau khi chia tay, tôi còn mấy lần gọi điện thoại hẹn anh ấy cùng ăn cơm.

Bây giờ nhớ lại, tôi quả đúng là ngu xuẩn hết chỗ nói. Tôi có nghe bạn bè kể, sau khi chia tay tôi chẳng bao lâu, anh ấy đã có bạn gái mới.

Cuộc đời này, không có chân tay quá mức nhanh nhẹn, chỉ có kế hoạch đã được trù tính tinh vi từ lâu.

Tình cảm giữa hai người, từ những thăm dò lẫn nhau của buổi đầu, trải qua làm thân, rồi thổ lộ, đến cuối cùng là bình yên bên nhau. Bất kể là bước nào, đều có ngọt ngào và vui vẻ. Những xúc cảm ấy đủ để cõi lòng gợn sóng lăn tăn, trái tim bập bềnh xao động.

Khi tình cảm đến, bạn chỉ cần ghé tai lắng nghe, nhắm mắt cảm nhận. Hương vị tuyệt diệu trong đó chính là báu vật ai cũng muốn cất giữ cho riêng mình. Tất nhiên còn phải kèm theo cả sự trân trọng bằng cả trái tim.

Song, nếu như hơi ấm nguội lạnh, cũng mời bạn mở mắt ra đúng lúc. Những tin nhắn không có hồi âm, những bữa cơm không có người thưởng thức, ngôi nhà luôn tối đèn. Chỉ còn lại hai con người giày vò lẫn nhau.

Khi có tình cảm, hãy cố gắng trân trọng, chăm bẵm cẩn thận chu đáo, cố gắng để nó ra hoa kết trái.

Khi không còn tình cảm, kiên quyết buông tay là giải thoát cho

người ấy, cũng là từ bi đối với chính mình.

Tôi thường hay nghĩ, sau khi hai chúng tôi chia tay, khi lại nhận được điện thoại của tôi, đối phương sẽ có cảm xúc gì? Cười lạnh? Chán ghét? Hay là mặt không biểu cảm? Tôi không biết nên phỏng đoán từ đâu, cũng không biết chứng thực thế nào.

Thế nhưng, tôi biết, hiện tại mình đang hối hận không thôi. Ban đầu tôi trân trọng mối tình này, không thẹn với tình cảm đã trao. Nhưng tôi lại không buông tay kịp thời, vì vậy mà hổ thẹn với chính mình.

Này các cô gái, bạn nên biết rằng, chỉ có cầm lên được rồi buông xuống được, bạn mới xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn.

Người đến, ta trân trọng người. Người đi rồi, ta cũng không níu giữ

Thế là vừa tốt cho người, vừa thiện với mình. Hãy đặt trái tim đúng chỗ, đúng lúc.

Phần 3

BIẾT TU DƯỠNG NỘI TÂM, BIẾT NÂNG TẦM BẢN LĨNH

Cuộc đời của bạn, chỉ bạn mới có thể làm chủ. Muốn tiến tới một tương lai tươi sáng hơn, không còn cách nào khác ngoài tự mình cố gắng kiên trì vươn lên. Đối với bản thân, cần nỗ lực mở rộng năng lực, làm chủ chính mình. Đối với người khác, cần khiêm tốn, cảm thông, cẩn trọng đối đãi. Có như vậy, bạn mới có thể trở thành phiên bản tốt nhất của mình

Nỗ lực tự thân là nỗ lực đáng tự hào

Cứ âm thầm nỗ lực, cố gắng, bạn chắc chắn có thể trụ vững và ngày ngày tiến lên

"Cô đơn, là khi một người mặc sức vui vẻ

Mặc sức vui vẻ, là khi một nhóm người cô đơn"

Từ trước đến nay, tôi rất yêu thích hai câu hát này, đặc biệt là sau khi bước chân vào xã hội.

Trên bàn rượu, mọi người vui vẻ ăn uống, thật thật giả giả, hư hư thực thực. Từ đầu đến cuối, bạn không biết rốt cuộc thứ mình uống là gì. Dù sao thì tất cả đều là rượu, chạm cốc là cạn, quan tâm nó bao nhiêu độ, mùi vị thế nào làm gì.

Uống rượu bên ngoài là xã giao, uống rượu ở nhà mới là nhấm nháp tâm trạng, hoặc thanh đạm, hoặc nồng đậm.

Uống một chén, dòng rượu cay xè chảy xuống thực quản, nhưng khoang miệng còn đọng mùi hương.

Thỉnh thoảng tôi nhận được những cuộc gọi của các ứng viên tới phỏng vấn. Đa phần họ đều đứng dưới sảnh, ngửa mặt lên nhìn cả các tòa nhà, phân vân không biết văn phòng của công ty ở đâu, đến đó bằng cách nào.

Tòa nhà văn phòng của chúng tôi khá thấp, có tổng cộng bốn tầng lầu, nhìn trông hơi cũ kĩ, lại có vẻ như an ninh không chặt chẽ. Nhưng đây chỉ là "nhìn trông", chỉ là "có vẻ như".

Tầng một của tòa nhà là showroom, bên trong trống không, chỉ có một chiếc điều hòa tủ đứng đặt trong góc. Tường trong showroom

được sơn màu trắng sạch sẽ, bên trên treo một chùm ảnh đan xen nhau, nhưng không có một bức ảnh nào liên quan đến công ty, toàn bộ đều là ảnh hoa cỏ. Không thể phủ nhận những bức ảnh này chụp rất đẹp, đồng thời khiến người ta thắc mắc tại sao chúng được treo ở đây.

Chưa dừng lại ở đó, hãy nhìn đến cánh cửa dẫn lên tầng hai. Bí ẩn nằm ở màu sắc của cánh cửa. Để có thể đạt hiệu quả thị giác tuyệt vời nhất, cánh cửa đã bị cạo đi lớp sơn màu nâu đậm ban đầu và khoác lên lớp áo mới màu trắng, thậm chí cả tay nắm cửa cũng sơn màu trắng. Sắc trắng khiến cánh cửa như biến mất giữa bức tường, nếu không có người chỉ cho từ trước thì không ai có thể nhận ra nó.

Bước lên cầu thang lên tầng hai, nhân viên bảo vệ của công ty sẽ nghênh đón bạn. Giả sử bạn đã vượt qua cửa ải này, thì khi lên đến khu văn phòng ở tầng ba, bạn vẫn không thể xông thẳng vào trong vì bạn cần có mật khẩu để mở cửa. Văn phòng trên tầng bốn cũng có khóa mật mã. Nhưng khác với văn phòng ở tầng ba có cửa kính trong suốt, mọi căn phòng trên tầng bốn đều lắp cửa gỗ, hơn nữa cửa nào cũng có khóa.

Ngày đầu tiên đi làm tôi cũng loanh quanh bên ngoài tòa văn phòng mấy vòng, khiến thời gian quẹt thẻ của mình từ sớm 15 phút biến thành muộn mất 10 phút. Tôi cảm thấy rất bực bội và phiền phức, nhưng vào đến văn phòng, nhìn thấy tấm biển trên cánh cửa phía trong cùng, tôi đã hiểu tại sao.

Phòng làm việc của nhân viên chúng tôi ở bên ngoài, còn phòng bên trong là của giám đốc công ty. Sếp lớn ở đây, vấn đề an ninh cần ưu tiên hàng đầu.

Một hôm, vào lúc chiều muộn, các nhân viên khác đều ra ngoài giải quyết công việc, trong văn phòng chỉ còn mình tôi. Đúng lúc ấy, một người đàn ông xa lạ ăn vận hết sức thoải mái từ tốn sải bước tiến vào văn phòng. Tôi hết sức kinh ngạc, làm sao anh ta mở được cánh cửa có mật mã ở bên ngoài vậy? Người đàn ông này là ai? Kẻ trộm ư? Không giống.

Bạn của giám đốc? Có vẻ hơi trẻ.

Nhân viên mới đến? Đừng đùa, nhân viên mới khi đi ngang qua phòng làm việc của chúng tôi chỉ hận không thể tàng hình, khó mà có dáng vẻ điềm đạm như vậy.

Tôi vội vàng bước lên trước chào vị khách này. Thấy tôi chặn lại,

người đàn ông lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Rất nhanh, anh ta đổi sang nụ cười tươi khách sáo, nói với tôi rằng: "Phiền cô nói với giám đốc một tiếng, Quế Quế đã về rồi."

Tôi từng nhìn thấy cái tên này trong một số tài liệu nội bộ. Còn họ đứng trước cái tên này giống với họ của giám đốc chúng tôi. Văn phòng yên tĩnh, giám đốc nghe thấy tiếng nói chuyện không lớn của chúng tôi. Ông bước ra khỏi phòng làm việc, cất tiếng hỏi: "Con trai, về rồi à?"

Tôi không ngờ người con trai duy nhất của giám đốc lại giản dị như vậy. Anh ta mặc áo polo đơn giản cùng quần bò và giày thể thao, thậm chí ngay cả tóc cũng không xịt gôm. Phong cách này hoàn toàn khác với cách ăn vận của giám đốc, thậm chí còn có chút không phù hợp với danh xưng "con trai của giám đốc".

Chị Ba – nhân viên lâu năm nói với tôi rằng, Quế Quế trước giờ luôn như vậy. Anh ta rất trẻ trung và có cá tính. Anh ta không thích phong cách của bố, cũng không thích mọi thứ ở công ty này. Từ nhỏ, Quế Quế đã một mình ra nước ngoài du học, cũng hiếm khi về thăm nhà. Sau khi tốt nghiệp về nước, anh ta kiên quyết không vào làm tại công ty của bố, càng không muốn ở cùng một thành phố với bố. Quế Quế một mình đến phương Nam, cùng vài người bạn mở công ty bằng khoản tiền tự mình tích lũy, tự gây dựng sự nghiệp riêng. Quả là một người đàn ông bề ngoài giản dị nhưng có nội tâm sâu sắc.

Tôi từng gặp một số thanh niên là thế hệ thứ hai trong các gia đình giàu có. Họ tiêu xài hoang phí, lại ngang ngược khoác lác, coi mình là trung tâm của vũ trụ. Họ không có năng lực gì nổi bật, chỉ có thể ngày ngày ăn bám cha mẹ.

Tôi không phủ nhận việc gia đình có tiềm lực kinh tế hay có quen biết với nhiều nhân vật quyền lực là lợi thế của bạn, và tất nhiên bạn nên tận dụng những điều kiện này. Tuy nhiên, chỉ khi bạn đạt được thành tựu bằng chính năng lực của mình chứ không khoe khoang về "cơ ngơi" bố mẹ đã dọn sẵn, bạn mới có thể tự hào về sự nỗ lực của chính mình.

Mỗi thành tích bạn gặt hái được cho dù rất nhỏ, cũng là kết quả khi bạn đã đổ mồ hôi sôi nước mắt. Cuộc sống không dễ dàng, xã hội nhiều cạm bẫy, lòng người nhiều gian xảo.

Chỉ có tự mình đối mặt, bạn mới có thể hiểu được nỗ lực là hạnh phúc

Bạn của ngày hôm nay bị một hòn đá nhỏ ngáng chân, ngày mai

bạn sẽ biết bước về phía trước thế nào, hướng đến tương lai ra sao.

Bạn giải quyết xong một công việc khó khăn nào đó, nhờ vậy bạn sẽ hiểu cách làm việc nhóm, cách thương thảo với đối tác, cách xử lí khi xuất hiện vấn đề.

Khoe khoang khoác lác là hành vi thiếu chín chắn. Giống như hạt cà phê sấy khô ở nhiệt độ thấp vậy, không có vị gì cả.

Trong cuộc sống, càng hống hách, dương dương tự đắc thì càng bất lợi. Ngược lại, càng giản dị, chất phác lại càng tốt lành.

Cứ âm thầm nỗ lực, cố gắng, bạn chắc chắn có thể trụ vững và ngày ngày tiến lên.

Khi nấu sủi cảo, bạn có biết làm thế nào để kiểm tra xem sủi cảo đã chín hay chưa không? Câu trả lời là hãy nhìn chiếc "bụng" của nó. "Bụng" căng phồng nghĩa là sủi cảo đã chín.

Sủi cảo phình căng nhờ chịu đựng hơi nước nóng để được nấu chín, cũng giống như bạn tự mình vượt qua khó khăn trên đường đời để có nội tâm phong phú.

Mong bạn luôn giữ vững tấm lòng kiên định của mình, để cho trái thơm sau này càng thêm ngọt.

Đừng để thái độ ngạo mạn làm hại chính mình

Cuộc sống vốn đã không dễ dàng. Tại sao bạn còn tự chặn đường tiến của bản thân?

Tiểu X là trưởng phòng nhân sự tại công ty tôi. Cô ấy còn rất trẻ. Nghe nói Tiểu X học đại học ngành Quản trị nhân lực, sau khi ra trường thì vào làm tại một công ty lớn, phụ trách mảng nhân sự, rồi mới chuyển sang công ty chúng tôi.

Khi ở cùng đồng nghiệp, Tiểu X luôn rất hiền lành, ít nói. Tuy nhiên, sau một thời gian tiếp xúc, chúng tôi phát hiện ra cô ấy luôn ngầm tự cao, ngạo mạn về bản thân.

Trong môi trường công sở, ai thể hiện rõ cá tính của mình thường bị đồng nghiệp ghen ghét, khinh bỉ hoặc tẩy chay. Nhưng thái độ ngông nghênh kín kẽ thì khác, nó sẽ châm ngòi ngọn lửa phẫn nộ một cách lặng lẽ mà không ai hay.

Là trưởng phòng nhân sự, công việc của Tiểu X là xem xét, kí duyệt các giấy tờ của nhân viên mới cũng như nhân viên sắp nghỉ việc.

Tháng Mười hai, trời vừa đổ một trận tuyết, bên ngoài rét căm căm. Một buổi chiều, một cô gái đi giày cao gót hơn 10 phân, mặc áo khoác da báo bước vào văn phòng chúng tôi, đi thẳng đến chỗ của Tiểu X.

Cô gái đặt một tập hồ sơ lên bàn làm việc, hướng về phía Tiểu X đang ngồi trên ghế xoay, nói với giọng điệu vẫn được xem là nhẹ nhàng: “Tài liệu hôm qua cô bảo tôi bổ sung tôi đã mang đến rồi, cô xem qua đi.”

Bấy giờ, Tiểu X đang nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính để

chỉnh lí số liệu. Nghe cô gái da báo nói vậy, khuôn mặt cô ấy thoáng vẻ khó chịu, một lát sau mới nhìn xuống tập hồ sơ.

Tiểu X vừa gõ bút vừa nói: "Hồ sơ của cô bị rơi xuống đất rồi lại bị người ta giẫm lên phải không? Sao ở đây lại có vết bẩn thế này, chỗ này nữa..."

Tiểu X chưa dứt lời, cô gái bừng bừng tức giận, giọng điệu không còn nhẹ nhàng như lúc trước mà chuyển sang căng thẳng: "Cô có thể nhận xét trong một lần luôn không? Hôm qua tôi cầm tập hồ sơ này đến, sao cô không nói gì cả? Rốt cuộc là cô có kí tên cho tôi hay không?"

Tiểu X nghe vậy, ngẩng đầu nhìn cô gái một lúc lâu, sau đó không nói một lời, đẩy tập hồ sơ về phía đối phương, tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính.

Hóa ra cô gái này là nhân viên sắp nghỉ việc, mang hồ sơ đến cho Tiểu X kí. Kết quả lại bị cô ấy gây khó dễ suốt mấy ngày. Thấy Tiểu X vẫn không chịu kí tên cho mình, cô gái nổi giận bừng bừng, giậm chân quay người bỏ đi.

Một chị nhân viên của phòng nhân sự nói với Tiểu X: "Cô gái kia có lẽ đang mang bầu. Lần sau người ta đến thì mau kí để người ta đi đi."

Tiểu X không đồng ý: "Dù sao thì ở đây chỉ có chữ kí của em mới có hiệu lực. Với cái thái độ ấy của cô ta, có đến 100 lần nữa em cũng không kí."

Thực tế là, cô gái ấy sẽ không đến phòng nhân sự 100 lần, và cũng không phải chỉ có chữ kí của Tiểu X mới có hiệu lực.

Ngày hôm sau cô gái lại đến, nhưng lần này là lần cuối cùng. Hơn nữa, cô ấy còn đến cùng mẹ chồng. Hôm ấy, phòng nhân sự vô cùng hỗn loạn.

Mẹ chồng của cô gái đẩy cửa bước vào, hỏi thẳng: "Ai là Tiểu X?" Tiểu X vừa dứt lời "Là tôi", bà mẹ chồng đã bước lên túm lấy tóc cô ấy, thẳng tay giáng cho cô ấy mấy cái bạt tai. Tuy đã có tuổi nhưng bà mẹ chồng vẫn lôi Tiểu X từ đầu này đến đầu kia phòng làm việc. Giấy tờ bị ném bay lả tả khắp phòng.

Cấp trên của Tiểu X biết chuyện liền vội vàng đến khuyên. Cuối cùng, ông ta phải nhận lỗi với mẹ con cô gái kia, chẳng còn quan tâm tập hồ sơ bị bẩn chỗ nào, cầm bút kí liền một đường.

Một tuần sau đó, Tiểu X không đi làm. Nghe nói cô ấy phải đến bệnh viện băng vết thương, lãnh đạo cũng cho phép ở nhà tĩnh dưỡng vài hôm.

Nói là tĩnh dưỡng, trên thực tế chính là kiểm điểm lại hành vi của mình.

Ngông nghênh, tự cao là hành vi khiêu khích sự tôn nghiêm và lòng kiên nhẫn của người khác. Hôm nay, tôi chịu đựng sự ngạo mạn của bạn, điều đó vừa chứng tỏ tôi là người rộng lượng, vừa cho thấy bạn là người thiếu trưởng thành, thiếu hiểu biết.

Bạn thỏa mãn được thói hư vinh, kiêu ngạo nhất thời, nhưng vĩnh viễn đánh mất sự tôn trọng, tin tưởng của mọi người xung quanh.

Bạn đứng cao hơn người khác, nhưng lại bơ vơ lẻ loi một mình. Đến lúc đó, bạn sẽ phát hiện ra rằng thái độ ngạo mạn không thể giúp bạn sống vui vẻ, có ích mỗi ngày.

Kiêu ngạo, tự cao cho bạn điều gì? Thỏa mãn lòng hư vinh. Khiến bạn mất đi điều gì? Mọi thứ.

Bạn biết mình phải làm gì rồi chứ?

Im lặng cũng là ngầm phản kháng

Tôi nhắm đôi mắt, bịt đôi tai, là bởi tôi muốn lấy lùi làm tiến

Im lặng không phải là yếu hèn. Hôm nay tôi im lặng là để bạn tự nhận ra cái sai của bản thân.

Tôi vừa đọc được một vài tin tức giật gân về chuyện hôn nhân trên báo. Tuy có tính giải trí đến mấy thì sau một phen kinh ngạc, cũng không có mấy ai đủ hứng thú để nhớ về chúng. Cuộc sống của người khác như thế nào, chung quy cũng không can hệ gì đến mình.

Trước đây, tôi từng đi công tác ở vùng khác. Vì thời gian khá dư dả nên trước khi đi tôi đã hẹn một người bạn thời đại học tên là Tinh Tinh cùng ăn cơm.

Tinh Tinh đã kết hôn, bà xã là hoa khôi của lớp kế bên.

Cậu ta tổ chức lễ cưới ngay sau khi chúng tôi tốt nghiệp đại học không lâu, cho nên có rất đông bạn bè đến tham dự, vô cùng náo nhiệt. Năm con trai cậu ta lên hai tuổi, tôi nghe tin đồn về chuyện cậu ta ngoại tình.

Tôi không ngờ mình lại dễ dàng gặp được tiểu tam trong truyền thuyết như thế. Hôm ấy, cùng ăn trưa với chúng tôi không phải bà xã của Tinh Tinh mà là cô người tình tên Tiểu Hoa và chị gái cô ta tên Đại Hoa.

Nhìn bề ngoài, hai chị em họ khá giống nhau, đều để tóc ngắn, mặc váy liền thân và đi giày cao gót. Song, quan sát kĩ mới thấy giữa họ có sự khác biệt rất lớn. Trang sức và các vật dụng khác của Tiểu Hoa rõ ràng sang trọng và đắt tiền hơn. Một điểm quan trọng nữa là, dù cùng mặc một kiểu trang phục giống nhau nhưng Tiểu

Hoa thì trông nhỏ nhắn, yêu kiều, còn Đại Hoa lại khiến người ta có cảm giác cưa sừng làm nghé. Khí thế hùng hổ dọa người tỏa ra từ chị ta hoàn toàn không thể che đậy bằng váy vóc hay lớp trang điểm.

Trong bữa ăn, Tiểu Hoa chỉ mỉm cười mà không lên tiếng, tôi cũng không chủ động khơi gợi. Suốt cả buổi hầu như chỉ có tiếng nói chuyện của Đại Hoa và Tinh Tinh.

"Bữa ăn này thật ngon miệng. Đàn ông ấy à, cần phải cưới một người phụ nữ biết nấu nướng, biết chăm sóc mình." Đại Hoa vừa nhồm nhoàm một miệng đồ ăn vừa cảm khái.

Tinh Tinh nghe vậy, ngại ngùng lên tiếng: "Món này ở đây ngon lắm, chị ăn nhiều một chút."

Đại Hoa thấy Tinh Tinh không tỏ vẻ đồng tình với mình liền quay người nói với Tiểu Hoa: "Trong một mối quan hệ, phụ nữ nhất định phải có danh phận. Cái gì cũng không có, vậy dựa vào đâu để ở bên nhau? Mà cho dù có ở bên nhau, đến cuối cùng người chịu thiệt vẫn là phụ nữ."

Tiểu Hoa nghe thấy thế thì cười hì hì.

"Tinh Tinh, cậu nói xem?" Đại Hoa nhìn chòng chọc vào Tinh Tinh với ánh mắt sắc lẹm.

Tinh Tinh đang châm điếu thuốc, nghe vậy thoáng ngẩn người, sau đó vội vàng đáp: "Đúng, đúng, chị nói hoàn toàn đúng."

Một buổi gặp gỡ bạn học đang yên đang lành lại bị biến thành một vở kịch bức cung. Sớm biết như thế này tôi đã không hẹn gặp Tinh Tinh. Thật là một bữa cơm buồn tẻ, vô vị.

Nhưng tôi lấy làm tò mò về cuộc sống hiện tại của hoa khôi lớp kế bên cũng như sự xuất hiện của Tiểu Hoa. Lòng hiếu kì khiến tôi tìm đến một người bạn khác cũng biết chuyện gia đình Tinh Tinh để tìm hiểu nội tình.

Tinh Tinh và Tiểu Hoa dan díu với nhau từ bao giờ thì không ai rõ. Song, khi biết Tinh Tinh đã có vợ và một cậu con trai, Đại Hoa mạnh mẽ cảm thấy em gái bị đùa bỡn, vì vậy từng bước gây khó dễ cho Tinh Tinh.

Điều nực cười là việc ấy không những đã cải thiện cuộc sống của Tiểu Hoa, mà còn cả cuộc sống của Đại Hoa và cha mẹ họ. Tinh

Tinh mua tặng Tiểu Hoa một chiếc nhẫn kim cương thì cũng phải mua cho Đại Hoa một chiếc khác có giá trị không kém là bao. Cậu ta mua cho Tiểu Hoa một chiếc xe hơi ba khoang thì cũng phải mua cho cha mẹ cô ta một chiếc xe hơi hai khoang.

Ban đầu Tinh Tinh vẫn che giấu được chuyện ngoại tình, nhưng lâu dần, vợ và cha mẹ cậu ta đều phát hiện ra. Nhưng cô vợ khoa khôi không nói gì, hàng ngày vẫn đi làm tan làm đúng giờ, về nhà vẫn chăm sóc con cái, nấu nướng cho cả gia đình như thường ngày. Chỉ có điều cô ấy không còn xin một đồng tiền nào của Tinh Tinh nữa. Đồ chơi của con, cô ấy mua. Tiền nuôi dưỡng con cái, cô ấy trả. Xe mua hồi mới cưới đã cũ, cô ấy mang đi sửa rồi tiếp tục dùng.

Bất kể là trước mặt Tinh Tinh hay là trước mặt bố mẹ chồng, cô ấy chưa từng nhắc đến Tiểu Hoa, cho dù cô ấy biết rõ người tình của chồng tên gì, nhà ở đâu, làm việc tại công ty nào. Cô ấy lẳng lặng sống cuộc sống của mình. Ngày qua ngày, không cãi vã, không đánh chửi, không làm ầm ĩ.

Dạo đó, bộ phim Chân Hoàn truyện đang rất nổi tiếng.

Tôi đã xem và rất bội phục tâm cơ của phi tần Mi Trang. Cô ấy hiểu rằng mình không thể nắm giữ trái tim của Hoàng thượng, nhưng chỉ cần lấy lòng Thái hậu, cuộc sống sau này của bản thân sẽ được bảo đảm an ổn.

Tinh Tinh được cha mẹ nuông chiều từ nhỏ đến lớn. Khi biết chuyện con trai ngoại tình, cha mẹ cậu ta vẫn duy trì thái độ xem chừng. Song, nhìn thấy biểu hiện của con dâu, nghe từng yêu cầu vô lí của Đại Hoa và Tiểu Hoa, họ càng ngày càng cảm thấy mất hết thể diện. Họ thay đổi hoàn toàn thái độ, chuyển sang bênh vực con dâu và quở trách con trai.

Trên thế giới này không có nhiều câu chuyện cổ tích đến thế. Cái gọi là "hoàng tử và công chúa sẽ sống hạnh phúc, vui vẻ bên nhau từ đây đến cuối đời" đều là lừa người. Tiến tới hôn nhân rất có thể sẽ là sự hạ màn của câu chuyện cổ tích đầy màu hồng, cũng có thể là khởi đầu cho một câu chuyện bi thương.

Những chuyện củi, gạo, dầu, muối, tương, giấm, trà không những phá vỡ tưởng tượng lãng mạn về hôn nhân của bạn, mà đồng thời còn khiến bạn nhận ra hiện thực trần trụi của cuộc sống. Giống như đám bông vương đầy trên nền đất, tuy sờ vào thấy mềm mại nhưng lâu dần lại khiến bạn ngứa ngáy, khó chịu.

Thế là bạn bắt đầu không vui, không an phận, không cam chịu cô đơn, bạn muốn thoát ra khỏi vòng vây đang kìm kẹp mình.

Bạn tưởng rằng mình là một người dũng cảm, dám phá vỡ quy tắc thông thường, không cam chịu ràng buộc. Thực tế, bạn chỉ là một kẻ tiểu nhân dối trên gạt dưới, dốc sức diễn kịch dù cuộc đời không trả phí mà thôi.

Tôi không nói, không có nghĩa là tôi không biết. Tôi không tranh luận, không có nghĩa là tôi phải lẳng lặng thoát ra. Tôi không phản kháng, không có nghĩa là tôi vứt bỏ chính mình. Tôi nhắm đôi mắt, bịt đôi tai, là bởi tôi muốn lấy lùi làm tiến.

Tôi không nghe ngóng về chuyện sau đó giữa cô hoa khôi và Tinh Tinh. Một bên là tình cảm mới mẻ, vui vẻ nhất thời, một bên là gia đình êm ấm, hòa thuận. Tuy Tinh Tinh nhất thời mê đắm mà lầm đường lạc lối, nhưng tôi tin cậu ta không ngốc. Cho dù cậu ta thực sự ngốc, hậu cung đã có Thái hậu yêu thương Mi Trang trấn thủ.

Cuộc sống của mỗi người, không nói trước được điều gì, quả thật cần đặc biệt vững vàng, cần phi thường tỉnh táo

Làm chủ chính mình, sống đời lung linh

Muốn trở nên nổi bật, hãy làm cho những người xung quanh cũng trở nên nổi bật

Tôi quen Yến Tử trong một cuộc thi hùng biện. Khi tôi học đại học, nhà trường thường xuyên tổ chức các cuộc thi hùng biện. Các đề tài đem ra tranh luận đều khá cũ, chẳng hạn như: Lợi ích và tác hại của Internet đối với sinh viên; Vận mệnh của mỗi người có nằm trong tay chính họ?... Song, dù sao cũng để vui vẻ, đề tài nào mà chẳng như nhau.

Thế nên, dù biết rõ là vô vị, tôi vẫn hăm hở đến xem hết lần này đến lần khác. Trong quãng thời gian ấy, tôi quen với Yến Tử.

Khi ấy, các cuộc thi hùng biện thường tổ chức vào buổi tối. Tôi là khán giả, còn Yến Tử là thí sinh tham gia tranh tài. Hội trường của trường đại học không lớn, nhưng hôm ấy lại có rất đông người. Tôi chọn ngồi ở một góc gần cửa, chờ đợi phần mở màn.

Về tổng thể, phần thi hùng biện rất đặc sắc. Nhưng tôi hoàn toàn không nhớ các thí sinh đã nói gì, chủ đề hùng biện của ngày hôm ấy tôi cũng đã quên sạch. Tôi chỉ nhớ như in bóng hình hao gầy của một cô gái trên sân khấu. Giỏi giang, sắc bén, nhanh nhẹn.

Tôi biết cô gái ấy là đàn chị khóa trên tên là Yến Tử. Tôi muốn làm quen với chị ấy, vì vậy đã đăng kí tham gia hội sinh viên, bước bước chân đầu tiên vào vòng tròn cuộc sống của chị ấy.

Người ta thường nói khoảng cách sinh ra cái đẹp. Tôi không tin, cũng muốn chứng minh câu nói này đã sai. Tôi nỗ lực đến gần Yến Tử, kéo gần khoảng cách với chị ấy. Tuy nhiên, tôi ngậm ngùi nhận ra rằng, khoảng cách ngày càng gần thì cái đẹp cũng biến mất không thấy tung tích đâu.

Một lần, tôi tán gẫu cùng các bạn trong kí túc xá. Nói đông nói tây một hồi, chúng tôi nhắc đến hiện tượng đồng âm trong ngôn ngữ. Chúng tôi mỗi người một câu, nhao nhao nói về những hiểu lầm do vấn đề đồng âm liên quan đến con số gây ra. Cuối cùng, chị cả của phòng chốt lại bằng một câu: "Nếu nói về các con số thì chẳng phải có số 4 đồng âm với 'tử', nghe đã thấy chẳng mang lại điều gì may mắn. Hay có ba số 7,8,9 đồng âm với

'hôn', 'ôm', 'vĩnh cửu' vẫn được bọn con trai mang đi tán gái đấy thôi."

Mọi người phá lên cười rồi giải tán, ai làm chuyện người nấy. Nhưng Yến Tử ngồi bên cạnh tôi lại đột nhiên đứng phắt dậy, mái tóc đuôi ngựa của chị ấy "soạt" một tiếng, quét vào mặt tôi đau rát.

Tôi cảm thấy khó hiểu, tại sao một chủ đề hết sức bình thường như vậy lại có thể khơi dậy phản ứng mãnh liệt như thế ở Yến Tử.

Chị ấy cao giọng nói lớn: "Mọi người đợi đã, ai nói chỉ có mấy con số đó. Các cậu nói cho tôi xem cái này đọc thế nào."

Vừa dứt lời, Yến Tử liền giơ thẳng cánh tay lên tạo thành con số "1".

Chúng tôi đều ngẩn người, cảm thấy cần gì phải tính toán kĩ như vậy, chỉ là nhắc thiếu một con số mà thôi. Nhưng cho dù đã vậy thì sao, đây cũng đâu phải là đề tài gì nghiêm trọng và chúng tôi cũng không phải là các thí sinh đang tham gia thi hùng biện.

Sau đó mọi người cười hì hì, xua tay cho qua chuyện, quay người muốn trở về giường mình. Nhưng Yến Tử lại chạy ra đóng cửa rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt về số "1".

Chị ấy nói tới nói lui để chứng minh mình đúng, còn tư duy của chúng tôi có thiếu sót trong vấn đề này.

Tôi hiểu rồi, sự kích động của Yến Tử không liên quan đến chủ đề của cuộc trò chuyện ngày hôm nay, đó chỉ là tâm lí hiếu thắng của chị ấy.

Đối với những người coi trọng chuyện thắng thua, họ sẵn sàng làm mọi việc để giành được lợi thế cuối cùng.

Hôm ấy, nhìn Yến Tử trong bộ dạng cảm xúc trào dâng, khua tay múa chân liên tục, tôi đột nhiên cảm thấy chị ấy thật xa lạ, không

còn là anh tài hùng biện tỏa sáng trong lòng tôi nữa.

Tôi luôn tôn trọng những người lí tính, biết làm chủ cảm xúc của bản thân. Đến lúc này, tôi buộc phải thừa nhận câu nói "khoảng cách sinh cái đẹp" là đúng.

Nghe nói sau đó không chỉ có tôi, mà những người có mặt trong phòng kí túc xá hôm ấy đều tránh xa Yến Tử.

Muốn tranh hạng nhất, muốn dẫn đầu không phải là điều gì xấu. Trái lại, đây còn là biểu hiện của sự cầu tiến, theo đuổi sự tiến bộ.

Tuy nhiên, đối với bất kì chuyện gì, trong bất kì hoàn cảnh nào cũng muốn chiếm thế thượng phong, muốn đàn áp đối phương, lại cho thấy bạn là người thiếu khôn khéo.

Chỉ số thông minh thấp sẽ khiến người ta cảm thấy không thể kết giao với bạn. Còn chỉ số cảm xúc thấp lại khiến người ta cảm thấy bạn không xứng để kết giao.

Khoa học công nghệ khiến cuộc sống của con người trở nên đơn giản hơn. Đồng thời, nó cũng khiến chúng ta trở nên lười biếng hơn. Khi robot hút bụi thay chúng ta hoàn thành công việc nhà, máy photocopy giúp chúng ta hoàn thành công việc ghi chép, cánh tay robot thay chúng ta hoàn thành các thao tác tinh vi, chúng ta rảnh rỗi hơn nhiều.

Mà rảnh rỗi dễ sinh nông nổi, cứ tính toán thiệt hơn, khơi mào tranh đấu. Nhưng tiền đề để thực hiện điều này là đối phương phải thừa nhận bạn là đối thủ của họ.

Vậy làm thế nào để trở thành đối thủ của người khác? Bên cạnh việc có chỉ số thông minh cao, bạn còn phải chú ý đến chỉ số cảm xúc. Nếu chưa chính thức tranh tài mà đối phương đã nhìn thấu bạn thì chuyện ai thắng ai thua chẳng phải đã rõ ràng rồi hay sao?

Người giỏi có cách chơi thông minh hơn. Nếu chuyện gì cũng muốn chiếm lợi thế, người chưa biết làm chủ cảm xúc là bạn sẽ sớm bị loại trừ. Như vậy thì còn cần gì đấu trí đấu dũng nữa.

Quay trở lại với Yến Tử, tôi nghe nói sau khi tốt nghiệp rồi đi làm, Yến Tử phải va vấp nhiều hơn, chị ấy cũng dần khôn khéo hơn, biết mài bớt tâm lí hiếu thắng và hòa đồng với mọi người xung quanh.

Muốn trở nên nổi bật, hãy làm những người xung quanh cũng trở

nên nổi bật. Nếu cứ khăng khăng muốn hơn người khác, không chịu cải thiện bản thân, sẽ không ai muốn kết giao với bạn.

Đã đến lúc thay đổi chính mình để trở nên tốt hơn, để tự tỏa sáng và thắp sáng cuộc đời

Đừng giữ hận thù trong tim

Mong sao bạn có tấm lòng bao la rộng mở tựa biển khơi, đừng giữ trong tim những uất ức như dòng suối nhỏ chật hẹp

Trên thế giới này không có cái gọi là "vạn người mê" đích thực. Cho dù bạn làm tốt đến mấy đi chăng nữa, cũng sẽ có người không thấy cảm động. Huống hồ, đối với họ, bạn còn không thể trở thành người "tốt hơn nữa".

Ngày còn bé, gia đình tôi từng có một khoảng thời gian vô cùng khó khăn. Không chỉ là vấn đề kinh tế, mà cả các mối quan hệ trong gia đình cũng trục trặc.

Thời ông ngoại tôi, nhà nước vẫn chưa thực thi chính sách kế hoạch hóa gia đình, một nhà có bốn, năm người con là chuyện hết sức bình thường. Nhưng mẹ tôi chưa từng được tận hưởng không khí náo nhiệt của đại gia đình như vậy. Mẹ chỉ có một người anh trai, cả hai nương tựa vào nhau cùng trưởng thành.

Hồi nhỏ, tôi rất thích cùng mẹ đến nhà ông ngoại ăn cơm. Bấy giờ, ông ngoại, bà ngoại và bác tôi sống cùng nhau. Mỗi lần tôi theo mẹ đến, bác trai đều phải kê ra một chiếc bàn dài mới đủ chỗ cho tất cả mọi người cùng ngồi.

Ngày còn nhỏ, chẳng mấy khi tôi được trải nghiệm khung cảnh nhiều người cùng ăn tối như thế, bầu không khí vừa náo nhiệt vừa hạnh phúc. Đặc biệt là vào mùa đông, nhiệt độ cơ thể người lớn, hơi nóng của đồ ăn, cuộc trò chuyện rôm rả, tất thảy những điều này đã sưởi ấm phòng ăn nhà ông ngoại. Phòng ăn nhỏ hướng về phía nhà bếp, bây giờ nhớ lại tôi vẫn thấy ấm áp vô cùng.

Hồi ấy, nhà ông ngoại, cũng chính là nhà bác trai, là nơi vui chơi của tôi. Ở đó cất giấu hạnh phúc và niềm vui nhỏ nhoi cả thời thơ ấu.

Lớn lên rồi, người hồn nhiên, chân chất là tôi mỗi ngày vẫn chờ mong đến cuối tuần để được anh họ dẫn tới nhà anh ấy chơi. Nhưng đến một ngày, mọi thứ đã thay đổi.

Tôi đã chờ được tới ngày ấy, nhưng lại phát hiện ra tình tiết đã xoay chuyển, đi chệch khỏi kịch bản của mình.

Trước Tết Âm lịch năm ấy, gia đình tôi xảy ra nhiều chuyện, cần mượn tiền của người thân, họ hàng để chi tiêu. Nghe nói bác trai cũng cho mẹ tôi vay một khoản tiền lớn.

Có nợ phải trả là chuyện hiển nhiên. Bố mẹ tôi hiểu điều đó và cũng rất nỗ lực để trả nợ. Người thân vô cùng thông cảm, chỉ cần chúng tôi trả dần từng chút một.

Song, người trở mặt quả nhiên còn nhanh hơn cả lật sách. Mùng Một tết, tôi đang ở trong phòng ngủ thì nghe thấy tiếng chuông cửa và tiếng gọi "Cô ơi" của anh họ. Tôi không khỏi vui sướng trong lòng, chắc chắn là anh họ đến nhà tôi chúc tết, sau đó tôi có thể cùng anh ấy đến nhà bác trai chơi.

Tôi hưng phấn, vội vàng thay quần áo, chạy tung tăng ra phòng khách. Tôi nghịch ngợm ghé vào khung cửa và thò đầu ra, muốn tạo bất ngờ cho anh họ. Nhưng tôi lại thấy bố mẹ và anh họ đang nhìn nhau với vẻ mặt hết sức nghiêm trọng.

"Cô ơi, cô đã mượn tiền của bố cháu gần hai tháng rồi. Cô định bao giờ thì trả?"

"Cuối tháng trước không phải cô đã trả một chút rồi sao? Phải thư thư cho cô chú vài bữa chứ."

"Nhưng cháu đến tuổi lập gia đình rồi, cô không thể làm lỡ dở chuyện đại sự của cháu."

Mẹ tôi lặng người.

Anh họ cao lớn đang ngồi trên sô-pha bỗng đứng phắt dậy, nghiêm giọng nói một câu: "Chẳng phải cô chú vẫn có nhà để ở đó sao? Bố cháu nói rồi, cô chú mau trả nhà cháu tiền."

Anh họ vừa dứt lời, mẹ tôi òa khóc.

Anh họ không nói gì, sải bước lớn đi ngang qua tôi. Mẹ tôi ở đằng sau, vừa khóc vừa gào than: "Anh à, rốt cuộc anh muốn em phải làm sao!" Bên ngoài, pháo hoa nổ giòn giã.

Thì ra, có những khi giọt máu đào còn loãng hơn cả nước lã.

Kể từ ngày hôm đó, tôi không còn bước chân vào nhà bác trai nữa. Bài học "tình thân giả tạo" họ dạy cho tôi quá đau đớn, tôi không quên nổi tiếng khóc xé ruột của mẹ để một lần nữa nói cười với họ. Nhưng tôi không hận họ. Đó là gia đình anh trai ruột của mẹ tôi. Họ là những người có quan hệ huyết thống gần gũi nhất với chúng tôi. Cho dù tôi có thể nói rằng không nhận người bác ấy, nhưng mẹ tôi lại không thể không nhận anh trai. Nếu tôi hận họ, người đau lòng nhất không ai khác ngoài mẹ tôi.

Máu mủ ruột rà chính là như vậy.

Huống hồ, tôi không cần nộp học phí mà vẫn học được một bài học nhớ đời. Tuy rất đau, nhưng còn tốt hơn nhiều so với việc cứ ngốc nghếch tin rằng "người thân sẽ luôn tốt với ta".

Trong suốt cuộc đời, bạn sẽ gặp gỡ, quen biết với rất nhiều người. Bất kể sau đó có trở nên thân thiết hay chỉ là xã giao, hoặc thậm chí như những kẻ xa lạ lướt qua nhau, sẽ có người bạn thích và người bạn không thể hòa thuận.

Điều đó không thể hiện bạn là người xấu tính, đó là tâm lí bình thường của con người. Giống như việc bạn không thể khiến tất cả mọi người đều thích mình, thì đâu đó ngoài kia sẽ có những người không yêu quý bạn.

Bạn có thể phớt lờ họ, có thể tránh né họ, nhưng tuyệt đối đừng căm hận họ.

Hôm nay bạn căm giận một ai đó, là bạn đã làm tổn thương đối phương, cũng là tổn thương chính mình. Có lẽ bạn có đầy đủ lí do, có lẽ bạn vô ý, nhưng kết quả thì chỉ có một.

Nếu nói tôi không muốn hận bác trai vì sợ mẹ đau lòng là xuất phát từ tình thân sâu nặng giữa tôi và mẹ, vậy thì đã bao giờ bạn nghĩ rằng, người mà bạn oán hận ngày hôm nay có lẽ cũng có mối liên hệ nào đó với một người mà bạn thân quen chưa? Bạn có muốn nhẫn tâm để những người thân thiết phải buồn hay không?

Người khiến bạn ghi thù chắc chắn từng có lời nói hoặc hành động khiến bạn đau lòng. Tuy nhiên, nghĩ theo một chiều hướng khác, chính nhờ trải nghiệm đầy tổn thương ấy, bạn mới có cơ hội thể nghiệm sâu sắc cái gọi là xã hội vô tình, học những bài học vô giá về tình người.

Thích một người có lẽ cần hàng tá lí do, nhưng không ưa một người thì chỉ một lí do thôi là đủ. Nhưng như vậy không có nghĩa là bạn có thể thuận thế "thăng cấp" cho cảm xúc của mình lên thành hận thù.

Ghi hận chứng tỏ bạn chưa đủ chín chắn, chưa đủ lí trí.

Bạn không cần phải niềm nở với người đã ngáng chân mình, nhưng tâm tĩnh như nước mới giúp bạn sống an nhiên giữa đời

Chim nhạn giật mình khi thấy sóng gợn lăn tăn trên sông lớn, nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh bay đi khi không thấy sóng lớn cuộn trào.

Mong sao bạn có tấm lòng bao la rộng mở tựa biển khơi, đừng giữ trong tim những uất ức như dòng suối nhỏ chật hẹp.

Khoan dung với người chính là rộng lượng với mình

Đừng vì chút thể diện nhất thời mà đánh mất sự chân thành thiện lành đích thực

Một vấn đề có thể xé ra to, cũng có thể làm bé lại. Điều quan trọng là bạn xử lí nó như thế nào.

Dạo trước, người bạn thân tên là Tiểu Kiều có tính đa nghi như Tào Tháo nói với tôi rằng: "Tớ cứ cảm thấy gần đây các bà mẹ của bạn cùng lớp với con gái có gì đó không ổn, thái độ với tớ cũng không giống trước nữa."

Tôi cười, nói với cô ấy có phải gần đây chịu nhiều áp lực hay không, tự dưng lại mắc chứng tự ngược. Tiểu Kiều nghiêm túc lắc đầu, lại quay về với dáng vẻ trầm lặng.

Tôi tưởng rằng Tiểu Kiều chỉ than thở vậy thôi, rồi chuyện cứ thế trôi qua. Nhưng không ngờ cô ấy lại nghĩ muôn ngàn kế để nghe ngóng sự tình từ các bậc phụ huynh khác. Kết quả là một hòn đá vứt xuống mặt nước đã khuấy động ngàn tầng sóng.

Tuần trước, Tiểu Kiều lái xe đến cổng trường tiểu học đón con gái Miêu Miêu về nhà. Hôm ấy, vừa khéo Tiểu Kiều có việc ở gần đấy. Đón Miêu Miêu xong, cô ấy bèn dẫn con bé đi xử lí công chuyện, còn mua cho con bé chút đồ ăn vặt lót dạ.

Trời chuyển tối dần. Học sinh đã về hết từ lâu, chỉ có một số giáo viên đang đi ra khỏi cổng trường. Tiểu Kiều đỗ xe trên vỉa hè bên phải cổng trường học. Cô ấy dặn dò con gái ngồi nghiêm chỉnh, kiểm tra gương xe, thấy xe hơi và xe đạp đi lướt qua đã cách khá xa, cô ấy giẫm chân ga, cho xe lao xuống lề đường.

Đúng lúc ấy, một người đi xe điện lướt nhanh qua. Tiểu Kiều

không kịp xử lí, khiến người đó ngã xuống đường.

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Kiều là: "Chiếc xe điện này đi ra từ chỗ nào vậy?" Nhưng người đi xe đã bị cô ấy làm ngã, nên Tiểu Kiều vội vàng dừng xe lại, chạy đến kiểm tra vết thương của đối phương.

Khi trông thấy rõ nạn nhân, Tiểu Kiều ngẩn người vì ngạc nhiên, không ngờ đó lại là cô giáo chủ nhiệm của Miêu Miêu.

Có lẽ khi Tiểu Kiều đang kiểm tra tình hình đường phố, cô giáo chủ nhiệm vẫn chưa ra khỏi cổng trường, ít nhất vẫn chưa khởi động xe điện, cho nên Tiểu Kiều không chú ý đến cô giáo. Khi Tiểu Kiều vào số, đạp ga cho xe trượt về phía trước, cô giáo chủ nhiệm cũng không chú ý tới xe của Tiểu Kiều. Hai xe cùng tăng tốc đã xảy ra va chạm với nhau.

Hay nói cách khác, đôi bên đều sai. Hơn nữa, nếu chuyện đã xảy ra rồi, thì đổ lỗi qua lại cũng chẳng để làm gì, huống hồ còn là người quen.

Tiểu Kiều xin lỗi cô giáo rối rít. Xem qua vết thương trên khuỷu tay của cô giáo, Tiểu Kiều vội vàng đưa cô đến phòng khám để kiểm tra kĩ hơn và băng bó.

Trên đường đi, cô giáo chủ nhiệm cũng rất khách sáo, luôn miệng nói: "Không sao đâu, không cần để tâm, chỉ xước da chút thôi." Hai xe chỉ va chạm nhẹ, bác sĩ kiểm tra cũng xác nhận vết thương không có gì nghiêm trọng. Vì vậy, Tiểu Kiều nghĩ rằng sự việc sẽ chấm dứt tại đó. Nhưng được vài hôm, cô ấy phát hiện ra có điều không ổn. Các bậc phụ huynh trước kia rất thân thiết nay bỗng tránh né cô.

Thì ra, buổi tối hôm xảy ra vụ va chạm, cô giáo chủ nhiệm rất khách sáo trước mặt Tiểu Kiều. Song, hôm sau đến trường, cô giáo lại kể một câu chuyện hoàn toàn khác với các đồng nghiệp. Cô giáo chỉ trích Tiểu Kiều không biết lái xe, đâm phải mình cũng không dẫn đi chụp phim, chỉ sợ mình ăn vạ. Tóm lại, cô giáo đùn đẩy toàn bộ trách nhiệm cho Tiểu Kiều, đắp nặn mình thành người vô tội.

Biết được nội tình, Tiểu Kiều nổi trận lôi đình. Hôm ấy, khi đến trường học đón Miêu Miêu, cô ấy đùng đùng xông vào phòng làm việc của cô giáo chủ nhiệm, lớn tiếng yêu cầu cô giáo đính chính toàn bộ câu chuyện.

Sự tình này hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của cô giáo chủ nhiệm trẻ tuổi. Cô giáo không ngờ rằng vị phụ huynh ngày thường luôn hòa nhã lại có thể trở nên hung dữ như vậy khi tức giận. Vốn còn muốn bắt nạt kẻ yếu, nhưng thấy tình thế bất lợi, cô giáo đành xuống nước trước.

Đôi bên đã kết thù từ đây. Tuy cô giáo chủ nhiệm trẻ tuổi không dám chỉ trích Tiểu Kiều ra mặt, nhưng bắt đầu âm thầm gây khó dễ cho Miêu Miêu. Lúc lên lớp, cô giáo hoặc là mắng mỏ khi Miêu Miêu phạm lỗi, hoặc là phớt lờ khi con bé giơ tay phát biểu trong giờ học.

Về nhà, Miêu Miêu kể chuyện cho mẹ. Tiểu Kiều giận run người, dứt khoát báo cáo chuyện này lên phó hiệu trưởng. Sau khi bị phê bình, cô giáo chủ nhiệm lại trút cơn giận dữ lên Miêu Miêu. Cứ như vậy, vòng tuần hoàn ác tính dây dưa mãi không dứt.

Trong một mối quan hệ, đôi bên hoặc hững hờ như chuồn chuồn đạp nước, hoặc rất tâm đầu ý hợp. Nhưng đối với bất cứ trường hợp nào, điều kiện tiên quyết là phải đối đãi với nhau bằng thái độ chân thành.

Từ xa xưa, những nhân vật tiếng tăm đều là những người biết giữ lễ nghĩa, giữ bổn phận, tính tình ôn tồn, khiêm nhường, nho nhã.

Quả thực, trong thời đại huyên náo ngày nay, người ta càng dễ thổi bùng lên ngọn lửa phẫn nộ trong lòng. Bất kể đó là bản tính hay do chịu ảnh hưởng của môi trường sống, tức giận là cảm xúc luôn ẩn bên trong con người và chỉ cần một tác động nhỏ cũng có thể khiến ta nổi xung lên, không kiểm soát được lời nói và hành động của mình.

Song, nếu bạn làm tổn thương người khác, thì bạn cũng không cảm thấy vui vẻ hay thanh thản. Bạn rồi cũng sẽ trở thành nạn nhân của cảm xúc tiêu cực của chính mình. Nếu đã như vậy, hà cớ gì bạn phải gây tổn hại cho người và cho mình?

Chúng ta dễ vì những chuyện hết sức nhỏ nhặt mà xảy ra xích mích. Chỉ cần một người chân thành nói lời xin lỗi, người còn lại mở rộng tấm lòng đón nhận, hoặc cả hai cùng nhận lỗi về mình, có lẽ sẽ không dẫn đến tình cảnh đôi bên không thể nhìn mặt nhau.

Nhiều người hô vang khẩu hiệu biến binh khí thành ngọc ngà và tơ lụa, nhưng đó thường chỉ là lời nói suông. Lại có người nói rằng không hiểu ý tứ trong câu ấy, đây lại hoàn toàn là lời viện cớ.

Chẳng qua chúng ta luôn cho rằng thể diện quan trọng hơn việc giữ hòa khí mà thôi.

Đôi khi con người thường tự cho mình là thông minh.

Nhưng dù vậy, có mấy ai chịu thừa nhận tấm lòng khoan dung, rộng lượng, biết duy trì khoảng cách sẽ có lợi cho mọi mối quan hệ?

Bạn hãy nhớ, so với hiệu quả và lợi ích lâu dài, thì thể diện nhất thời chẳng đáng mấy xu.

Đừng vì chút thể diện mà đánh mất sự chân thành, thiện lành đích thực, bạn nhé.

Này những người trưởng thành, hãy thấu hiểu cho nhau một chút

Chỉ cần bạn và tôi thấu hiểu lẫn nhau, không điều gì có thể chia tách chúng ta

Hiếm có ai trời sinh đã thích gây sự với người khác. Họ làm ra những hành động tiêu cực ấy thường là do tính ích kỉ cá nhân, không quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Sau khi tốt nghiệp, A Hiền quyết định một thân một mình đến nơi khác lập nghiệp. Để tiết kiệm chi tiêu, cô ấy lựa chọn thuê chung phòng với người khác. Dù đã đi xem nhiều khu trọ khác nhau, nhưng cô ấy vẫn không thấy nơi nào hợp ý, nếu không phải là phòng quá bẩn thì là người thuê chung không thân thiện. Tình trạng này tiếp diễn cho đến khi A Hiền gặp được chủ nhà hiện tại.

Họ là một cặp vợ chồng trẻ có một đứa con ba tuổi.

Một nhà ba người dùng phòng khách và phòng ngủ phụ, phòng ngủ chính cho A Hiền thuê.

Nói là phòng ngủ chính, trên thực tế căn phòng đó không có ban công, diện tích cũng nhỏ hơn một chút so với phòng ngủ phụ, ưu thế duy nhất là hướng mặt về phía Mặt trời. Xét tổng thể, căn phòng không tương xứng lắm với giá thành của nó. Tuy vậy, A Hiền vẫn quyết định thuê ngay lập tức. Cô ấy nói với tôi rằng, ở đây điều kiện vật chất tuy bình thường, nhưng chủ nhà nhìn qua chắc chắn là người tốt bụng. Đối với A Hiền, như vậy là đủ rồi.

A Hiền ngủ không sâu giấc. Đừng nói nửa đêm sấm sét, cho dù phòng bên đã đóng cửa mà có con chuột đang ăn vụng ở bên trong, cô ấy cũng có thể bị đánh thức.

Sau khi dọn vào căn phòng đi thuê, A Hiền và gia đình chủ nhà ở chung với nhau rất thoải mái. Hàng ngày, cô ấy và chị chủ nhà đều dậy từ 7 rưỡi sáng, cùng nhau ra khỏi nhà, đưa đứa bé đến nhà trẻ, rồi cùng đến trạm xe buýt đợi xe. Nơi làm việc của hai người cách nhau không quá xa, cả hai đi cùng một chuyến xe buýt, chị chủ nhà xuống trước A Hiền một trạm.

Ban đầu, đôi bên đều rất tuân thủ giờ giấc. Cứ đến 7 giờ rưỡi là chị chủ nhà sẽ dẫn con đến cửa thay giày, A Hiền cũng vừa khéo thay quần áo xong và bước ra khỏi phòng.

Tuy nhiên, được khoảng một tháng, A Hiền ngày càng đi muộn. Ban đầu là muộn 5 phút, sau đó là 10 phút, 15 phút, thậm chí có hôm muộn đến 20 phút. Hầu như sáng nào A Hiền cũng vội vàng thức dậy, luống cuống tay chân chuẩn bị ở trong phòng, còn chị chủ nhà đã dẫn con ngồi đợi trên ghế ở cửa.

Tuy chị chủ nhà luôn nói: "Không sao, không cần vội!", nhưng dần dà, A Hiền cũng cảm thấy hết sức áy náy và bất đắc dĩ. Bởi vì cô ấy ngủ không đủ giấc.

Hầu như tối nào A Hiền cũng bị tỉnh giấc nhiều lần vì tiếng động trong bếp và nhà vệ sinh. Tuy người ở ngoài đã cố gắng nhẹ nhàng, nhưng đôi tai nhạy cảm của A Hiền vẫn luôn phản ứng với chúng rất nhanh chóng.

Trước khi chuyển đến căn phòng này, A Hiền luôn ngủ đủ giấc, nửa đêm tỉnh dậy vài lần cũng không ảnh hưởng đến chuyện thức giấc đúng giờ của cô vào sáng hôm sau. Lâu dần, A Hiền ngày càng thiếu ngủ, cô ấy chính thức trở thành một thành viên của "hội thức giấc khó khăn".

Nhưng vì vấn đề này khá nhạy cảm khi sống chung, nên A Hiền không đề cập đến nó với chủ nhà. Có thời gian rảnh, cô ấy lên mạng tìm căn phòng thích hợp hơn để chuyển đi.

Một buổi sáng, trên đường đi làm, chị chủ nhà chăm chú quan sát A Hiền một hồi lâu, rồi dè dặt hỏi: "Có phải gần đây cô ngủ không ngon giấc không? Sao quầng mắt lại thâm như thế kia, trong mắt cũng vằn tia máu nữa."

A Hiền thấy đối phương chủ động nhắc đến, vì vậy cũng cười khổ: "Tôi ngủ khá nông, nửa đêm cứ tỉnh giấc suốt."

Chị chủ nhà là người thông minh, nghe vậy liền rối rít xin lỗi: "Xin lỗi, là tôi khiến cô thức giấc phải không? Tôi còn tưởng là mình đã

đi đứng rất nhẹ nhàng."

Thì ra, nhà trẻ nơi chị chủ nhà gửi con mở cửa sớm mà đóng cửa cũng sớm. Công ty tạo điều kiện cho các nhân viên nữ có con nhỏ có thể tan làm sớm, nhưng vẫn phải đảm bảo hoàn thành công việc trong ngày. Vì vậy, sau khi đón con về nhà, nấu nướng, ăn tối, dọn dẹp nhà cửa và dỗ con đi ngủ, chị chủ nhà tranh thủ chợp mắt, đến nửa đêm thì dậy làm nốt công việc còn dang dở cho kịp tiến độ.

Phải thức giấc giữa chừng nên chị chủ nhà rất buồn ngủ. Để giữ tỉnh táo, chị ấy chọn uống nhiều nước. Mà uống nước nhiều thì lại nhanh đi vệ sinh. Thế là buổi đêm, chị chủ nhà thường xuyên chạy qua chạy lại giữa phòng làm việc, phòng bếp và nhà vệ sinh. Đây cũng là nguyên nhân gây ra những tiếng động khiến A Hiền nhiều lần thức giấc.

A Hiền là người thấu tình đạt lí, nghe vậy liền vội an ủi chị chủ nhà. Tuy rất thông cảm, nhưng việc không ngủ đủ giấc, đi làm với khuôn mặt phờ phạc, tinh thần rệu rã vẫn là vấn đề A Hiền cần phải giải quyết. Vì vậy cô ấy vẫn giữ nguyên suy nghĩ cần chuyển đến một căn phòng khác.

Tuy nhiên, sau ngày hôm ấy, số lần A Hiền tỉnh giấc giữa đêm ít đi rõ ràng. Hay nói cách khác, chị chủ nhà đã cố gắng không tạo ra tiếng động vào buổi đêm.

Đã lâu rồi A Hiền không có giấc ngủ sâu, thoải mái đến như vậy. Tuy rất thắc mắc vì sao ban đêm đột nhiên yên tĩnh hơn, nhưng chị chủ nhà không lên tiếng, A Hiền cũng cảm thấy không tiện hỏi.

Thắc mắc của A Hiền rất nhanh được giải đáp. Một buổi sáng, khi xuống phòng bếp, cô ấy nhìn thấy một chiếc bình giữ nhiệt cỡ lớn đặt trên bàn ăn. A Hiền đoán rằng trước khi đi ngủ, chị chủ nhà đã rót đầy nước vào bình giữ nhiệt, như vậy nửa đêm tỉnh dậy không cần chạy đến phòng bếp để uống nước. Cộng thêm việc chỉ uống lượng nước vừa đủ, người vừa giữ được tỉnh táo, lại vừa giảm thiểu số lần đi vệ sinh.

Thấu hiểu là hai bên cùng cảm thông cho nhau. Chỉ có một bên hiểu lại chỉ là cả nể.

Chúng ta đều là người trưởng thành, vì vậy cần phải nắm được một số quy tắc xã giao cơ bản. Điều quan trọng nhất cần ghi nhớ là chỉ cần đối đãi thật lòng với người khác, đối phương chắc chắn

sẽ không thờ ơ với bạn.

Đôi bên cùng lùi một bước là có thể thông cảm và thấu hiểu cho nhau. Không muốn hi sinh, chỉ muốn được lợi là điều không bao giờ tồn tại

Nhờ có sự sẻ chia giữa đôi bên, bạn mới hiểu cái khó của tôi, tôi mới hiểu nỗi khổ của bạn. Đừng để khúc mắc biến thành hiểu lầm, khiến mối quan hệ quý mến nhau trở nên rạn nứt.

Động vật còn biết yêu thương đồng loại, con người chúng ta lại càng cần yêu thương lẫn nhau.

A Hiền nói với tôi rằng, hôm ấy sau khi nhìn thấy chiếc bình giữ nhiệt, cô ấy đã xóa sạch thông tin về những phòng trọ cho thuê mà mình tìm được. Cô ấy định hẹn chủ nhà mới đến xem phòng, nhưng nhờ phát hiện của bản thân, cô ấy có thể thoái mái ngủ nướng vào cuối tuần.

Chỉ cần bạn và tôi thấu hiểu lẫn nhau, không điều gì có thể chia tách chúng ta.

Mối quan hệ của chúng ta vốn dĩ đã rất tốt đẹp.

Đến nay, càng tốt đẹp hơn.

Bước ra khỏi thế giới của mình, bạn sẽ thấy một chân trời rộng mở

Hãy là chấm sáng trên bầu trời đêm, tuy không rạng ngời, rực rỡ, nhưng lại đẹp đẽ động lòng người

Người xưa có câu: "Trông mặt mà bắt hình dong." Tuy nhiên, áp dụng vào thực tế, câu nhận định này có đôi phần phiến diện, chủ quan, sai nhiều hơn đúng. Vì vậy, chúng ta cần phải tỉnh táo, nếu tin theo điều này thì người bị mắc lừa cuối cùng sẽ chỉ có chính ta mà thôi.

Tôi có một người bạn bơi rất giỏi tên là Ngư. Chỉ cần xuống nước là cô ấy như hóa thành cá, bơi vừa nhanh vừa đẹp. Tuy nhiên, cô con gái Nữu Nữu không thừa hưởng gen bơi lội của cô ấy. Ngư thường hay than thở về chuyện này: "Con bé đã bốn tuổi rồi nhưng vẫn phải dùng phao bơi, cũng chỉ biết đạp chân lung tung trong nước, đúng là khiến tớ xấu hổ hết chỗ nói."

Mỗi lần nghe thấy những lời này, tôi đều bảo Ngư không nên nói như vậy. Bởi vì tôi thực chất cũng không biết bơi.

Mấy ngày trước, thời tiết vô cùng nóng bức, ngột ngạt, cho dù ngồi im không nhúc nhích thì cả người cũng nhễ nhại mồ hôi. Ngư ngày ngày bực dọc, nếu không lải nhải bên tai tôi rằng cả người dính dớp, thì cũng cảm thán muốn vùng vẫy dưới nước. Tôi đùa cô ấy, chắc hẳn con cá đang rất muốn quay về với thiên nhiên.

Tôi không thích nước, nhưng tôi càng không thích những lời than thở của Ngư hơn. Cuối tuần, tôi chủ động hẹn cô ấy đi bơi. Nói là Ngư dạy tôi và Nữu Nữu bơi, trên thực tế là để cô ấy giải tỏa tâm trạng một chút.

Dạy tôi và Nữu Nữu qua loa lấy lệ xong, Ngư bắt đầu bơi đi bơi lại. Tuy Nữu Nữu không thích bơi nhưng lại rất thích nghịch nước. Trước khi đến bể bơi, con bé đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, chọn một con vịt to màu vàng mình thích nhất trong đống đồ chơi, mang đến bể bơi để nghịch.

Còn tôi gần đây đang mê mệt một bộ tiểu thuyết, nên sau khi ngâm mình trong nước, tôi leo lên thành bể ngồi, vừa đọc truyện trên điện thoại vừa trông Nữu Nữu.

Nhưng xung quanh quá ồn ào, tôi không thể tập trung vào những câu chữ trên màn hình điện thoại. Lúc bấy giờ đang là kì nghỉ hè nên có rất đông người lớn và trẻ nhỏ đến đến bể bơi. Họ túm năm tụm ba, nói nói cười cười vô cùng náo nhiệt.

Nhóm người ở bờ kia của bể bơi là ầm ĩ nhất. Họ không những lớn tiếng cười đùa, mà còn nói năng không kiêng dè. Trong số này, người khiến tôi phản cảm nhất chính là cô gái sành điệu ở giữa. Cô ấy có mái tóc xoăn xù màu vàng dài ngang vai, mắt trang điểm theo tông khói đậm, lưng xăm hình một bông hoa hồng to. Đây là kiểu người tôi chỉ sợ né không kịp khi đi trên phố.

Tôi nhìn chằm chằm cô gái kia một lúc lâu, suy nghĩ không biết cô ấy coi bể bơi là sàn nhảy disco hay sàn diễn thời trang. Để giữ kiểu tóc và lớp trang điểm, mỗi lần bơi cô ấy đều phải dốc sức ngửa cao đầu, người ở dưới nước phải rướn lên, tạo thành một góc độ rất khoa trương. Tôi cười thầm, mệt thật.

Tôi xem điện thoại lúc được lúc không rồi lại liếc cô gái sành điệu, mà không chú ý rằng Nữu Nữu đang đeo phao bơi đuổi theo vịt vàng. Đến khi tôi phát hiện ra thì con bé đã ở cách tôi một quãng xa.

Nữu Nữu càng đuổi theo thì vịt vàng càng bị sóng nước đẩy ra xa. Con bé cuống cuồng chìa tay ra với, nhưng cả người lại tụt khỏi phao bơi. Tôi thấy Nữu Nữu đang đạp nước ở phía trước mình, nhưng không có cách nào cứu con bé. Ở bể bơi, chỉ có mực nước gần thành bể là nông nhất. Tại những vị trí khác, cho dù ở ngay phía trước mặt, thì chân tôi cũng không chạm được xuống đáy bể.

Ngư đang bơi cách chỗ tôi rất xa.Vì vậy, tôi cuống quýt gọi nhân viên cứu hộ. Lúc cậu chàng cứu hộ vẫn đang ngẩn ngơ chưa hiểu tôi nói gì, thì cô gái sành điệu ở bờ bên kia lao xuống nước, nhanh chóng lặn tới chỗ Nữu Nữu, ôm con bé bơi về phía tôi.

Trong hốt hoảng, tội vội vàng ôm lấy Nữu Nữu đang bị sặc nước,

đưa con bé lên bờ nghỉ ngơi. Sau đó tôi mới giật mình nhớ ra mình vẫn chưa cảm ơn cô gái kia. Tôi quay đầu tìm thì không nhìn thấy mái tóc xoăn xù đâu nữa. Chỉ nghe một nhóm nam nữ ở bờ bên kia chỉ vào một cô gái trang điểm đậm, vừa cười vừa trêu cô ấy là "chó rơi xuống nước".

Chúng ta đều là những đứa trẻ được dạy dỗ theo quy tắc của người lớn, của xã hội.

Có lẽ năm xưa trong mỗi chúng ta đều từng có vô số những hi vọng, những ước mơ bay bổng, sáng tạo, không gò bó theo khuôn phép. Thế nhưng, trải qua năm tháng trưởng thành, đối mặt với hiện thực cuộc sống, chúng ta đã chôn giấu chúng xuống tận sâu đáy lòng, lẳng lặng tiếc nuối những điều không thể thành hiện thực.

Có những người than thở, kể lể về sự khắc nghiệt của cuộc sống, nhưng cũng chính họ khéo đặt đôi kéo sắc nhọn vào tay những người trẻ. Họ nói với những chàng trai, cô gái ấy rằng: "Bạn trẻ, hãy cắt đi đôi cánh phía sau lưng bạn. Như vậy bạn mới có thể hòa nhập vào xã hội, là một phần của số đông, giống như chúng tôi."

Họ đã thành công. Song song với việc không còn là chính mình, họ cũng cướp đoạt cái "chính mình" của người khác.

Thế nhưng, luôn có những người dũng cảm giữ vững cái tôi đích thực của mình.

Họ sẵn sàng phá vỡ rào cản, họ chấp nhận hi sinh, họ dám nói không với cám dỗ. Họ bảo vệ ước nguyện ban đầu của mình và quyết tâm thực hiện nó đến cùng

Ấy vậy mà chúng ta lại xa lánh họ, chỉ trích họ, cho họ là người xấu, nói họ đáng sợ. Bởi vì, chuyện chúng ta không dám làm, họ đã làm được. Bởi vì chúng ta không thể dũng cảm như họ, cho nên mới cảm thấy sự can trường, kiên định của họ "đáng sợ". Vậy nên chúng ta dán cho họ cái mác "người xấu" để xoa dịu nỗi sợ hãi của mình.

Cô gái sành điệu mà tôi gặp ở bể bơi, ngoại hình cá tính, sắc sảo, dễ khiến người khác mất cảm tình. Thế nhưng, trái tim của cô ấy lại thật ấm áp.

Khi chúng ta chấp nhận tuân theo khuôn phép cũ mòn, cứng nhắc của xã hội, dần trở thành một trong số đám đông thiếu dũng khí ở ngoài kia, chỉ có họ vẫn ôm ấp trái tim với những nhịp đập nóng

hổi thuở ban đầu.

Giống như từng chấm sáng trên bầu trời đêm, tuy không rạng ngời, rực rỡ, nhưng lại đẹp đẽ động lòng người.

Mỗi chúng ta là một vũ trụ, đừng bắt người khác phải xoay quanh mình

Hãy biết điều gì là quan trọng, vừa tốt cho người vừa không vương hại đến mình

Có những mối quan hệ kéo dài cả đời. Lại có những mối quan hệ giống như hai đường thẳng giao nhau, chỉ gặp gỡ một lần duy nhất.

Không lâu về trước, vì rảnh rỗi không có việc gì làm, tôi đến sống tại nhà một người thân ở thành phố khác một thời gian. Một tuần trước khi kết thúc những ngày tháng thảnh thơi, tôi nhận được cuộc điện thoại của bố.

“Bao giờ thì con về?”

“Chiều thứ Tư tuần sau bố ạ. Có việc gì vậy ạ?”

“Con còn nhớ chú Z không? Dạo này chú ấy khá bận, thứ Tư tuần sau xe của chú ấy lại đến hạn đi đăng kiểm. Con rảnh thì đến giúp chú ấy.”

Đúng là bố ruột tôi. Chỉ huy từ xa, không cần bàn bạc với tôi trước. Tôi khá thân với chú Z, nhưng dù sao đó cũng là xe của người ta. Tôi không có sở thích thăm dò đời tư của người khác, cho nên đã nhờ bố báo với chú Z để chú thu dọn xe trước.

Thứ Tư, tôi đến bãi xe như lời hẹn, nhưng không thấy chú Z đâu. 10 phút sau, vẫn không thấy bóng dáng chú ấy đâu. Tôi nghĩ, mình đang rảnh rỗi, chú ấy lại bận, vẫn nên đợi thì hơn. Kết quả, tôi ngồi đợi nửa tiếng đồng hồ.

Tôi kìm nén cơn khó chịu trong lòng, dù sao chú ấy cũng là trưởng bối. Đến khi gặp tôi, chú Z mới vừa nói chuyện vừa thu dọn xe. Tôi nhìn cũng không được, mà không nhìn cũng chẳng xong, quả thực là bối rối hết sức.

Nhưng vấn đề then chốt là thời gian gấp gáp. Tôi cần lái xe đến sở quản lí, xếp hàng lấy số, hoàn thành thủ tục đăng kiểm, sau đó lại lái xe về. Hôm nay tôi còn phải ngồi tàu hỏa quay về thành phố đang sống, 5 rưỡi chiều tàu sẽ chạy.

Tôi lại đứng chờ chú Z. Sau một tiếng đồng hồ, cuối cùng chú ấy cũng lau dọn xe xong và đưa chìa khóa cho tôi.

Tôi không quen đường xá ở thành phố này. Dám lái một chiếc xe lạ đến một nơi xa lạ, đều là nhờ vào lá gan lớn này của tôi.

Tôi lái xe theo hướng dẫn của phần mềm chỉ đường, khi đến sở quản lí xe thì trời đã sang trưa. Vì vậy, tôi phải đợi tới buổi chiều mới có thể tiến hành đăng kiểm xe.

Thật may là quá trình đăng kiểm xe diễn ra khá thuận lợi. Nhìn đồng hồ, tôi lạc quan nghĩ rằng mình vẫn lên kịp chuyến tàu hỏa lúc 5 rưỡi.

Theo lời hẹn với chú Z, khi lái xe lên đường vành đai tôi sẽ gọi điện cho chú ấy, chú ấy sẽ đến bãi đỗ xe đợi tôi. Đôi bên đi mất 10 phút, tiết kiệm thời gian cho nhau.

Khi đang chờ đèn đỏ trên đường vành đai, tôi gọi điện cho chú Z nhưng không ai bắt máy. Chưa kịp bấm gọi lại thì đèn đỏ đã chuyển sang đèn xanh, tôi đành lái xe đi tiếp. Lúc chú Z bắt máy thì tôi cũng về đến bãi đỗ xe.

Đầu dây bên kia, chú Z nói liên hồi: "Được được, chú đến ngay bây giờ đây, đợi chú 10 phút."

Tôi trông thấy một chiếc lán trong bãi đỗ xe, liền vào đó ngồi chờ chú Z. Bấy giờ vừa đúng tháng Sáu, nhưng trời không quá nóng bức.

15 phút sau, mây đen giăng đầy trời, sấm chớp đùng đoàng, trời bắt đầu đổ mưa.

Sờ chiếc balo rỗng không, tôi lấy làm may mắn vì người không mang theo ô là tôi, giờ phút này có cái lán để trú mưa. Tuy thi thoảng bị một, hai giọt mưa nhỏ xuống đỉnh đầu qua lỗ thủng

trên lán, nhưng còn hơn là chịu ướt cả người. Nhìn đàn kiến di chuyển nhanh chóng dưới chân, tôi thảnh thơi ngâm nga vài câu hát. Tuy nhiên, mưa mỗi lúc một to, tâm trạng của tôi cũng ngày càng tệ.

Chú Z luôn miệng nói là 10 phút nữa sẽ đến, nhưng tôi ngồi đây ngắm màn mưa gió sấm chớp ngoài kia hơn 50 phút rồi mà chú ấy vẫn chưa xuất hiện.

Tôi rút điện thoại ra gọi cho chú Z.

"Chú à, cháu đặt vé tàu hỏa vào chiều nay, đến giờ cháu phải ra ga rồi."

"Ồ, được. Vậy chúng ta gặp nhau ở trạm xe buýt nhé.

10 phút nữa."

Tôi lại vội vàng lái xe đến trạm xe buýt, tiếp tục đợi thêm 5 phút. Đến khi gặp được nhau, chú Z luôn miệng hỏi tôi về quy trình đăng kiểm xe. Lúc ấy tôi đang rất vội, không còn tâm trí đâu trả lời chú Z, bèn vội vàng trả xe cho chú ấy rồi đi đến ga tàu hỏa.

Để duy trì bất cứ mối quan hệ nào, nguyên tắc cơ bản nhất là đặt mình vào hoàn cảnh của người khác. Bạn đối tốt với tôi, tôi đối tốt với bạn. Bạn cho rằng cả thế giới đều phải xoay quanh bạn, xin lỗi, bạn không phải là vàng bạc hay đá quý, dựa vào điều gì mà mơ tưởng như vậy? Cho dù bạn là vàng bạc đá quý thật, cũng không thể bắt cả thế giới cung phụng mình. Ở đâu đó trên Trái Đất này vẫn sẽ có người không quan tâm đến bạn.

Nếu bạn chưa từng suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, vậy thì việc giao du giữa đôi bên cũng chỉ là cuộc mua bán một lần. Có lần này, không có lần sau.

Trong các mối quan hệ, bạn tiến một bước, vậy thì tôi lùi một bước. Lần sau, chúng ta lại dựa vào sự ăn ý này, tôi tiến một bước, bạn lùi một bước để giữ lấy thế cân bằng. Có như vậy, dòng sông gắn bó mới có thể chảy róc rách không ngừng.

Lòng người giống như quả cầu thủy tinh mỏng manh, dễ vỡ. Bạn có thể cẩn thận ôm nó vào lòng, cẩn thận lau chùi tầng bụi bám lên nó, nhưng tuyệt đối không được phớt lờ bản chất dễ vỡ của nó. Khi bạn không mảy may để tâm, gạt nó sang một bên, cái vỡ nát không chỉ là lòng người, mà còn bao gồm tất thảy những che chở, nỗ lực từ trước đến nay của bạn.

Hơn nữa, sự vỡ nát này không thể vãn hồi.

Suy nghĩ cho người khác không có nghĩa là cho đối phương toàn quyền làm chủ, vứt bỏ quyền chủ động của mình. Chúng ta cần biết điều gì là quan trọng, vừa tốt cho người mà không vương hại đến mình.

Ai cũng có một cuộc sống riêng nên khi kết thân với người khác, tuyệt đối đừng vì lợi ích của bản thân mà phớt lờ hoàn cảnh của đối phương.

Nếu không, khung cảnh náo nhiệt "cùng nâng chén rượu nói chuyện mùa màng" sẽ chỉ còn là "nâng li mời trăng và bóng là thành ba người"[7].

[7] Lấy ý từ các câu thơ sau đây trong bài thơ Nguyệt hạ độc chước kì 1 của Lý Bạch:

Trong đám hoa với một bình rượu Uống một mình không có ai làm bạn Nâng li mời với trăng sáng

Cùng với bóng nữa là thành ba người

Đối mặt với những tình huống gấp gáp, chúng ta dễ dàng hấp tấp mà làm sai. Mỗi lần như thế là một lần chúng ta học hỏi kinh nghiệm cho lần tiếp theo.

Hãy đưa ra quyết định chính xác, phải giữ sự tỉnh táo để biết được điều gì mới là có ích cho bản thân

Tùy duyên thì được, tùy tiện thì không

Mọi thứ trên đời đều có giá của nó, điều quan trọng là phải thực hiện thật tốt lựa chọn của mình

Đừng tùy tiện hái bông hoa dại bên vệ đường, vì chưa biết chừng bông hoa ấy có độc.

Lật Tử là một sinh viên xuất sắc. Trong toàn bộ các môn học bắt buộc, thành thích môn đại cương của cô ấy trước nay đều đứng đầu lớp, còn thành tích môn chuyên ngành lại càng khó ai sánh kịp.

Năm xưa, đề thi tuyển sinh của khóa chúng tôi hết sức đặc biệt, quả thực xưa nay chưa từng có. Từ nội dung bài thi đến hình thức thi, đều vô cùng "mới mẻ". Vì vậy, toàn bộ những thí sinh ôn tập dựa theo hình thức cũ đều chỉ đạt trên mức điểm chuẩn. Còn Lật Tử nhờ có nền tảng kiến thức vững chắc, lại chăm chỉ đọc tài liệu tham khảo, nên đã có cơ hội phát huy toàn bộ thực lực trong kì thi này. Kết quả là thành tích của cô ấy xếp thứ nhất, hơn nữa còn cách người xếp thứ hai số điểm không nhỏ.

Nếu dùng một cụm từ để miêu tả về Lật Tử, thì đó chính là: "đức, trí, thể mĩ đều toàn diện". Lật Tử có thành tích học tập tốt, tính tình lại càng nhiệt tình, tốt bụng.

Kết thúc kì thi tuyển sinh, Lật Tử dùng tài khoản QQ tham gia một diễn đàn học tập. Lật Tử đăng lên một trạng thái rằng em trai, em gái nào muốn thi vào trường tôi mà gặp khó khăn trong quá trình ôn tập, có thể thêm QQ của cô ấy bất cứ lúc nào, cô ấy sẵn sàng giúp đỡ.

Vì sự nhiệt tình của Lật Tử, số người kết bạn với cô ấy ngày càng đông. Một cậu em khóa dưới đã thêm Lật Tử vào một nhóm, nói

với cô ấy ở đây toàn là bạn học cùng khóa với cậu ấy, admin của nhóm còn là đồng hương, rất thân với cậu ta.

Trong nhóm, Lật Tử không lên tiếng, chỉ lẳng lặng quan sát. Dù sao cô ấy cũng là đàn chị, nếu nhiều lời sẽ khiến mọi người không thoải mái. Nhưng cậu em khóa dưới lại thông báo cho cả nhóm về sự có mặt của Lật Tử, biến cô ấy thành ngôi sao bị người người vây quanh. Có người trò chuyện nhóm với cô ấy, cũng có người trò chuyện riêng. Cậu chàng admin của nhóm cũng mạnh dạn trò chuyện riêng với Lật Tử.

Nhưng người này rất kì lạ, cậu ta không hỏi các vấn đề về học tập như những người khác, mà trái lại, luôn nói với Lật Tử những chuyện trời nam đất bắc, còn thường xuyên gửi một số ảnh riêng tư của mình cho cô ấy. Cuối cùng vào một ngày đẹp trời, cậu ta hỏi Lật Tử rằng, có muốn gặp nhau không.

Lật Tử không hứng thú với việc gặp gỡ bạn quen qua mạng. Cô ấy cảm thấy tuy đôi bên học cùng trường, nhưng nếu chỉ quen nhau trên mạng, vậy thì nên dừng lại ở đó. Thế giới ảo chỉ nên là thế giới ảo.

Vì vậy, Lật Tử đã khéo từ chối cậu chàng admin. Song, cậu ta cứ bám riết không tha, năm lần bảy lượt mời mọc Lật Tử gặp mặt. Sau nhiều lần, có lẽ Lật Tử đã cảm động, nghĩ rằng chưa biết chừng đây lại là duyên phận của mình, thế nên đồng ý gặp cậu ta.

Hôm ấy, sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối, Lật Tử trở về kí túc xá. Lúc này đã là 10 giờ tối, trên con đường nhỏ trong trường không có mấy bóng người. Khi gần về đến tòa nhà kí túc xá nữ, Lật Tử liếc thấy một đôi nam nữ đang vừa đi vừa trò chuyện, cô gái cúi đầu rảo bước bên cạnh cậu trai. Lật Tử mỉm cười, có lẽ họ vẫn đang ở trong giai đoạn thăm dò lẫn nhau.

Lật Tử vốn muốn lẳng lặng đi qua hai người họ, nhưng khi thu lại ánh nhìn, cô ấy đột nhiên cảm thấy cậu nam sinh rất quen mắt.

Đây chẳng phải chính là cậu admin muốn hẹn gặp cô ấy hay sao?! Tuy cậu ta đã gửi rất nhiều ảnh cho Lật Tử nhưng chưa từng gửi tin nhắn thoại, nên cô ấy chỉ nhìn thấy mặt mà chưa từng nghe thấy giọng cậu ta. Bất giác, Lật Tử thả chậm bước chân, khéo léo đến gần đủ để nghe được đôi trai gái trò chuyện.

“Tôi không quan tâm cậu là người như thế nào. Cậu chẳng xinh đẹp chút nào cả, chỉ là khéo che đậy điều đó mà thôi.” Nghe thấy câu nói này, Lật Tử kinh ngạc nhìn chàng trai. Tuy đứng cách

nhau một khoảng, nhưng Lật Tử lại thấy nụ cười mỉm nơi khóe miệng của cậu ta thật vô cùng chướng mắt.

Lật Tử vội rảo bước ra về.

Tối hôm đó xuất hiện một chuyện chưa từng xảy ra trong lịch sử, Lật Tử chủ động nói chuyện riêng với cậu chàng admin. Cô ấy chỉ hỏi cậu ta một vấn đề: "Cậu có suy nghĩ gì về ngoại hình của một cô gái?"

Cậu ta đáp: "Trước nay tôi chưa từng chú ý tới điểm này. Có xinh đẹp hay không không quan trọng, chỉ cần tính tình tốt là được."

Lật Tử chỉ cười, sau đó cho tài khoản của cậu ta vào danh sách đen rồi rời nhóm.

Bạn có thể nhận xét về người khác, nhưng phải chú ý đến ngôn từ của mình; bạn có những hứng thú không lành mạnh cho lắm cũng chẳng sao, nhưng phải dám thừa nhận điều đó. Nếu ngay cả ý thức trách nhiệm này bạn cũng không có, vậy thì phải chăng bạn đã sống quá tùy tiện rồi.

Rousseau[8] từng nói rằng, tự do tuyệt đối đối với cá nhân, chính là sự tổn hại tuyệt đối đối với người khác.

[8] Jean-Jacques Rousseau (1712-1778): Nhà triết học thuộc trào lưu khai sáng, người có ảnh hưởng lớn tới Cách mạng Pháp năm 1789, sự phát triển của lí thuyết xã hội và chủ nghĩa dân tộc.

Bạn có thể sống theo ý muốn của mình, nhưng phải lấy việc tôn trọng người khác làm tiền đề, không quấy nhiễu người khác mới có thể tự tại, an nhiên.

Việc gặp gỡ, quen biết, kết bạn giữa người với người là một quá trình vừa hồi hộp vừa thú vị. Ngày hôm nay sau khi thiếp đi, bạn sẽ không biết liệu ngày mai khi mở mắt ra, bạn sẽ có cuộc gặp gỡ như thế nào, với ai. Bởi vì không biết, cho nên nó mới có sức hấp dẫn như một câu đố.

"Cái duyên" là điều rất khó mô tả hay lí giải. Duyên phận tốt đẹp, đáng để trân trọng; duyên phận tồi tệ, cũng tồn tại bài học ở trong đó. Duyên đến, không qua quýt; duyên đi, không cưỡng cầu. Tất thảy hãy để trời đất sắp đặt. Cho dù hiện tại bạn còn bối rối thì cũng đừng sốt sắng. Sẽ có một ngày, bạn hiểu thấu đạo lí trong đó.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là bạn vứt bỏ quyền lựa chọn

của mình.

Tự bảo vệ bản thân là ý thức và trách nhiệm mà con người từ khi sinh ra đã có

Đương nhiên, bạn có thể chọn không làm theo. Nhưng như vậy có nghĩa là bạn tự tạo ra đau khổ cho chính mình. Hãy nhớ rằng, ngày hôm nay là ngày bạn trẻ nhất trong cuộc đời từ nay về sau của mình. Không bảo vệ bản thân là bạn đang dùng sức trẻ để đổi lấy những hiểm nguy đã biết trước.

Khi duyên phận gõ cửa, nếu không thể giải thích, phân tích dụng ý của đối tượng ở bên kia cánh cửa, hãy yên lặng quan sát sự thay đổi của nó. Nhưng nếu đã biết rõ mồn một nội tình, hãy đóng cửa, không đáp lời. Để mặc nó gõ cửa thật mạnh. Nếu bạn vững tâm, dù có là duyên phận cũng không thể làm khó bạn được.

Mọi thứ đều có giá của nó, điều quan trọng là phải thực hiện thật tốt lựa chọn của mình.

Phần 4

TẤT THẢY KHÓ KHĂN ĐỀU LÀ BÀI HỌC QUÝ GIÁ

Người ta thường nói, thế sự vô thường

Bạn sống giữa sự vần vũ của cuộc sống, nhưng cũng trưởng thành từ trong đó

Phải biết rằng, dù cuộc sống đem khó khăn, trắc trở đến ngáng đường bạn, bạn vẫn nợ nó một câu cảm ơn chân thành

Càng gian nan càng trưởng thành

Dưới chân ta có bao nhiêu sỏi đá, chịu sức bền rồi hóa những kim cương

Đời người không có con đường bằng phẳng, nhưng cũng không có đường vòng vô nghĩa. Điều quan trọng là bạn đối mặt với chúng như thế nào.

Khi Tiểu Viên sắp tốt nghiệp đại học, người cậu nói với cô ấy rằng có thể giới thiệu công việc cho cô ấy. Công ty này có danh tiếng tốt, đãi ngộ tốt, môi trường làm việc tốt. Tựu chung lại là không có điều gì để phàn nàn, nhưng chỉ có một điểm trừ, đó là phải đợi khi nhân viên kì cựu nghỉ hưu thì mới có cơ hội làm việc.

Điều này thật khó hiểu. Tạm thời không bàn đến tính chân thực của thông tin này, nhưng ai biết được liệu bao giờ nhân viên kì cựu ấy mới nghỉ hưu? Liệu người đó có nghỉ hưu muộn hay không? Hoặc giả như nhân viên ấy đã nghỉ hưu rồi nhưng lãnh đạo mời đối phương trở lại làm việc thì sao?

Song, đây đúng là một cơ hội tốt. Trong lúc các bạn học khác đang chạy ngược chạy xuôi tìm việc, thì Tiểu Viên có thể yên tâm kê cao gối ngủ. Trong khi các bạn học khác đi sớm về tối, phấn đấu nỗ lực nơi công sở, thì cuộc sống mỗi ngày của Tiểu Viên vẫn không khác gì thời sinh viên: ngủ nướng, ăn một ngày hai bữa và "cày" phim.

Đó là những tháng ngày mơ mơ hồ hồ. Ngày Quốc khánh – ngày lễ lớn đầu tiên sau tốt nghiệp, các bạn học trong lớp muốn tụ họp một bữa. Mọi người quyết định hẹn gặp nhau tại nhà hàng nhỏ gần trường đại học.

Nước uống đổi sang rượu đủ màu sắc; mặt mộc chuyển sang mắt đen môi đỏ; những lời phàn nàn về trường học, chuyên ngành,

giáo viên chuyển thành những câu chuyện tranh đấu đầy phiền não nơi công sở. Mang theo khuôn mặt mộc, nâng cốc nước hoa quả trong tay, Tiểu Viên phát hiện ra "lão đại" trong lớp trước kia là mình, giờ đây không hiểu những lời các bạn học đang nói, không lí giải được cơn oán trách của họ, cũng không theo kịp tư duy của họ.

Bốn tháng trời, các bạn học theo đuổi sự nghiệp, dù có bị từng trận phong ba bão táp nơi công sở quét qua, dù nhiều lần ôm tổn thương không biết kể cùng ai, nhưng nhờ sống với thế giới rộng lớn hơn mà biết nhìn về nơi cao hơn, xa hơn, tư duy đương nhiên cũng khác trước nhiều. Còn Tiểu Viên, ngày ngày không quan tâm đến việc bên ngoài, cả thể xác và tâm hồn đều trốn nơi bến cảng ấm áp, chờ đợi một nhân viên kì cựu không biết đến bao giờ mới nghỉ hưu và nhường vị trí cho mình. Cô ấy quá an phận và hài lòng với bản thân cũng như cuộc sống của mình, đến nỗi các kĩ năng dần mai một.

Làn da bánh mật dù đen, nhưng trải qua sự gột rửa của mưa dầm nắng gió, sẽ trở nên khỏe mạnh và săn chắc. Còn sắc mặt trắng nhợt dù có đẹp, nhưng lại yếu ớt, mỏng manh, thiếu sức sống.

Cuối cùng Tiểu Viên cũng tỉnh ngộ. Cô ấy đến gặp người cậu của mình, cảm ơn ý tốt của ông, rồi tự đi tìm công việc cho mình. Không có người dắt tay nâng đỡ ở phía trước, muốn vào làm việc tại một công ty vừa ổn định, vừa có phúc lợi tốt quả thực là khó càng thêm khó. Song, chỉ cần bạn không nói như rồng leo, làm như mèo mửa, chỉ cần bạn không quá kén chọn, chỉ cần bạn giữ tâm thái tốt, vẫn sẽ có công việc dành cho bạn.

Tiểu Viên được nhận vào làm tại một doanh nghiệp tư nhân, bắt đầu cuộc sống công sở từ 8 giờ sáng đến 6 giờ tối. Từ đây, cô ấy đã không còn nhàn hạ, có thể trả lời tin nhắn Wechat ngay tức khắc như trước nữa. Nhưng tôi cảm thấy Tiểu Viên đầy khí phách, "lão đại" có một không hai của chúng tôi đã quay trở lại.

Những chuyện đau đầu như thi chuyển cấp, tìm công ăn việc làm hay tìm bạn đời sau này, đều là những ngưỡng cửa mà bạn phải đối mặt trong cuộc đời. Chúng không phải là cánh cửa nhà mà bạn có thể dễ dàng bước qua giữa lúc chuyện trò như pháo rang.

Gian nan là điều khó tránh khỏi trong cuộc sống, thậm chí nó còn xuất hiện rất nhiều lần.

Những người từng trải thường khuyên chúng ta rằng, phải cố

gắng ít đi đường vòng, phải làm được những chuyện mà ở độ tuổi nào đó phải hoàn thành. Thế nhưng, chưa một lần đi đường vòng thì làm sao biết đó chính là "đường vòng"? Nếu người nào cũng có thể làm công việc thích hợp vào thời điểm thích hợp, vậy thì chúng ta đều là bản sao của nhau, sẽ không ai có trải nghiệm phong phú.

Bước đi trên con đường lớn của cuộc đời, mỗi gian nan bạn gặp phải đều giống như một viên đá. Trước khi bạn quan sát nó tỉ mỉ, chớ tùy tiện vứt nó đi, chưa biết chừng nó lại là một viên kim cương.

Hãy nghiên cứu nó, nghiền ngẫm nó, thấu hiểu nó. Phải tin rằng, giữa bạn và viên đá ấy có duyên phận. Bạn đã gặp nó, thì nên tìm hiểu ý nghĩa nó gửi gắm đến bạn. Dù là một viên đá nhỏ, chúng cũng có thể khiến chân bạn đau, thậm chí là chảy máu.

Gặp càng nhiều gian nan, thì cũng sẽ cảm nhận được càng nhiều điều, trải nghiệm đương nhiên sẽ càng phong phú.

Gừng sở dĩ càng già càng cay, là bởi nó đã thể nghiệm quá nhiều gian khổ, trên thân mình lắng đọng quá nhiều nắng gió của thời gian. Cắn một miếng, cảm giác cay xè tràn trong khoang miệng, xộc cả lên mũi. Đó chính là mùi vị của sóng gió cuộc đời.

Đời càng cho thấm những gian nan, càng phải đạp lên nó mà trưởng thành. Không có thành công nào mà không có vấp váp

Thành công giống như gieo hạt, có nhọc công tốn sức mới có trái ngọt

Đi qua phong ba, bạn mới có thể tựa lưng vào ghế, phe phẩy quạt cói, nhắm mắt dưỡng thần, nhâm nhi hương vị của sự nỗ lực

Bạn có công nhận hay không, rằng đôi khi, trong cuộc sống này, quá trình quan trọng hơn kết quả.

Tôi từng có một khoảng thời gian chìm đắm trong game. Hơn nữa, khoảng thời gian ấy khá dài. Từ Tiểu Bá Vương[9] đến Sega[10], lại đến PS[11], PSP[12], tôi đã đích thân trải nghiệm từng biến chuyển của thời đại game. Qua từng thời kì, bất kể là tạo hình nhân vật, đồ họa hay cách xây dựng câu chuyện đều có tiến bộ rất lớn. Song, chơi qua rất nhiều thể loại khác nhau, tôi nhận ra mình vẫn yêu thích một số game có quy mô nhỏ hơn. Đa phần chúng đều lấy đơn vị là ván, ngoại trừ việc vượt qua cửa ải này sẽ mở ra cửa ải tiếp theo, thì tình tiết của ván trước và ván sau không tiếp nối nhau. Có lẽ cũng chính bởi vậy nên tôi mới không chìm đắm vào thế giới game không thể thoát ra.

[9] Tiểu Bá Vương: Một tựa game chiến thuật ra mắt vào năm 2017 của nhà sản xuất CyberStep (Nhật Bản).

[10] Sega: Cách gọi chung cho các game được phát triển bởi công ty Sega Corporation (Nhật Bản).

[11] PS (PlayStation): Một hệ máy chơi game sử dụng tay cầm điều khiển do công ty Sony Interactive Entertainment thuộc tập đoàn Sony (Nhật Bản) phát triển.

[12] PSP (PlayStation Portable): Một hệ máy chơi game cầm tay do Sony phát hành năm 2004 tại Nhật Bản.

Đối với các game thủ, game online luôn được yêu thích nhất. Trong số đó, tôi chỉ thích một loại duy nhất: game khiêu vũ online.

Tôi còn nhớ cứ tới ngày nghỉ thì thời tiết không phải là lạnh thì chính là nóng. Vì vậy, người không muốn chịu khổ là tôi hiếm khi ló mặt ra ngoài đường. Đa phần thời gian tôi đều ru rú ở trong nhà, lấy game khiêu vũ online làm trò tiêu khiển.

Lăn lộn trong đó đã lâu, tôi quen với một cô gái lớn tuổi hơn. Qua sự giới thiệu của chị ấy, tôi lại quen với một bạn nam và một bạn nữ khác. Sau khi trở nên thân thiết, thường chỉ cần mọi người đều online, bốn chúng tôi sẽ mở một phòng riêng, tán gẫu và khiêu vũ.

Ban đầu, trình độ của bốn người tương đương nhau. Nhưng dần dà, trong nhóm nhỏ của chúng tôi có người thường xuyên rớt lại. Nói thẳng ra, người đó chính là tôi.

Tình thế mỗi ván thường là luân phiên nhau thắng, ai cũng sẽ có lúc may mắn, cũng sẽ có lúc xuất hiện thời khắc thực lực bùng nổ. Còn tôi, hầu như ván nào cũng giữ chắc hạng bét. Tay họ hoạt động rất linh hoạt, tôi thường không thao tác nhanh bằng. Khi tôi không ngừng "pass" thì ba người họ không phải là "perfect", thì chính là "great", bét nhất cũng là "good". Tôi thua là chuyện tất yếu.

Nếu họ đã ở cùng một trình độ, thì đương nhiên tôi không có mặt mũi nào mà yêu cầu hạ độ khó, để họ phải chiều theo mình. Tôi lẳng lặng lập một nick phụ, có thời gian sẽ đăng nhập vào để rèn luyện thêm.

Thực ra, game này không hề khó. Muốn đạt điểm cao, một mặt phải dựa vào khả năng cảm âm, mặt khác phải dựa vào luyện tập. Trải qua một khoảng thời gian khổ luyện, tôi chắc chắn sẽ đuổi kịp trình độ của họ.

Ngày ấy cuối cùng cũng đến. Khi tôi đăng nhập vào nick cũ và khiêu vũ cùng họ, kết quả lại biến thành bốn người luân phiên thắng. Sau một vài ván, họ nhao nhao khen tôi lợi hại, như là biến thành một người khác vậy. Nhìn thấy điểm số của mình, ba người họ bày tỏ chán nản, còn tôi lại cổ vũ, động viên họ. Thành tích ở ngay trước mắt, tôi biết mình đã đuổi kịp, một lần nữa sánh vai cùng họ.

Bấy giờ là kì nghỉ hè năm hai đại học, đúng vào tháng Bảy nóng

nực nhất. Tôi dựa tấm lưng cứng ngắc sau khi chơi game ra sau với tư thế thoải mái nhất, trong lòng vui sướng, cười hì hì ngây ngốc.

Đúng lúc mẹ đi ngang qua phòng tôi, có lẽ là bất mãn với tiếng cười ngốc nghếch của đứa con gái, vừa trách mắng tôi phải thục nữ một chút, vừa đẩy mạnh cửa bước vào. Thế nhưng, mẹ tôi lại chuyển đề tài vào khoảnh khắc mở cửa: "Con đang làm gì thế? Trong phòng nóng chết đi được, còn oi nữa, con không sợ cảm nóng à?"

Nhưng tôi lại cảm thấy nhiệt độ trong phòng vừa vặn, đặc biệt là khi vừa gặt hái được thắng lợi, quả thực là một bầu không khí sảng khoái và vui sướng. Lúc nãy tôi còn có chút buồn ngủ, nhưng giờ tinh thần đã phấn chấn hẳn lên.

Người nếm được quả ngọt là tôi về sau luôn thường xuyên online, đợi ba người họ cùng mài giũa "tay nghề". Tuy nhiên, tôi rảnh rỗi, còn họ đều là người có công việc, sẽ không online chơi game vào thời gian làm việc. Tôi tùy ý chọn một phòng, cùng chơi với người lạ. Khi ấy, đa phần đều là tôi thắng.

Tôi lấy làm kinh ngạc, không ngờ trình độ chơi game của mình đã lợi hại đến mức này. Qua một thời gian, tôi lại cảm thấy nhàm chán. Cho dù tôi cố tình "pass" mấy lần, thì kết quả cuối cùng vẫn là tôi thắng. Thật hết sức vô vị. Tôi bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài mãi không dứt. Nước mắt chảy tèm nhem, tôi vừa lau mồ hôi vừa lau nước mắt, lẩm bẩm: "Sao họ vẫn chưa online nhỉ?"

Trong cuộc sống, không doanh nhân nào sinh ra đã thành công, không đội quân nào không đổ máu mà giành phần chiến thắng.

Trước khi nhìn thấy cầu vồng, chắc chắn phải trải qua mưa gió

Khi buồn bực cầm ô đi dưới mưa, bạn cảm thấy cuộc đời mình thật lắm chông gai, chẳng có gì thuận lợi. Thế nhưng, khi trời tạnh, gập ô lại và ngước nhìn cầu vồng, bạn sẽ phát hiện ra rằng, giữa muôn vàn suy nghĩ trào dâng trong lòng, nhiều hơn cả là những bịn rịn và hồi tưởng về quãng đường trước đó.

"Thì ra mưa gió bão bùng đều có thể vượt qua, thì ra tất thảy những gian khó đều trổ ra trái ngọt." Hẳn là bạn đã nghĩ như vậy.

Song con người đúng là một sinh vật kì lạ. Khi tất thảy mọi thứ bạn muốn đã công thành danh toại, đã ở trước mặt, bạn lại không có cảm giác gì.

Có lẽ là bởi bạn giành được chúng quá dễ dàng, vì vậy chúng không kích thích sự hưng phấn và thỏa mãn trong bạn. Bạn tê liệt, ngơ ngẩn đón nhận những thứ đẹp đẽ ấy, nhưng khi cho vào miệng lại chỉ nếm ra vị nhạt thếch.

Làm chơi ăn thật, đúng là dễ dàng và không mảy may tốn sức lực. Nhưng thứ bạn dễ dàng đạt được như vậy, lại rất khó để trân trọng.

Đội mưa đội gió, tuy gian khổ, nhưng có thể kích thích mọi giác quan của bạn, giúp bạn cảm nhận niềm vui sướng mà thành công mang đến. Đi qua phong ba, bạn tựa lưng vào ghế, phe phẩy quạt cói, nhắm mắt dưỡng thần, nhâm nhi hương vị của sự nỗ lực. Nó hẳn sẽ ngọt như đường mật.

Bạn sẽ phát hiện ra, làn gió thơm mát, ngọt ngào đang chờn vờn quanh mũi, sẽ luôn khiến trái tim bạn đập rộn ràng.

Thong dong đối mặt với cuộc đời vô thường

Cứ trao đi thiện lành, tâm hồn ta nhẹ gánh

Cụm từ "mưa gió khôn lường" không những miêu tả thời tiết mà còn ứng với cả cuộc đời.

Tôi từng làm việc tại một công ty có quy mô tương đối nhỏ. Ban đầu, tôi chỉ phải làm đúng công việc chuyên môn của mình, nhưng vì công ty nhỏ, cho nên dần dần phần lớn nhân viên đều kiêm thêm nhiều nhiệm vụ khác.

Khi đã có kinh nghiệm, tôi được giao phụ trách công việc tìm kiếm thông tin đấu thầu.

Một buổi sáng, ngồi lướt trang web về đấu thầu, tôi bắt gặp một gói thầu khá hấp dẫn. Tuy điều kiện mời thầu khá cao, rất nhiều công ty không đạt yêu cầu, nhưng công ty chúng tôi lại phù hợp. Mặt khác, cũng là yếu tố quan trọng nhất, đó là căn cứ vào mức giá cao nhất của gói thấu công bố trên trang web, công ty chúng tôi vẫn có khả năng thu được lợi nhuận.

Song, điều then chốt là tại sao đối phương lại đưa ra điều kiện cao như vậy.

Tôi báo cáo gói thầu với giám đốc, anh ấy cũng bày tỏ sự lo lắng trước vấn đề này. Ngoài ra, địa chỉ của bên mời thầu ở thành phố khác, nếu chưa tìm hiểu gì đã đến đó, thì có thể không những sẽ không có thu hoạch gì, mà còn lãng phí tiền bạc và sức lực.

Thật may, giám đốc quen với người phụ trách bên mời thầu nên đã gọi điện thoại hỏi thăm. Hai bên trò chuyện một lúc lâu, nhưng có thể tóm tắt bằng hai câu đối thoại:

“Các ngài đã có nhà thầu tiềm năng chưa?” “Chưa có.”

Như vậy, chúng tôi đã có thể yên tâm về gói thầu này. Trải qua nhiều lần cân nhắc, bàn bạc, sau khi chuẩn bị đầy đủ hồ sơ dự thầu, tôi xuất phát đến địa điểm đấu thầu.

Quả nhiên là dự án lớn, thu hút rất đông các công ty đấu thầu đến từ khắp trời nam đất bắc.

Theo nguyên tắc, khi bắt đầu đấu thầu, các công ty sẽ nộp lên hồ sơ dự thầu đã niêm phong, bên mời thầu sẽ bóc hồ sơ ngay tại chỗ, công bố mức giá đấu thầu của các công ty, so sánh tài liệu do các nhà thầu cung cấp. Cuối cùng, bên mời thầu sẽ tổng hợp mức giá, thông tin đấu thầu và cho điểm mỗi công ty.

Không phải công ty nào đưa ra mức giá thấp thì chắc chắn sẽ trúng thầu, nhưng không thể phủ nhận, giá thấp là một ưu thế lớn. Vì vậy, khi giá đấu thầu của tất cả các công ty được công bố, trong ánh mắt thoáng vẻ ghen tị của đại diện các công ty khác, tôi thở phào một hơi.

Giá đấu thầu của công ty chúng tôi không những thấp nhất, mà còn thấp hơn khá nhiều so với công ty đứng thứ hai. Tiếp theo đây, chỉ cần đợi tuyên bố công ty chúng tôi trúng thầu, kí hợp đồng với bên mời thầu và thông báo tin vui này với giám đốc. Sau đó nữa, tôi còn chưa kịp nghĩ đến.

Lúc 10 giờ, khi bắt đầu đánh giá hồ sơ dự thầu, tâm tình của tôi vô cùng vui sướng, nắm chắc phần thắng trong tay. Đến 11 giờ, tôi như lênh đênh giữa biển khơi, tâm trạng lúc thăng lúc trầm, thấp thỏm không yên. Quá trình đánh giá hồ sơ dự thầu kéo dài hơn một tiếng đồng hồ là tình huống hơi khác thường.

Tuy có nhiều công ty tham gia, hồ sơ dự thầu cũng dày, nhưng đại diện bên mời thầu cũng rất đông. Đáng lẽ ra kết quả đã có thể công bố từ sớm.

Đồng hồ điểm 11 rưỡi, quá trình đánh giá hồ sơ kết thúc, cảm xúc của tôi rớt thẳng xuống đáy thung lũng. Đại diện bên mời thầu công bố số điểm của từng công ty, tuyên bố bên trúng thầu. Không phải là công ty chúng tôi.

Tôi không phục, bước đến chất vấn đối phương, nhưng lại nhận được câu trả lời rằng: “Trong bảng biểu ở trang số 36, các bạn đã viết chữ ‘không’, nhưng đúng ra phải điền số ‘0’.”

Tôi thật lòng muốn giơ cuốn tài liệu dày hơn 70 trang lên chào hỏi gương mặt béo ú của đối phương.

Đây quả thật là bới lông tìm vết. Nhưng tôi không làm vậy, bởi vì trước đó, qua nhiều lần cân nhắc giá cả với giám đốc, chúng tôi đã lường trước tình huống này. Đề phòng rủi ro, chúng tôi cố tình hạ thấp giá, song cuối cùng kết quả vẫn là thất bại.

Tôi thu lại cơn giận dữ, thong thả xách túi ra về. Tin rằng trong đêm thâu, người trằn trọc không yên không phải là tôi.

Bất kể có vui lòng hay không, bạn – người sống trên thế gian này, không thể toàn quyền điều khiển cuộc sống. Thế sự vốn vô thường.

Có thể giây này bạn đang cười tươi như hoa nở, giây sau bạn đã nước mắt lưng tròng.

Cuộc sống giống như một đứa trẻ tinh nghịch. Yên lặng tuyệt đối không phải là bản tính của nó. Nó nhiệt tình và quá mức hoạt bát, hiếu động. Nó không thích bình bình đạm đạm, cũng không vui lòng để bạn sống mà không trải qua sóng gió.

Song, nếu bạn bị nó dắt mũi, thì cuối cùng sẽ chỉ biết làm nó vui sướng, còn nhận khổ đau về mình.

Hãy học cách cứng mạnh trước sóng gió, hiểu rằng mình cần phải chuẩn bị cho tương lai. Lên kế hoạch cho ngày mai, bạn mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình.

Đây chính là trí tuệ.

Trước cuộc đời vô thường, có thể thong dong đối mặt với nó, cũng chính là có được sự an yên và vững vàng

Khi làm bất cứ việc gì, hãy chuẩn bị đầy đủ để ứng phó với mọi tình huống. Nếu thành công, bạn có thể nở nụ cười bình thản. Nếu thất bại, bạn có thể nở nụ cười thâm trầm, vì bạn không còn hốt hoảng.

Cuộc đời mà, vô thường là quy luật. Quan trọng là bạn đón nhận nó như thế nào. Cứ trao đi thiện lành, tâm hồn ta nhẹ gánh.

Biết ngã rồi mới đứng được lên

Đạp bằng chông gai, giẫm lên đá tảng, kiên trì bước tiếp, rồi bạn sẽ là người chiến thắng

Tôi không thể ăn cay. Đây là định nghĩa của tôi về mình từ trước đến nay. Thực ra, tôi không phải là người hiểu rõ chính mình cho lắm.

Trong Tuần lễ Vàng, các phương tiện giao thông được miễn phí lưu thông trên đường cao tốc. Tôi rảnh rỗi không có việc gì làm, vì thế cả nhà chúng tôi quyết định đi du lịch, gia nhập vào đội quân tắc đường.

Điểm đến của chúng tôi là Lạc Dương, Hà Nam và vùng lân cận. Đây là chuyện xảy ra đã lâu, nên nói thật lòng, rốt cuộc chúng tôi đã đến Lạc Dương và những thành phố nào khác, tôi không còn nhớ rõ nữa. Song, là một người có tâm hồn ăn uống, tôi đã khắc cốt ghi tâm đồ ăn ở Lạc Dương.

Căn cứ vào kinh nghiệm của bản thân, nếu muốn ăn đặc sản chính cống của địa phương, nhất định phải ăn tại quán lề đường trông lộn xộn nhất. Vì vậy, đến giờ cơm tối, tôi dẫn cả nhà lần dò đến một con phố ẩm thực, vào quán đông khách nhất, cầm thực đơn lên gọi món.

Theo thông tin tham khảo trên mạng và quan sát các biển hiệu có tên các món đặc sản Lạc Dương nhấp nháy treo ngoài cửa quán, tôi gọi một suất súp tiêu nóng và một món hầm.

Thường ngày, tôi ăn uống khá thanh đạm, hiếm khi ăn đồ cay nóng hoặc dầu mỡ, cũng rất ít khi chấm gia vị. Thường là người khác ăn, còn tôi nhìn; người khác nhường, tôi đẩy. Vì vậy, khi nếm thử các món đặc sản mình vừa gọi, theo bản năng, cơ thể tôi có phản ứng bài trừ.

Món súp tiêu nóng rất cay, nhưng không phải là vị cay của ớt, mà là của nhiều loạt bột hồ tiêu trộn với nhau. Quả thực xứng với tên gọi "tiêu cay".

Tuy nhiên, sau khi cảm giác bài trừ qua đi, nhấm nháp vị cay lưu lại nơi đầu lưỡi, tôi thấy hương vị của món này khá tuyệt.

Thế là, ngày hôm ấy, tôi ăn rất đã, hoàn toàn không phụ danh hiệu "người có tâm hồn ăn uống" của mình. Lần đầu nếm vị cay của tiêu, nhưng tôi hoàn toàn không có cảm giác xa lạ, rất nhanh đã trở nên yêu thích nó.

Không biết do khẩu vị của người dân địa phương thích cho rất nhiều bột tiêu vào mỗi món ăn, hay là do món ăn tôi chọn khá lạ. Dù sao thì, ngày hôm ấy lượng bột tiêu – thứ gia vị rất mới mẻ đối với bản thân, mà tôi ăn vào đã vượt trên tiêu chuẩn thông thường.

Sự tình vẫn chưa dùng lại ở đây. Trong bốn ngày ba đêm, chúng tôi thưởng thức rất nhiều món ngon ở Lạc Dương. Nhưng đấy là đối với bố mẹ tôi. Còn tôi, hết sức đơn giản: mỗi ngày tôi không phải là đang ăn súp tiêu nóng, thì chính là đang trên đường đi ăn súp tiêu nóng.

Nhưng người rót nhiều hồ tiêu vào bụng là tôi, sau khi quay về lại sụp đổ từ trên đỉnh vinh quang. Bác sĩ chẩn đoán tôi bị viêm dạ dày ruột.

Bấy giờ tôi vẫn chưa tốt nghiệp đại học, nên phải xin nghỉ học ở nhà dưỡng bệnh. Bố mẹ tôi lại không dễ xin nghỉ làm như thế. Vì vậy, một mình tôi nằm ôm cái bụng đau trong căn phòng trống.

Lật trái, khó chịu; quay phải, không thoải mái; ngồi dậy, buồn nôn; đứng dậy, dễ chịu hơn chút, bởi vì đó là khi tôi phải vào nhà vệ sinh, hoặc là nôn thốc nôn tháo, hoặc là tiêu chảy.

Kể từ khi đổ bệnh, tôi không mảy may hứng thú với bất cứ món ăn nào, chỉ uống canh cầm hơi. Ngày nào tôi cũng chỉ có thể ôm toilet nôn ra dịch vị và canh. Buổi tối, cứ hai tiếng tôi lại tỉnh giấc một lần, buồn nôn một tiếng mới có thể chợp mắt. Ban ngày, lại nôn hết lần này đến lần khác.

Hai ngày sau, thuốc uống vào vẫn chưa phát huy tác dụng, cơ thể tôi không có chút chuyển biến tốt đẹp nào. Một lần giữa đường xông vào nhà vệ sinh, tôi không kiềm chế nổi, "ợ" một tiếng, nôn vào góc phòng khách. Mùi của dịch thể khuếch tán khắp phòng trong nháy mắt. Tôi nhắm mắt dựa vào tường, cả người suy yếu.

Nhưng tôi hiểu vừa rồi mình đã làm những gì. Nếu không thu dọn bãi nôn, cả gia đình sẽ không thể ở nổi trong nhà. Lê đôi chân run rẩy, tôi kéo ra một xấp giấy vệ sinh, lau từng chút một, rồi lại vứt giấy bẩn vào túi nilon, quẳng vào thùng rác dưới tầng.

Về đến phòng, đóng cửa lại, tôi lảo đảo bò vào chăn. Hai hàng nước mắt nóng hổi lăn theo khóe mắt, rơi xuống huyệt thái dương, ướt nhèm cả tóc và gối. Tôi không còn sức đâu để khóc, chỉ có thể lẳng lặng chảy nước mắt.

Yếu ớt, bất lực, ấm ức.

"Rốt cuộc mình có thể vực dậy được không?" Tôi vừa khóc vừa nghĩ, co rúm người, rồi ngủ thiếp đi.

Thực ra là tôi đã nghĩ nhiều rồi. Đến ngày thứ ba, tôi dần khỏe hơn. Vài ngày sau, đống thịt mất đi đã được bù lại, trông tôi lại "có da có thịt" như xưa. Còn những cảm xúc thương cảm, kích động, nước mắt ngắn dài trước đó cũng biến mất không thấy tăm hơi đâu. Tôi lại cười hì hì hà hà vô tư lự, thoải mái ăn uống no say.

Đôi khi, tôi cũng sẽ nghĩ lại về tâm trạng khó chịu lúc đó của bản thân. Chỉ là, tôi của lúc bấy giờ nếu biết dáng vẻ của mình sau khi hồi phục, chắc chắn sẽ xấu hổ mà che mặt đi, khóc lóc gì đó đúng là mất mặt quá.

Bạn cảm nhận được khó khăn là vì bạn đã chiến đấu với nó. Đánh thắng nó rồi, bạn sẽ nhận ra rằng, cái gọi là "khó khăn" chẳng đáng sợ đến thế.

Trong hành trình dài đằng đẵng của cuộc đời, bạn sẽ đi qua rất nhiều dấu mốc. Chuyện học hành, kết hôn, sự nghiệp, chúng giống như ba ngọn núi lớn đứng sừng sững trước mặt bạn. Bạn ngửa đầu nhìn trông, miệng lẩm bẩm "cao, dốc, hiểm", song lại bắt buộc phải trèo, không có đường lui.

Thế là, bạn đạp bằng chông gai, bạn giẫm lên đá tảng, dù lảo đảo nhưng vẫn bước từng bước tiến về phía trước.

Bạn có nhận ra rằng, chính bạn đã dùng hành động của mình để phá vỡ câu nhận định "cao, dốc, hiểm" ban đầu. Có lẽ, khi nhìn thấy con đường mấp mô không bằng phẳng, con quái vật đáng sợ, to lớn, bạn từng sợ hãi, từng nhát gan, từng muốn lùi bước. Nhưng bạn đã dứt khoát phất cao thanh kiếm sắc trong tay, dùng dũng khí, trí tuệ, nghị lực của mình để chiến thắng chướng ngại tưởng chừng không thể vượt qua. Bạn đã bước qua nó thành công.

Trên đường đời, có nhiều lúc, sẽ không có hoàng tử cao lớn, uy mãnh đến tương trợ bạn.

Còn bạn, vốn chính là hoàng tử của đời mình

Cuộc sống của chúng ta không hề dễ dàng. Có quá nhiều gian nan, hiểm nguy, tà ác, chướng ngại đang đợi bạn vượt qua. Chúng nhìn thì đáng sợ, trên thực tế cũng không phải hổ giấy, nhưng lại không phải là không thể chiến thắng. Cho dù quá trình có trắc trở đến mấy, chỉ cần bạn kiên trì, dũng cảm, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về bạn.

Hoàng tử à, xin bạn nhất định phải nhẫn nại, nắm chặt lấy thanh kiếm sắc nhọn trong tay và quyết đoán chém thẳng xuống vật cản đường mình. Lúc bấy giờ, bạn chắc chắn sẽ phát hiện ra rằng, "chướng ngại" chẳng qua chỉ là như vậy thôi.

Chữa lành tổn thương, sống đời rạng rỡ

Cách vững mạnh nhất để vượt qua những tổn thương là ngừng giày vò bản thân

Con người sống trên thế giới này, đúng là phải trải qua rất nhiều việc. Vốn đã có nhiều chuyện phiền lòng như vậy, việc gì chúng ta còn phải gây khó dễ cho chính mình.

Tôi vừa đổi công việc, thay thế cho một người cũ nghỉ việc. Khi tôi vội vàng đến, đối phương hốt hoảng rời đi. Chúng tôi chưa từng thấy mặt nhau.

Tuy nhiên, người đen đủi vẫn là tôi.

Không ai nói cho tôi biết nên chú ý những gì, làm thế nào để "sống tốt" tại văn phòng này, thậm chí không ai phân công công việc cho tôi. Vậy mà giờ phút này, lãnh đạo lại chìa tay đòi một tờ văn bản ở chỗ tôi.

Tôi đứng ngẩn người ở đó, không hiểu việc gì đang diễn ra. Thì ra, tôi có nhiệm vụ viết bản tổng kết công việc hàng tháng của công ty. Nhưng một tháng trôi qua, không ai báo cho tôi biết rằng tôi phải làm việc này. Bây giờ đã là đầu tháng sau, tôi làm sao có thể nhớ lại công việc của từng ngày trong tháng trước.

Than thở là vậy, nhưng nên nhớ lại như thế nào thì vẫn phải nhớ lại như thế ấy. Nói một câu rất khó nghe, đó là nghĩ không ra thì bịa cũng phải bịa.

Tôi nén cơn giận lại.

Đồng nghiệp ức hiếp, lãnh đạo không ưa, công việc không thuận lợi. Trong chớp mắt, tất thảy cảm xúc đều tranh nhau xông vọt

lên đỉnh đầu. Tôi trút hết lên bàn phím, tiếng đánh máy vang vọng trong văn phòng vào buổi chiều thứ Bảy.

Mỗi chiều thứ Bảy, tôi đều có thói quen ngồi xe khách về nhà, tận hưởng ngày Chủ nhật. Theo luật bất thành văn tại mọi chốn công sở, nếu chưa làm xong việc trong tuần, thì nên hi sinh ngày Chủ nhật để tăng ca. Nhưng tôi mua vé xe rồi, cộng với việc tôi đang vô cùng phiền muộn, cơn giận bừng bừng trong lòng cần được hạ nhiệt gấp. Đúng giờ tan làm buổi chiều, tôi tắt máy tính, chuẩn bị về nhà điều chỉnh tâm trạng, thứ Hai chiến đấu tiếp.

Trước đấy, tôi dọn dẹp bàn làm việc, cầm cốc nước đi rửa trước khi ra về. Khi quay lại chỗ ngồi, để cốc lên bàn và chuẩn bị lau tay ra về, tôi liếc thấy màn hình máy tính vẫn sáng. Không ngờ máy tự động cập nhật phần mềm, hơn nữa có hơn 300 tập tin đang đợi cập nhật. Tôi thu dọn đồ đạc ít nhất cũng mất nửa tiếng, nhưng trong thời gian dài như vậy, máy tính mới cập nhật được 5 tập tin.

Không cần nhìn đồng hồ, tôi cũng biết thời gian của mình không còn nhiều nữa. Tôi cần nhanh chóng ra về để kịp chuyến xe, nếu không sẽ phải đổi vé đã mua. Mà ngày cuối tuần thường rất khó mua vé.

Không đi, thì muộn; còn đi, chẳng may máy tính xảy ra vấn đề thì phải làm sao.

Vốn đang khó chịu vì công việc, con mèo nhỏ ôn thuận thường ngày trong tôi đã bắt đầu nhe răng trợn mắt. Bây giờ, lại gặp phải chuyện rắc rối này, tôi đã nghe thấy âm thanh con mèo dựng lông cào vào lòng hết vệt này đến vệt khác. Từng vệt cào sắc nhọn và chói tai.

Tôi quyết định mặc kệ chiếc máy tính, sập mạnh cửa và rời khỏi văn phòng. Cả đường đi tôi luôn đùng đùng giận dữ, tuy không đến nỗi nhìn thấy người là cố tình gây sự, nhưng tôi nghĩ mình của lúc bấy giờ chắc chắn đang trợn trừng mắt dọa người đi đường chớ lại gần.

May mà tôi vẫn chưa tức giận đến mức hồ đồ, không lên nhầm hay bỏ lỡ chuyến xe về nhà. Nhưng bụng tôi lại đói cồn cào. Người gần như chưa từng vung tay quá trán là tôi, đã phá lệ mua cho mình một túi hoa quả và một suất gà rán vừa ra lò.

Tôi chọn chỗ ngồi trong phòng chờ và bắt đầu nhai ngấu nhai nghiến, điềm nhiên như thể không có ai bên cạnh. Hình tượng ư? Đó là cái gì thế? Có ăn được hay uống được không?

Ăn uống no say rồi, tôi cảm thấy mình bình tĩnh hơn nhiều. Nãy giờ, tại sao tôi lại buồn bã, đau khổ như thế nhỉ?

Bởi vì chưa hoàn thành công việc? Nhưng thứ Hai tôi có thể tranh thủ thời gian để làm nốt mà.

Bởi vì không thể tắt máy tính theo quy trình bình thường, sợ có sự cố xảy ra? Nhưng sau khi lên mạng tra, tôi phát hiện hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề này. Trường hợp phổ biến nhất chính là máy tính giám sát thường mở quanh năm suốt tháng cũng vẫn an toàn đó thôi.

Bình tĩnh phân tích một hồi, con mèo nhỏ trong tôi lại an phận, bắt đầu chậm rãi liếm mép.

Khi đau khổ ập đến, người tổn thương là bạn, người buồn bã là bạn, người phát điên là bạn. Cho dù người bên cạnh không cười, nhưng cũng sẽ không khóc thay bạn. Bởi vì đó là bi thương của bạn, không can hệ gì đến họ.

Như vậy, đau khổ là do chính bạn mang đến, cũng do chính bạn gánh chịu. Nói một cách đơn giản, là bạn tự làm tự chịu.

Song, chuyện đã qua thì cớ gì phải giày vò mình thêm nữa? Đối mặt với vết thương trần trụi, không những không tự vuốt ve, chữa lành chính mình, trái lại còn tự tay sát muối vào nó. Dằn vặt khác nào sống với nó mãi. Nếu không tự mình chữa lành, thì làm sao mà vực dậy tinh thần, hăng hái làm việc được đây?

Khi trẻ con phạm lỗi, cha mẹ sẽ trách phạt, sau đó cho nó viên kẹo. Bởi vì, lời trách mắng là để đứa trẻ ghi nhớ không tái phạm cùng lỗi đó, còn viên kẹo là để động viên, khích lệ nó tiến bộ.

Bạn có thể thích tự thưởng cho mình bằng việc ăn uống hoặc mua sắm. Nhưng bất kể là hình thức nào, người đã trưởng thành là bạn, người đã đi qua độ tuổi chìa tay xin kẹo là bạn, khi đau khổ, tổn thương, cái bạn cần nhất không phải là tiếp tục giày vò bản thân, mà là học cách thoát khỏi những cơn dằn vặt, tìm ra biện pháp giải quyết vấn đề, để con mèo nhỏ dữ tợn trong mình ôn thuận trở lại.

Thế nên, nhìn túi đựng hoa quả và hộp gà rán rỗng không trong tay, tôi liền bật cười.

Cho dù vì vậy mà béo thêm một chút thì đã sao? Cái đồ ăn ngon kích thích là vị giác của tôi, cái vỗ về lại là tâm hồn đang nhạy cảm

của tôi.

Cách vững mạnh nhất để vượt qua những tổn thương, gắn hàn trái tim đang xước xát là ngừng giày vò bản thân, đừng để những âm thanh dằn vặt che mắt bạn.

Mong bạn có thể xua tan bóng tối, ngước nhìn ánh sáng và tỏa rạng muôn nơi

Đi qua bóng đêm mới hiểu được ánh sáng

Giữ cho lí trí sáng suốt, giữ cho đôi mắt thấu tỏ mới hiểu rõ được nhân tâm

Năm đầu đại học, nữ sinh thường kết thân với các bạn cùng phòng kí túc xá, dù là đến nhà ăn, phòng học, thậm chí là nhà tắm, đều đi chung với nhau.

Thực ra, con gái rất nhạy cảm. Trong một phòng kí túc xá, giữa các thành viên ít nhiều đều có điểm không hài lòng về nhau. Bạn cùng phòng cực tốt không phải là không có. Chỉ là, vô cùng ít ỏi.

Lúc bấy giờ chúng tôi vừa mới nhập học, vẫn chưa có nhóm bạn của riêng mình, vì vậy vẫn chỉ thân thiết với các bạn cùng phòng kí túc xá.

Đến năm thứ ba, chúng tôi đã hiểu khá rõ tính cách của bạn cùng lớp, đồng thời cũng chưa cảm nhận được cảm giác chia li mỗi người một ngả của sinh viên năm cuối nên thường chúng tôi chơi với các nhóm nhỏ vài người.

Tôi và Tiểu B – cô bạn ở phòng kí túc xá bên cạnh cũng như vậy. Trải qua sự ngượng ngùng của năm thứ nhất, sự thăm dò của năm thứ hai, đến năm thứ ba, chúng tôi thành công kết thành liên minh hai người.

Bấy giờ, Tiểu B là lớp trưởng, còn tôi là lớp phó học tập. Cuối học kì, chúng tôi cùng nhau bàn bạc để đăng kí môn học tự chọn. Khi đi học hoặc tự học, chúng tôi thay nhau xí phần chỗ ngồi. Ngày nghỉ, chúng tôi cùng hẹn nhau đi thăm thú các địa điểm nổi tiếng trong thành phố.

Bốn năm đại học, chúng tôi gần như luôn ở bên cạnh nhau, cùng

học tập, cùng nô đùa, cùng quậy phá. Giữa tôi và Tiểu B bị ngăn cách bởi một bức tường xi-măng, nhưng tôi của lúc bấy giờ đã ngây thơ cho rằng, đó chẳng qua chỉ là một bức tường mà thôi. Chúng tôi bấu vào khung cửa, hét lớn một tiếng, cùng thò đầu ra, vẫn sẽ không có trở ngại gì trong việc kết nối.

Vậy nhưng, đó chỉ là tôi tưởng thế mà thôi.

Cuối năm thứ ba, học viện chúng tôi tổ chức một cuộc bình bầu khen thưởng rất quan trọng. Tôi và Tiểu B cùng nộp hồ sơ tham gia, nhưng chỉ có tôi lọt vào vòng cuối cùng. Tiểu B bị loại ở vòng bán kết.

Khi biết Tiểu B bị loại, tôi rất đau lòng, đến nỗi Tiểu B phải an ủi lại tôi, cười nói với tôi rằng: "Cố lên, tớ chắc chắn cậu sẽ giành chiến thắng. Tớ ủng hộ cậu."

Buổi tối hôm ấy, hai chúng tôi ngồi sóng vai tại sảnh trước tòa nhà kí túc xá. Tiểu B tới cổ vũ tôi, khuôn mặt cô ấy rạng ngời, tiếng cười sảng khoái.

Tôi giống như một đứa trẻ lạc đường được Tiểu B nắm tay chỉ lối. Được cô ấy động viên, tôi thấp thỏm chờ mong kết quả của cuộc bình bầu. Tuy nhiên, cuối cùng người giành chiến thắng lại không phải là tôi.

Sau khi cuộc bình bầu kết thúc, nhà Tiểu B có chuyện. Mấy ngày sau không có tiết học nên cô ấy đã về nhà một chuyến. Một buổi tối nọ, tôi đến phòng tự học một mình.

Hôm đó, có một người phụ trách cuộc bình bầu là sinh viên năm cuối đến tìm tôi, hẹn tôi ra ngoài phòng tự học nói chuyện.

Thường ngày tôi và anh ấy hầu như không tiếp xúc với nhau. Tôi lấy làm lạ, nhưng vẫn theo anh ấy đi ra hành lang. Anh ấy vừa lên tiếng đã nói ngay đến hoạt động bình bầu mới kết thúc không lâu. Tuy nhiên, những lời này lại khiến tôi mông lung. Anh ấy nói tôi không nhận được đánh giá tốt từ bạn cùng lớp, khuyên tôi nên đoàn kết hơn với bạn học.

Trong cuộc bình bầu khen thưởng có một nội dung là mời các bạn học trong lớp đánh giá về đối tượng tham gia bình bầu. Lúc đó, người đánh giá tôi là lớp trưởng nam và lớp trưởng nữ.

Vậy thì, người nhận xét không tốt về tôi là ai? Lớp trưởng nữ là Tiểu B, có thể trực tiếp bỏ qua; lớp trưởng nam thì tôi không quen

thân. Hay nói cách khác, việc tôi không giành chiến thắng lần này là do lớp trưởng nam đã nhận xét không tốt về tôi ư?

Tôi cười khổ, nói với đàn anh: "Nhưng tôi và cậu ta đâu có quen nhau."

"Sao lại không quen? Đều học cùng một lớp, cho dù không ở chung một kí túc xá, thì ra ngoài đi hai bước cũng có thể gặp nhau. Đừng có lúc nào cũng thui thủi một mình, hoặc chỉ loanh quanh bên bạn cùng phòng kí túc xá, cũng phải năng qua lại với những người khác."

Tôi đã quên cuộc nói chuyện ngày hôm đó giữa chúng tôi kết thúc như thế nào. Tối hôm ấy tôi là người cuối cùng rời khỏi phòng tự học. Đứng trước căn phòng không một bóng người, tôi cười khổ hai tiếng.

Sau đó, thông qua một vài người khác, tôi mới biết sự thật rằng không phải cậu lớp trưởng kia, mà chính Tiểu B mới là người nói những lời không tốt về tôi trong cuộc bình bầu khen thưởng.

Tôi không nhớ rõ tâm trạng của mình khi đó như thế nào. Nhìn thấu lòng dạ con người là điều không hề dễ dàng.

Đôi khi, bạn cũng không thể oán trách người khác lòng mang ý nghĩ xấu xa. Nghĩ kĩ lại, chẳng phải chính bạn cam tâm tình nguyện kết thân với họ hay sao? Dù có bị lừa gạt, thì cũng đừng đùn đẩy trách nhiệm, cho rằng mình vừa vô tội vừa đáng thương.

Có thể bạn sẽ cảm thấy hối hận, chỉ là lần sau nếu lại bị lừa gạt, xin đừng kêu trời trách đất. Chi bằng, nhìn lại bản thân, xem cần làm gì để trở nên tốt hơn.

Cùng một sai lầm, phạm phải một lần, là vì không có kinh nghiệm, phạm phải hai lần, thì đó chính là lựa chọn.

Khi lăn lộn ngoài xã hội, bạn có thể không phải là người thông minh nhất, nhưng trong quá trình tiến lên nhất định phải học được cách thấu hiểu nhân tâm

Có thể bạn sẽ nhìn lầm người trong một mối quan hệ. Giờ phút này, khóc lóc, oán trách hay la lối om sòm cũng vô dụng. Việc bạn cần làm là suy nghĩ, xem mình còn thiếu sót gì thì học kĩ năng ấy cho tốt lên, mình tổn thương gì thì dùng lí trí mà chữa lành.

Tôi nhớ đến khuôn mặt rạng rỡ của Tiểu B trong buổi tối hôm

động viên tôi. Thì ra, đó chỉ là một chiếc mặt nạ.

Thế nhưng, tôi vẫn phải cảm ơn Tiểu B. Nếu không có sự việc lần ấy, sao tôi có thể tỉnh ngộ khỏi cơn mê, sao tôi có thể học được cách nhìn người.

Hãy cẩn thận, nhưng cũng đừng vì thế mà mất tin tưởng vào mọi mối quan hệ xung quanh. Người khiến bạn tổn thương rồi cũng rời đi, người trân trọng bạn nhất định sẽ tới. Đi qua bóng đêm may ra mới hiểu được ánh sáng, hãy giữ cho lí trí sáng suốt, giữ cho đôi mắt thấu tỏ, bạn nhé.

Có những thất vọng của ngày hôm qua, mới có bạn kiên cường của ngày hôm nay

Thù lâu nhớ dai chỉ khiến bạn mệt mỏi. Hãy cứ thứ tha

Ngày đầu đến công ty, người tiền nhiệm đã bàn giao nhiệm vụ khá kĩ càng với tôi. Song, khối lượng công việc quá nhiều, lại quá vụn vặt, cộng với thời gian bàn giao ngắn, khó tránh để sót việc, điều này tôi có thể hiểu.

Khi ấy, là đồng nghiệp cùng phòng, đương nhiên tôi sẽ không nhờ vả bạn làm thay. Nhưng nếu bạn đã biết có việc tôi cần phụ trách nhưng người cũ chưa kịp bàn giao, thì xin bạn đừng cố tình im lặng. Tôi cho rằng đây là điều mà ai cũng hiểu, nhưng hóa ra không phải vậy.

Sự việc xảy ra vào cuối tháng trước.

Hôm đó là một ngày làm việc vô cùng bận rộn. Cuối tháng sau có một cuộc họp quan trọng, tuy nhiên tài liệu của cuộc họp vẫn chưa hoàn thiện, cần chỉnh sửa nhiều lần, mỗi lần một lãnh đạo kí tên, đều gạch gạch tô tô một khoảng lớn. Chuông điện thoại nội bộ vang lên không dứt, trả lời hết câu hỏi này đến câu hỏi khác mà đối phương vẫn không có ý định cúp máy. Buổi sáng, đang trên đường đến công ty, lãnh đạo lớn sắp lên máy bay lại gọi điện thoại đến, nói có văn bản cần đánh máy, hơn nữa số lượng còn rất nhiều.

Tôi nhìn bữa sáng nguội lạnh để ở góc bàn làm việc, xoa cái bụng đang kêu rồn rột, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

9 rưỡi sáng, cô H là đồng nghiệp cùng phòng lững thững đi tới, mỉm cười nói với tôi: "Tôi quên không nói với cô, hai ngày trước,

trung tâm quản lí tên miền có gọi điện thoại đến, cô không có ở đây nên tôi đã nghe máy thay. Anh ta nói tên miền và hòm thư điện tử của chúng ta đã đến hạn nộp phí duy trì, ngày 30 là hạn cuối cùng. Nếu không nộp phí, chúng ta sẽ không được sử dụng tên miền này nữa."

Tôi lật cuốn lịch ra xem, khóc không ra nước mắt. Tại sao không nói với tôi sớm hơn kia chứ!

Tôi không biết rõ về quy trình nộp phí duy trì tên miền.

Hỏi người phụ trách đã nghỉ việc, cô ấy bảo vì thời gian đã lâu nên cũng quên mất. Thế nên, tôi chỉ có thể tự mình mò mẫm. Căn cứ vào quy trình tôi tìm hiểu được, cần phải soạn một văn bản xin chỉ thị, sau khi lãnh đạo kí tên mới có thể nộp phí. Nếu muốn tạm ứng tiền trước cũng phải có sự phê duyệt của lãnh đạo, và rất có thể tôi sẽ phải tự bỏ tiền túi của chính mình ra. Nhưng lãnh đạo đang ngồi trên máy bay đi công tác, thứ Hai tuần sau mới trở về.

Lúc này nổi cáu cũng vô dụng, vì vậy tôi gọi điện thoại cho trung tâm quản lí tên miền, hỏi trình tự các bước nộp phí duy trì để chuẩn bị sẵn các giấy tờ cần thiết, khi lãnh đạo trở lại công ty vào thứ Hai là có thể kí tên luôn.

Kết quả, sau khi đối phương giải thích cho tôi một lượt về quy trình, lại nói nếu sử dụng phương thức thanh toán chuyển khoản, cùng hệ thống ngân hàng thì mất 1-2 ngày mới nhận được, khác hệ thống thì 3-5 ngày tiền mới đến nơi. Tôi nghe xong, lòng nóng như lửa đốt. Lúc này, cô H vừa khéo đến nhà vệ sinh, trong phòng làm việc chỉ có một mình tôi, tiếng lòng cứ thế mà tuôn ra: "Các anh không thể thông báo cho chúng tôi sớm một chút hay sao?"

Đối phương đáp lời: "Chắc chắn chúng tôi đã thông báo tới quý công ty. Thông thường, nếu một tháng trước khi đến hạn, quý công ty vẫn chưa nộp phí duy trì, chúng tôi sẽ chủ động gọi điện thoại nhắc nhở."

Ồ, thì ra là như vậy.

Trước kia, hồi phổ thông, tôi từng học Cổ văn. Giáo viên từng dạy rằng, con số trong Cổ văn đa phần chỉ có giá trị tượng trưng, không thể coi là thật. Xem ra, so với cao thủ môn Cổ văn là cô H, tôi chắc chắn chỉ như kẻ chưa nhập môn. "Hai ngày trước" mà cô ấy nói hẳn phải là "hai mươi ngày trước" mới đúng.

Tôi thực sự bội phục sự quên của cô H. Sớm không nói, muộn

không nói, lại nói cho tôi biết vào đúng giờ phút quan trọng này. Tôi đang rất bận là một chuyện. Quan trọng hơn là lãnh đạo đang đi công tác, tôi không thể tự ý ra quyết định. Như vậy, đối với việc nộp phí duy trì tên miền, tôi không chỉ bỏ lỡ cuối tuần, mà còn hoang phí cả thứ Năm, thứ Sáu. Tròn bốn ngày, tôi chỉ có thể mở mắt nhìn thời gian trôi đi, khoanh tay chịu chết.

Đầu óc tôi rối rắm như mớ bòng bong. Ngẩng đầu lên, tôi ngờ rằng đã nhìn thấy nụ cười đắc ý nơi khóe miệng cô H.

Tôi liếc thấy bữa sáng ở góc bàn. Đây là món mua ở quán ăn sáng nay cô H chỉ cho tôi. Tôi nhìn mà cảm thấy uất nghẹn.

Nếu bạn vẫn đang ngồi trên ghế nhà trường, nếu bạn vẫn ở lứa tuổi hồn nhiên, ngây thơ, nếu bạn vẫn chưa bước chân ra xã hội, thì xin bạn hãy trân quý hiện tại. Bởi vì, đây là quãng thời gian mà các mối quan hệ của bạn còn đơn thuần, trong trẻo.

Chốn công sở là nơi người ta dễ nảy sinh tâm lí tranh đoạt. Có người mới trước đó còn nói cười với bạn, quay lưng đi đã xem bạn là người dưng.

Lăn lộn ngoài xã hội, ai cũng sẽ có lúc bị ngã nhào vì có người ngáng chân. Nhưng thù dai nhớ lâu chỉ khiến bạn mệt mỏi. Hãy cứ rộng lòng tha thứ cho kẻ hại mình.

Việc bạn cần làm là không những nâng cao năng lực chuyên môn mà còn phải rèn giũa một bộ óc khôn khéo.

Thứ Hai, tôi dậy từ sớm, tự nấu một bữa sáng hết sức lành mạnh. "Có thực mới vực được đạo", ăn no xong tôi phát hiện ra rằng hiệu suất làm việc của mình cao hơn trước nhiều, cả người hưng phấn hơn hẳn. Tôi đến công ty, đưa giấy tờ cho lãnh đạo kí tên, chạy đến ngân hàng, chuyển tiền cho trung tâm quản lí tên miền, thuận lợi một mạch. Đồng thời, ngày hôm ấy tôi cũng giải quyết gọn ghẽ những công việc khác nữa.

Nghĩ kĩ thì, nếu không bị cô H ngáng chân, tôi nào có thể học được một bài học lớn như vậy? Cũng nhờ cô ấy, tôi mới nhận ra mình thực sự là người có năng lực.

Vậy nên, tôi xóa sạch sự tức giận còn sót lại trong mình, lặng lẽ nói một tiếng cảm ơn với cô H.

Ngã đau thì mới nhớ lâu. Có những thất vọng của ngày hôm qua, mới có bạn kiên cường của ngày hôm nay. Có những vết thương

lòng trong quá khứ, mới có bạn trưởng thành, bản lĩnh ở hiện tại.

Hãy mỉm cười khi nhìn lại những kí ức xưa cũ, bước qua chúng và bình thản tiến tới tương lai

Nỗ lực của bạn là thành quả của bạn

Trong hành trình dài của cuộc đời, chỉ cần bạn đủ kiên trì và nỗ lực, bất kể là mưa thuận gió hòa, hay là mưa to gió lớn, sau đó chắc chắn sẽ xuất hiện cầu vồng dành riêng cho bạn

Diễm Diễm lại sắp từ chức.

9 giờ tối hôm ấy, cô ấy gọi điện cho tôi, nói chuyện đến tận 10 giờ. Điện thoại di động của tôi vốn đã không còn nhiều pin, quả thực là sắp bị cô ấy xài hết.

Chủ đề than vãn của Diễm Diễm chỉ có một: Công ty quả thật quá bất công.

Đây là công ty thứ tư của Diễm Diễm. Cô ấy rất cố chấp, luôn tìm kiếm công ty lớn, hơn nữa không đúng chuyên ngành thì không làm. Tuy cô ấy còn trẻ, nhưng từng sống ở bốn thành phố khác nhau khắp trời nam đất bắc. Chỉ là, sau một khoảng thời gian cống hiến, Diễm Diễm lại bởi vì đủ mọi nguyên nhân mà xin nghỉ việc.

Cô ấy hiện đang làm việc tại một doanh nghiệp khá lớn. Hồi đầu, quá trình tuyển dụng kéo dài khiến Diễm Diễm nhiều lần muốn bỏ cuộc. May mà cô ấy đã kiên trì, nhưng cuối cùng lại làm việc với thân phận nhân viên thời vụ.

Nhờ những kinh nghiệm đã có, kết quả công việc của Diễm Diễm rất tốt, được đánh giá là có năng lực, lại cần cù, chăm chỉ. Chỉ có một điểm khiến Diễm Diễm cảm thấy không hài lòng, đó là chế độ đãi ngộ của doanh nghiệp. Tuy vậy, cô ấy không lên tiếng thắc mắc, xem như không biết gì, chỉ tập trung làm việc.

Song, qua thời gian thử việc, vướng mắc này trong lòng Diễm

Diễm lại càng lớn hơn.

Doanh nghiệp càng lớn, sự phân chia cấp bậc càng rõ ràng. Những nhân viên thời vụ như Diễm Diễm, đương nhiên là thuộc tầng thấp nhất trong "chuỗi thức ăn". Thưởng lễ tết không có phần; lương tăng ca, không có dự toán; hoạt động của nhân viên chính thức, không có tên trong danh sách. Mà điều quan trọng nhất là, những việc vất vả đều giao cho Diễm Diễm, nhưng tiền lương thì cô ấy không được hưởng toàn bộ.

Từ khi vào làm tại đây, nhìn kí hiệu nhân viên thời vụ trên thẻ công tác, Diễm Diễm thầm quyết tâm nhất định phải thay đổi tình trạng này.

Thời gian thử việc sắp kết thúc, Diễm Diễm chủ động trao đổi với giám đốc, hoặc là tăng lương, hoặc chuyển cô ấy lên làm nhân viên chính thức, hoặc để cô ấy nghỉ việc. Lần này, Diễm Diễm muốn đòi lại công bằng cho sự vất vả của mình trong những tháng qua. Trước những lời thẳng thắn nhưng hợp lí của Diễm Diễm, sau khi đánh giá kết quả làm việc của cô ấy, giám đốc nói rằng sẽ xem xét đề nghị này. Phân tích thái độ của giám đốc, Diễm Diễm cảm thấy nguyện vọng của cô ấy rất có khả năng được đáp ứng.

Nhưng thật không ngờ, Diễm Diễm không những không có bất cứ phản hồi chắc chắn nào của giám đốc, mà trái lại, công ty đã tự chủ làm hợp đồng ba tháng mà không thảo luận với cô ấy. Diễm Diễm rất bất ngờ và tức giận khi biết điều này.

Cô ấy chụp lại nhật kí trò chuyện trên Wechat và email trao đổi giữa mình và giám đốc rồi gửi cho đối phương, đề nghị giám đốc giải thích về hành động đơn phương của công ty.

Giám đốc hỏi lại Diễm Diễm: "Cô không tin tưởng công ty sao?"

"Việc các anh đã làm khiến tôi không thể tin tưởng công ty." Diễm Diễm đáp lời không chút khách sáo.

Hôm ấy, qua điện thoại mà tôi vẫn có thể cảm nhận được cơn giận của Diễm Diễm. Tôi biết, lần này mình không thể đưa ra lời khuyên, bởi vì lần này cô ấy đã đúng.

Điều tôi có thể làm, chỉ là che ô trước trận cuồng phong của Diễm Diễm.

Bão đến nhanh mà đi cũng nhanh. Vài ngày sau, Diễm Diễm lại gọi

điện cho tôi, vừa hưng phấn vừa kích động nói: “Tớ được tăng lương rồi.”

Cần phải nhắc nhở bạn rằng, không phải bất cứ ai nổi nóng cũng sẽ có được kết cục như ý muốn.

Cái gọi là bão, không thể đến mà không có nguyên cớ, đối phương cũng không có lí do gì phải hứng chịu những cơn “mưa rền gió giật” từ bạn.

Tất thảy mọi việc trên đời đều phải diễn ra hợp tình hợp lí. Bạn đã nỗ lực, thì phải tin rằng ở nơi không ai nhìn thấy, sẽ có một đôi mắt dõi theo tất cả. Vì vậy, công sức của bạn được công nhận chỉ là chuyện sớm muộn. Có lẽ đối phương sẽ lựa chọn gây cho bạn chút trắc trở rồi mới đưa phần thưởng, hoặc khiến bạn phải vất vả một phen, để bạn cảm nhận được giá trị của bản thân.

Hãy nhớ rằng, chỉ có nỗ lực thì bạn mới được hưởng thành quả. Nếu không, bạn sẽ không thể gánh gồng được trọng lượng của thành công.

Lắng nghe nỗi niềm cảm xúc của Diễm Diễm, tôi lần lượt nhìn thấy mây đen giăng kín bầu trời, rồi cơn mưa to đổ xuống như trút nước, và cuối cùng là mưa tạnh trời quang. Tôi thu ô lại, phát hiện trên bầu trời của Diễm Diễm có một dải cầu vồng cong cong, vô cùng rực rỡ, diễm lệ.

Con đường từng đi trước đó, bất luận là ngoằn ngoèo, gập ghềnh bao nhiêu, đều chỉ là bước dự báo cho cơn mưa sắp ghé đến.

Đừng sốt sắng, cũng đừng hốt hoảng.

Sau cơn mưa, cầu vồng sẽ xuất hiện

Khi mưa chưa đến, bạn hãy kiên nhẫn gom góp năng lượng; khi mưa gột rửa bầu trời, hãy ngẩng đầu tìm kiếm dải cầu vồng thuộc về mình.

Tôi tin rằng, bạn nhất định sẽ tìm thấy dải cầu vồng rực rỡ của riêng mình.

Đừng dễ dàng lùi bước khi phải tiến lên

Gục ngã cũng được, nhưng đừng buông xuôi. Ngày mai tươi sáng vẫn luôn chờ đón bạn

Chuyện đáng buồn nhất trên đời này là con người rơi vào tuyệt vọng.

Hồi nhỏ, tôi ít khi gặp chú và thím. Họ đi làm ở thành phố cả năm. Còn anh họ con nhà chú vì không thể đăng kí hộ khẩu ở thành phố nên đành học ở quê, được bà nội một tay nuôi lớn.

Trong số anh chị em họ, anh họ không phải là lão đại, cũng không phải là người lớn tuổi nhất. Nhưng vì anh họ sống với bà nội từ nhỏ, nên trong đám trẻ con chúng tôi, bà quý anh ấy nhất. Có lẽ, đối với anh họ, bà nội không chỉ là bà, mà còn là mẹ.

Khi anh họ học phổ thông, cảm thấy muốn bù đắp cho con trai, cảm thấy để mẹ già phải chăm cháu quá vất vả, chú thím tôi quyết định rời thành phố, về quê đoàn tụ với anh họ và bà nội.

Sau nhiều năm xa cách, anh họ và chú thím đều có đôi chút mất tự nhiên. Nhưng huyết thống vẫn là huyết thống. Trải qua thời gian ngắn thích ứng, cuộc sống của họ đã dần an ổn.

Sau khi tốt nghiệp đại học, anh họ cũng đến tuổi kết hôn. Một ngày nọ, anh ấy dẫn bạn gái quen ở đại học về nhà, nói với chú thím rằng muốn cùng cô ấy xây dựng gia đình. Nhưng chú thím tôi không đồng ý vì sức khỏe của cô gái không tốt. Họ cho rằng, hôn nhân không cần xây dựng trên nền tảng tình yêu, nhưng nhất định phải dựa trên tiền đề có thể nối dõi tông đường.

Biết chuyện, cô gái đau lòng nói lời chia tay với anh họ. Anh họ tuổi trẻ hừng hực cũng vì vậy mà rời xa bố mẹ, rời xa người bà đã

nuôi dưỡng mình nên người, rời xa quê nhà đã sinh sống bấy nhiêu năm, đến một thành phố khác mưu sinh.

Anh họ ra đi rất dứt khoát, chẳng mấy khi gọi điện thoại về cho chú thím. Nhưng anh ấy lại rất thường xuyên gọi về cho bà. Còn bà nội bấy giờ tuổi tác đã cao, tai có chút nghễnh ngãng, sức khỏe cũng yếu, thường phải nằm trên giường nói chuyện với anh họ một cách khó khăn.

Tuy thế, những điều này hoàn toàn không cản trở hai bà cháu họ – người trời nam người đất bắc chuyện trò với nhau qua điện thoại.

Qua một thời gian, số cuộc điện thoại anh họ gọi về cho bà nội ngày một ít dần, còn chú thím lại nói chuyện với con trai từ sáng đến tối. Bà nội tuy già cả, nghễnh ngãng, nhưng không hồ đồ. Bà hiểu, bà là bà nội, cháu trai vẫn thân thiết với bố mẹ nó hơn. Nhưng trong lòng bà vẫn cảm thấy buồn đôi chút.

Mãi đến dịp Tết năm ngoái, mọi khúc mắc mới trở nên rõ ràng. Ngày mùng Một, anh họ đến nhà bà nội chúc tết nhưng lại đi tay không. Điều này rất không bình thường. Nhà chúng tôi có gia giáo hết sức nghiêm khắc. Vào dịp năm mới, khi đến chúc tết trưởng bối, nếu không mang theo quà sẽ rất thất lễ. Song, chuyện không vui chưa dừng lại ở đây. Tết đến xuân về vốn là thời khắc cả nhà sum vầy, quây quần ấm áp. Nhưng khi đến nhà bà nội, anh họ lại trưng ra vẻ mặt lạnh tanh, khiến bầu không khí trong phòng chùng xuống.

Trầm lặng đến tay không, không hỏi han ai, sau đó vội vã rời đi.

Bà nội không giấu được nỗi thất vọng trong lòng. Sau khi con cái, cháu chắt ra về, bà gọi một người họ hàng ở lại, nói ra nỗi niềm trong lòng.

Người họ hàng thở dài thườn thượt, những lời chửi đổng cũng theo đó mà bật ra. Hóa ra, trong những ngày tháng anh họ lập nghiệp ở nơi khác, chú thím vẫn kiên trì gọi điện cho con trai. Ban đầu, anh ấy vẫn giữ thái độ lạnh như băng. Nhưng dần dà, băng cũng tan chảy.

Thường xuyên gọi điện qua lại, anh họ và chú thím dần thân thiết hơn xưa. Họ ôn lại những câu chuyện cũ, nhắc đến cả chuyện bà nội nuôi nấng anh họ từ bé. Khi anh họ bày tỏ lòng biết ơn của mình, thì chú thím lại nói với anh ấy rằng, thực chất bà nội không hề thích anh, mà chỉ thương xót anh mà thôi.

Nói một lần, anh họ không tin. Nói hai lần, ba lần, rất nhiều lần, anh ấy đã tin, hơn nữa còn tin tưởng tuyệt đối.

Vì vậy, anh họ mới có thái độ như bấy giờ. Thậm chí sau Tết, anh ấy còn không chào hỏi bà nội đã quay về thành phố nơi mình làm việc.

Bà nội mong ngóng cháu trai tròn một năm trời, nhưng lại chỉ nhìn thấy một gương mặt lạnh như băng, và cũng chỉ nhìn thấy một lần duy nhất.

Kể từ đó, bà nội vốn đã ngày một yếu, lại không chịu ăn uống. Ai đút cho bà, bà cũng gạt tay ra. Bà nội gầy yếu đi từng ngày, chúng tôi đã thử nhiều cách nhưng tình hình vẫn không khá hơn. Chúng tôi biết bà nội đang trông đợi điều gì, nhưng mãi đến khi tiễn bà về với đất trời, anh họ vẫn không một lần xuất hiện.

Lúc bà nội hấp hối, chúng tôi hỏi bà có muốn gặp anh họ không. Bà nghe xong, chẳng mở mắt ra, chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Một người chỉ rơi vào tuyệt vọng khi họ đã mất hết niềm tin vào điều mà họ vốn trân quý, tin tưởng.

Thực ra, tinh thần của chúng ta vô cùng mạnh mẽ. Chỉ cần bạn quyết tâm vượt lên, không có khó khăn nào có thể đánh gục bạn

Giống như việc mỗi ngày thức dậy bạn đều mỉm cười với chính mình ở trong gương. Có thể hôm qua là một ngày mệt mỏi, có thể tối qua bạn vừa mới khóc, có thể vừa mở mắt ra bạn đã phải đối mặt với hàng núi công việc. Nhưng nhìn thấy nụ cười của chính mình, tâm tình của bạn cũng sẽ tươi đẹp lên nhiều.

Song, nếu bạn dập tắt ngọn đèn sáng nơi đáy lòng, vậy thì bất cứ ngoại lực nào cũng không thể mang đến ánh sáng cho bạn. Bởi lẽ, chỉ có bạn mới biết công tắc bật ngọn đèn nằm ở đâu, cũng chỉ có bạn mới bật được nó.

Khi ánh sáng dẫn bạn tiến bước không còn, bạn sẽ không thể phân biệt được phương hướng, thậm chí là thời gian, địa điểm. Bạn sẽ hoặc lạc đường, hoặc đi mãi không đến đích, hoặc phải quay ngược về nơi xuất phát.

Khi thế giới của bạn đã mất đi điểm tựa, thì bạn cũng sẽ không có động lực để vùng lên. Mất đi ánh sáng của hi vọng, bóng tối tuyệt vọng sẽ bao trùm.

Lúc này đây, chỉ có bạn mới vực dậy được chính mình. Có thể thắp lên một ngọn đèn khác hay không, có thể tìm lại đúng phương hướng hay không, không ai có thể làm thay bạn. Chính bạn cần phải cứu lấy bản thân mình.

Hãy nhớ rằng bạn luôn rất mạnh mẽ và kiên cường. Niềm hi vọng vẫn luôn ở đâu đó trong bạn, chỉ cần tìm được nó, sưởi ấm cho nó, chắc chắn bạn có thể vươn lên từ dưới đáy vực, có thể lội ngược dòng, trở lại là con người tràn đầy sức sống.

Gục ngã cũng được, nhưng đừng buông xuôi. Ngày mai tươi sáng vẫn luôn chờ đón bạn.

Đừng dễ dàng lùi bước khi bạn phải tiến lên.

Sống là chính mình, tự tại an nhiên

Hãy sống đẹp, sống bình thản và sống trọn vẹn nhất

Thế giới sở dĩ đặc sắc là bởi muôn ngàn sự vật ở đây đều khác nhau. Bạn chắc chắn không thể tìm được hai chiếc lá giống hệt nhau, giống như bạn vĩnh viễn cũng không đứng trên cùng một dòng sông vậy. Mỗi giây, thế giới đối với bạn đều trở nên xa lạ, bạn đối với thế giới cũng trở nên hoàn toàn mới mẻ.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi và Bôn Bôn, Đóa Đóa ai về quê người nấy, hiếm khi gặp gỡ nhau. Nói là về quê, thực ra quê chúng tôi đều ở cùng một tỉnh, cách nhau cũng không xa lắm. Trong thời đại giao thông thuận lợi như hiện nay, chỉ cần một dịp cuối tuần, hai người họ viện cớ hoài niệm thời đi học, là có thể đến thành phố nơi tôi đang sống, cùng tụ tập hai ngày.

Dù bạn bè đã lâu không gặp, vẫn sẽ có lúc nói hết chuyện. Thế là, chúng tôi quyết định đi thăm thú một cảnh đẹp ở thành phố Z vào thứ Bảy.

Là chủ nhà, việc lái xe đương nhiên là nhiệm vụ của tôi, hai người họ phụ trách pha trò trên đường đi.

9 giờ sáng, chúng tôi xuất phát lên đường cao tốc. Đi chơi mà, tâm tình đương nhiên là vô cùng thoải mái. Cộng với trên xe có cài đặt phần mềm định vị, chúng tôi cứ vô tư đi theo chỉ dẫn, nói nói cười cười suốt cả đường.

Từ nơi xuất phát đến điểm dừng khoảng chừng 110 km, đường cao tốc dài khoảng 90 km. Theo dự tính, chúng tôi sẽ đi hết đường cao tốc trong 50 phút.

Đi được khoảng 80 km, biển chỉ dẫn bên đường viết rằng đi thêm

2 km là ra khỏi cao tốc, tiến vào thành phố Z. Nhưng tôi không nghe thấy phần mềm định vị nhắc nhở như vậy, phía trước cũng không có biển chỉ dẫn cho thấy có đường rẽ. Nhưng điểm đến của chúng tôi không sai. Vậy rốt cuộc chuyện này là sao?

Tôi cắt ngang tiếng cười đùa của Bôn Bôn và Đóa Đóa đang ngồi đằng sau, bảo họ dùng điện thoại di động tra xem từ đây đi đến thành phố Z bằng đường nào, có phải là ra khỏi đường cao tốc ở phía trước hay không.

Hai người họ vội vàng lấy điện thoại di động ra tra cứu. Tốc độ của họ không chậm, nhưng không nhanh bằng tốc độ lái xe của tôi. Tôi liếc thấy biển chỉ dẫn rất nhỏ bên đường, nghe thấy phần mềm định vị nhắc nhở ra khỏi cao tốc ở phía trước rồi vòng lại, sau đó là tiếng kinh hô của hai người ở phía sau.

Bỏ lỡ lối ra này, phải đi thêm 20 km nữa mới tới lối ra tiếp theo. Đồng nghĩa với việc chúng tôi đã lãng phí 20 phút đồng hồ. Tôi cũng không thể làm gì hơn, lỡ cũng đã lỡ rồi, đoạn đường tiếp theo chú ý quan sát là được. Nhưng tôi đã quá ngây thơ. Xe vừa chạy bon bon được 5 phút lại gặp tắc đường.

Đúng vậy, tắc đường trên đường cao tốc. Không phải là do có tai nạn giao thông, mà là vì các xe phải chờ đi qua trạm kiểm tra. Lối đi rất nhỏ, xe rất nhiều, không tắc đường mới lạ.

Xung quanh toàn là xe, tôi sợ quệt vào xe khác, nên chuyên tâm lái xe về phía trước từng chút một. Còn Bôn Bôn và Đóa Đóa ngồi đằng sau đã cảm thấy buồn chán đến cùng cực, chỉ có thể khua môi múa mép với nhau.

Bôn Bôn than thở: “Cậu nói xem ba chúng ta thật là khờ, đi chơi mà lại chỉ dựa hoàn toàn vào chỉ đường của phần mềm định vị trên xe, sao không ai biết xem đường trước nhỉ. Còn có mấy cái biển chỉ dẫn kia nữa, mày có dám nhỏ thêm chút nữa không? Đường cao tốc rộng như thế này, ai lại keo kiệt, bủn xỉn, lắp cái biển bé tí thế kia, thậm chí ngay cả kí hiệu thông báo lối ra cũng không có. Đúng là phục sát đất luôn.”

Đóa Đóa nghe thấy thế, thong thả nói: “Việc gì phải nổi nóng như thế, bây giờ cũng rất tốt mà. Xem xung quanh cậu kìa, nhiều xe như vậy, còn có bao nhiêu là xe xịn, trước kia cậu có từng nhìn thấy chúng ở khoảng cách gần như thế này bao giờ chưa? Mau nhìn thêm vài cái đi.”

“Tớ nhìn chúng làm gì, mất thời gian. Đừng nói là nửa tiếng nữa,

chưa biết chừng chúng ta còn kẹt ở đây 40 phút hoặc hơn ấy. Cậu nói xem nhiều thời gian như vậy, chúng ta có nên làm chuyện gì đó nghiêm chỉnh hơn không?"

"Sao đây lại không phải là chuyện nghiêm chỉnh hả? Bỏ ra chút thời gian, cậu đã được nhìn xe hơi hạng sang, nghía gái xinh, ngắm trai đẹp. Còn chuyện ở đây có trạm kiểm tra luôn trong tình trạng tắc đường, bây giờ cậu đã biết rồi, lần sau nếu có đi qua đây thì chọn đi đường vòng là được. Rõ ràng là lời mà."

"Được rồi, tớ không muốn nói với cậu nữa, cậu chẳng quý trọng thời gian chút nào."

"Còn cậu thì không coi trọng cảm xúc."

Tôi lắng nghe hai người họ tranh cãi, cười thầm trong lòng. Một Bôn Bôn, một Đóa Đóa, người đúng như tên, lời nói đúng như tính khí. Bôn Bôn nóng nảy, vô cùng chú trọng hiệu suất. Là một người hết sức thẳng thắn, nói năng hùng hồn, không thích những lời thừa thãi. Nhưng đôi khi vì tính cầu toàn mà luôn để tâm vào những chuyện vụn vặt. Đóa Đóa làm công việc không mấy bận rộn, tính cách cũng có chút chậm chạp, thường ngày thích nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, lúc rảnh rỗi lại thích làm thơ. Đối với cô ấy, trong cuộc sống đâu đâu cũng có niềm vui bất ngờ, nói một cách đơn giản, chính là rất biết tận hưởng.

Từ nhỏ đến lớn, giáo viên và bố mẹ luôn hết lời dạy bảo chúng tôi phải trân trọng thời gian, dốc toàn tâm sức đọc sách, đọc sách, lại đọc sách. Cho dù chỉ có một phút một giây cũng phải nắm bắt, tận dụng triệt để. Nhưng khi bước ra khỏi trường học, đặt chân vào xã hội phức tạp, nhiễu nhương, tôi lại hiểu ra rằng chúng ta có rất nhiều cách sống khác nhau. Ngoài kia, có rất nhiều người sống phá cách, tự do, không quan tâm đến ánh mắt người khác.

Khi ấy, tôi hoang mang. Vậy ai đúng, ai sai? Hoặc tất cả đều đúng? Hay đều sai?

Thế nhưng, giờ phút này, nghe Bôn Bôn và Đóa Đóa cãi cọ, tôi đã hiểu, bất kể là cách sống nào, đều nên thuận theo con tim của mình trước. Trái với lòng, có thể là nhất thời, nhưng nếu là một đời, thì chắc chắn cuộc đời sẽ ngắn ngủi, khổ đau.

Nghe theo trái tim mình, bạn sẽ sống một cuộc đời thoải mái nhất

Có lẽ sẽ có người chỉ trích bạn không nên làm thế này, khuyên nhủ bạn nên làm như thế kia, thậm chí còn sắp sẵn cho bạn một lối đi

mà theo họ như thế mới là tốt.

Song, đây là cuộc sống của bạn, là cuộc đời của bạn. Tâm hồn của bạn, không ai có thể thay bạn làm chủ. Bạn chỉ có thể dựa vào chính mình để xây dựng một mái nhà ấm áp, thoải mái cho nó. Cho dù không dát vàng dát bạc, cho dù không phải là biệt thự cao tầng, thì ấm áp, thoải mái không phải cũng rất tốt hay sao? Quan trọng nhất là bạn sẽ được tự tại và an nhiên.

Bôn Bôn và Đóa Đóa vẫn đang cãi cọ, nhưng bỗng dưng tôi lại cảm thấy rất đỗi hạnh phúc, bởi vì bên cạnh tôi còn có những người bạn sống vẹn nguyên với con người đích thực của mình như vậy.

Khi gặp trở ngại, nghĩ thoáng hoặc nghĩ không thoáng, điều này không có đúng sai, đều chỉ là thái độ sống. Chỉ có sau đó bạn có nỗ lực vươn lên, gạt bỏ trướng ngại vật để tiếp tục đi con đường của mình hay không mới là quan trọng.

Nhìn thẳng vào nội tâm, nghe theo tiếng gọi của con tim, thể hiện cá tính của bản thân không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng hãy nhớ rằng, cuộc đời bạn là do bạn quyết định và làm chủ.

Hãy sống đẹp, sống bình thản và sống trọn vẹn nhất.

Thanh xuân không nằm ở tuổi tác, chỉ là xem ta đủ can đảm để bừng sáng hay chưa

Tủ sách kĩ năng - truyền cảm hứng

TINH ANH CÔNG SỞ 4.0

Trở thành nhân viên mà máy móc không thể thay thế

Tác giả: Phó Thủ Vĩnh

Dịch giả: Đỗ Thu Thủy

Số trang: 379 / Giá bìa: 112.000 Đ

Thời đại 4.0 mang đến nhiều thay đổi cho cuộc sống của con người. Trí tuệ nhân tạo ra đời và phát triển, dần thay thế chúng ta trong một số hoạt động. Mặt khác, trí tuệ nhân tạo cũng sản sinh ra nhiều loại hình nghề nghiệp và công cụ mới để con người ứng dụng trong công việc.

Đối mặt với những thách thức của thời đại mới, làm thế nào để chúng ta không bị đào thải, mà ngược lại, có thể thích nghi và phát triển một cách tốt nhất? Câu trả lời nằm trong chính cuốn sách này đây, đó chính là học tập, thực hành và phát huy tinh thần nghệ nhân mới, kế thừa và gìn giữ những giá trị cũ, đồng thời tiếp thu và phát triển những giá trị mới để trở thành nhân viên kiệt xuất không thể thay thế.

Thế giới đổi mới từng ngày, chỉ có không ngừng thay đổi và hoàn thiện bản thân, bạn mới có thể đón đầu thử thách, vững chân trên con đường đã chọn và tiến tới thành công.

CỐ GẮNG ĐÚNG CÁCH ĐỂ THÀNH CÔNG

Vì sao nỗ lực của bạn chưa tạo ra thành quả

Tác giả: Vương Nam

Dịch giả: Hà Thương

Số trang: 302 / Giá bìa: 109.000 Đ

Trong cuộc đời, một người sẽ có vô vàn mục tiêu. Khi gặp khó khăn trên con đường thực hiện những mục tiêu ấy, sẽ không ít lần bạn tự bao biện: mình đã lớn tuổi, không còn phù hợp với công việc đó; mình vấp ngã nhiều lần nên muốn bỏ cuộc; mình đã rất cố gắng, và việc mình mãi không thành công là do các yếu tố khác không thuận lợi.

Vậy làm thế nào để thực sự nỗ lực và gặt hái được thành quả? Câu trả lời có trong cuốn sách này. Bạn sẽ được cung cấp những bài học kinh nghiệm về cách thức đối mặt với khó khăn, tìm kiếm năng lực thực sự của bản thân, những sai lầm thường gặp khiến cho sự cố gắng không mang lại kết quả... Qua đó, bạn sẽ rút ra cho mình phương pháp đúng đắn để chăm chỉ đúng cách, tạo dựng thành quả.

Hãy dũng cảm và kiên cường trên con đường bạn đã chọn, tin tưởng vào quyết định của bản thân và nỗ lực thêm một chút nữa. Thành công đã ở ngay phía trước, sự cố gắng của bạn sẽ được đền đáp xứng đáng.

MỖI NGÀY DÔI THÊM MỘT GIỜ

Tuyệt chiêu quản lý thời gian cho công việc thuận lợi và cuộc đời thong dong

Tác giả: Lâm Tiểu Bạch

Dịch giả: Đỗ Thu Thủy

Số trang: 354 / Giá bìa: 115.000 Đ

Bạn có quá nhiều việc phải làm trong một ngày, dù liên tục tăng ca hay thức khuya vẫn không xử lý hết? Bạn không biết đâu là nhiệm vụ quan trọng cần giải quyết nên hiệu quả làm việc không cao? Bạn thường xuyên bị quấy nhiễu, không thể tập trung làm việc nên công việc luôn dở dang?

Để cuộc sống và công việc vận hành trơn tru, bạn cần làm chủ thời gian của mình. Hướng đến mục tiêu ấy, cuốn sách này sẽ chỉ dẫn bạn:

• Sắp xếp, phân loại công việc, tập trung giải quyết nhiệm vụ quan trọng

• Loại bỏ những yếu tố quấy nhiễu quá trình làm việc

• Giao phó nhiệm vụ cho người khác

• Cân bằng giữa công việc và cuộc sống

Thời gian là tài sản hữu hạn, hãy trân trọng và tận dụng từng phút giây quý giá. Trở thành chuyên gia quản lý thời gian, bạn sẽ thong dong, tự tại, có cuộc đời cân bằng và tạo ra giá trị cho cuộc sống.

NHẢY VIỆC HOÀN HẢO

Tỏa sáng ở bất kỳ chốn văn phòng nào

Tác giả: Tưởng Xảo Lâm

Dịch giả: P.Thảo

Số trang: 398 / Giá bìa: 122.000 Đ

Bạn bị sếp chèn ép, đồng nghiệp nói xấu sau lưng? Bạn không còn học hỏi được điều gì? Bạn không phát huy hết tiềm năng của bản thân?

Công ty đối thủ mời chào bạn với hàng loạt đãi ngộ hấp dẫn: thăng tiến trong nghề nghiệp, lương thưởng vượt trội... Những điều này làm bạn phân vân có nên chuyển việc hay không, hoặc bạn đã quyết định chuyển việc nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu hay nên chuẩn bị những gì. Cuốn sách này sẽ giúp bạn:

• Ra quyết định có nên nhảy việc hay không?

• Tìm kiếm cơ hội việc làm mới

• Chuẩn bị hồ sơ xin việc và trao đổi phỏng vấn

• Hòa nhập và thích nghi nhanh chóng với môi trường làm việc mới

Từ kinh nghiệm thực tế của tác giả - một chuyên gia săn đầu người với hơn 10 năm trong nghề, bạn sẽ được trang bị đầy đủ tri thức để ra quyết định nghỉ việc đúng đắn, lựa chọn chính xác công việc mới. Từ đó, bạn có thể chuyên tâm phát triển bản thân

và sự nghiệp của mình.